

இந்தியாவின் சுதந்திரப்

போராட்டம்

குறும்பு 4

Contents

இந்தியாவின் சுதந்திரப் போராட்டம்: இந்திய சுதந்திர இயக்கம்.....	6
இந்திய தேசியவாதம்.....	6
1885 இல் இந்திய தேசிய காங்கிரஸ் (INC) நிறுவப்பட்டது.....	6
வங்கப் பிரிவினை (1905).....	7
சுதேசி இயக்கம் (1905-1908).....	7
சுதேசி இயக்கத்தின் தோல்விக்கான காரணங்கள்.....	10
காங்கிரஸில் பிளவு (1907).....	10
INC பற்றிய பிரிட்டனின் கொள்கை.....	11
மிண்டோ-மோர்லி அரசியலமைப்பு சீர்திருத்தங்கள் (1909).....	12
கதர் இயக்கம் (1914).....	13
கோமகதா மாரு சம்பவம்.....	13
காதரின் பலவீனம்.....	14
ஹோம் ரூல் இயக்கம் (1916-1918).....	15
பீகாரில் சம்பரன் இயக்கம் (1917).....	16
குஜராத்தில் அகமதாபாத் சத்தியாகிரகம் (1918).....	18
குஜராத்தில் கேடா சத்தியாகிரகம் (1918).....	18
ரவுலட் சத்தியாகிரகம் (1919).....	19
ஜாலியன் வாலாபாக் படுகொலை (1919).....	20
ஒத்துழையாமை இயக்கம் (1920).....	20
கிலாபத் இயக்கம் (1919-24).....	21
சௌரி சௌரா சம்பவம் (1922).....	21
குஜராத்தில் பர்தோலி சத்தியாகிரகம் (1928).....	22
சைமன் கமிஷனின் புறக்கணிப்பு (1927).....	23
நேரு அறிக்கை (1928) மற்றும் இந்திய அரசியலமைப்பை உருவாக்கும் முயற்சி.....	23
பூர்ண ஸ்வராஜ் அல்லது முழுமையான சுதந்திரப் பிரச்சாரம் (1929).....	24
கீழ்ப்படியாமை இயக்கம் மற்றும் தண்டி மார்ச் (1930).....	24
காந்தி-இர்வின் ஒப்பந்தம் (1931) மற்றும் வட்ட மேசை மாநாடுகள் (1930-32).....	26
கம்யூனல் விருது (1932).....	28
இந்திய அரசு சட்டம் (1935).....	29
காங்கிரஸ் அமைச்சர்கள் ராஜினாமா (1939).....	30
திரிபுரியில் நெருக்கடி (1939).....	31
தனிநபர் சத்தியாகிரகம் (1940).....	32
கிரிபீஸ் மிஷன் (1942).....	33
வெள்ளையனே வெளியேறு இயக்கம் (1942).....	34
சிம்லா மாநாடு (1945) மற்றும் வேவல் திட்டம்.....	35
RIN கலகம் (1946).....	36
மவுண்ட்பேட்டன் திட்டம் (1947).....	37

இந்திய சுதந்திர சட்டம் (1947).....	38
இந்திய அரசியலமைப்பின் வரலாற்றுப் பின்னணி.....	38
இந்திய நிர்வாக அமைப்பு.....	38
1773-ன் ஒழுங்குமுறைச் சட்டம்.....	39
பிட்டின் இந்தியா சட்டம் 1784.....	39
1813 இன் சாசனச் சட்டம்.....	40
1833 இன் சாசனச் சட்டம்.....	40
1853 இன் சாசனச் சட்டம்.....	40
1858 இன் இந்திய அரசு சட்டம்.....	41
இந்திய கவுன்சில் சட்டம் 1861.....	41
இந்திய கவுன்சில் சட்டம் 1892.....	41
இந்திய கவுன்சில் சட்டம் 1909.....	42
இந்திய அரசு சட்டம் 1919.....	42
1935 இன் இந்திய அரசு சட்டம்.....	43
இந்திய சுதந்திரச் சட்டம் 1947.....	44
கவனிக்க வேண்டிய புள்ளிகள்.....	44
தொழிற்சங்கங்கள் - இந்தியாவில் தொழிலாளர் சங்கங்களின் வரலாறு.....	45
தொழிற்சங்கங்கள் அல்லது தொழிற்சங்கங்கள் என்றால் என்ன?.....	46
இந்தியாவில் தொழிலாளர் சங்கங்களின் வளர்ச்சி: 6-கட்டங்கள்.....	46
1918க்கு முன்: இந்தியாவில் தொழிலாளர் இயக்கத்தின் தோற்றம்.....	46
1918-1924: ஆரம்பகால தொழிற்சங்க கட்டம்.....	47
இயக்கத்தின் வளர்ச்சியை பாதித்த காரணிகள்:.....	48
1925-1934: இடதுசாரி தொழிற்சங்கத்தின் காலம்.....	48
1935-1938: காங்கிரஸ் இடைக்காலம்.....	49
1939-1946: தொழிலாளர் செயல்பாட்டின் காலம்.....	49
1947-தற்போது: சுதந்திரத்திற்குப் பிந்தைய தொழிற்சங்கவாதம்.....	50
சுதந்திரத்திற்குப் பின் தொழிலாளர் இயக்கம் எதிர்கொண்ட பிரச்சனைகள்.....	50
முக்கிய தொழிலாளர் சங்கங்கள் மற்றும் அவற்றின் அரசியல் இணைப்பு.....	52
ஒரு முதலாளித்துவ சமூகத்தில் தொழிற்சங்கங்களின் முக்கியத்துவம்.....	52
தொழில் செய்யும் எளிமை மற்றும் தொழிலாளர் சந்தையின் போட்டித்தன்மை.....	52
தொழிலாளர் சீர்திருத்தங்கள்.....	53
புதிய தொழிலாளர் குறியீடுகள் - முன்மொழியப்பட்ட 4 மசோதாக்கள்.....	53
ஊதியத்தில் தொழிலாளர் குறியீடு.....	53
தொழில் பாதுகாப்பு, உடல்நலம் மற்றும் வேலை நிலைமைகள் குறித்த தொழிலாளர் குறியீடு.....	54
தொழில்துறை உறவுகளின் தொழிலாளர் குறியீடு.....	54
சமூக பாதுகாப்புக்கான தொழிலாளர் குறியீடு.....	54
முடிவுரை.....	54
பிரிட்டிஷ் இந்தியாவில் பிரஸ்: தி ஹிஸ்டரி ஆஃப் இந்தியன் ஜர்னலிசம்.....	55

பிரிட்டிஷ் ஆட்சியின் போது இந்தியாவில் பத்திரிகை வரலாறு.....	55
முக்கியமான பத்திரிகைகள் அல்லது செய்தித்தாள்கள் மற்றும் அவற்றின் ஆசிரியர்கள்:	
.....	58
பிரிட்டிஷ் இந்தியாவில் கல்வி: இந்திய கல்வியியல் வரலாறு.....	59
பிரிட்டிஷ் இந்தியாவில் கல்விக் கொள்கைகளின் வரலாறு.....	59
ஆங்கில கிழக்கிந்திய கம்பெனியின் கீழ் இந்தியாவில் கல்விக் கொள்கைகள்	59
1813 இன் சாசனச் சட்டம்.....	60
மக்காலியின் நிமிடங்கள் / ஆங்கிலக் கல்விச் சட்டம் 1835.....	60
நிமிடத்தின் சாராம்சம்:	60
1854 இன் ஆட்சி டெஸ்பாட்ச்.....	61
பிரிட்டிஷ் அரச மகுடத்தின் கீழ் இந்தியாவில் கல்விக் கொள்கைகள்.....	62
1882: இந்தியக் கல்விக்கான வேட்டையாடும் ஆணையம்.....	62
1902: ராலே கமிஷன்.....	62
1904: இந்திய பல்கலைக்கழகங்கள் சட்டம்.....	62
1913: கல்விக் கொள்கை மீதான அரசாங்கத் தீர்மானம்	63
1917-19: சேட்லர் யுனிவர்சிட்டி கமிஷன்.....	63
1929: ஹார்டாக் குழு.....	64
1937: இந்திய தேசிய காங்கிரஸால் (INC) அடிப்படைக் கல்விக்கான வார்தா திட்டம்....	65
1944: மத்திய கல்வி ஆலோசனைக் குழுவின் சார்ஜென்ட் கல்வித் திட்டம்	65
பிரிட்டிஷ் இந்தியாவில் நில வருவாய் அமைப்புகள்: ஜமீன்தாரி, ரயோத்வாரி மற்றும் மஹல்வாரி.....	65
பிரிட்டிஷ் ஆட்சிக்கு முந்தைய நில வருவாய் அமைப்புகள்.....	66
பிரிட்டிஷ் இந்தியாவில் நில வருவாய் அமைப்புகள்:.....	66
1. ஜமீன்தாரி அமைப்பு (நிரந்தர நில வருவாய் தீர்வு).....	66
2. ரயத்வாரி அமைப்பு.....	67
3. மஹல்வாரி அமைப்பு.....	67
பிரிட்டிஷ் நில வருவாய்க் கொள்கைகளால் உருவாக்கப்பட்ட சிக்கல்கள்.....	68
சுதந்திரத்திற்குப் பிறகு இந்தியாவில் நிலச் சீர்திருத்தங்கள்.....	68
தமிழ்நாட்டில் சுதந்திரப் போராட்டம்.....	69
விடுதலைப் போராட்டத்தில் தமிழகத்தின் பங்கு.....	69
மெட்ராஸ் நேட்டிவ் அசோசியேஷன்	69
தேசியவாத பத்திரிகையின் ஆரம்பம்	70
தி இந்து மற்றும் சுதேசமித்திரன்.....	70
சென்னை மகாஜன சபை	70
மிதமான கட்டம்.....	71
மிதவாத நிலையில் தமிழ்நாட்டின் தேசியவாதிகள்.....	71
சுதேசி இயக்கம்	72
1. தமிழ்நாட்டில் சுதேசி இயக்கம்.....	72
2. சுதேசி ஸ்டீம் நேவிகேஷன் நிறுவனம்.....	72

3. திருநெல்வேலி எழுச்சி	73
4. தமிழ்நாட்டில் புரட்சிகர நடவடிக்கைகள்.....	73
5. ஆஷ் கொலை.....	74
6. அன்னி பெசன்ட் மற்றும் ஹோம் ரூல் இயக்கம்.....	74
பிராமணரல்லாத இயக்கம் மற்றும் காங்கிரசுக்கு சவால்.....	75
(அ) தென்னிந்திய லிபரல் கூட்டமைப்பு (SILF)	75
(ஆ) இட ஒதுக்கீடு கோரிக்கை.....	76
(c) நீதி அமைச்சகம்.....	76
அரசின் அடக்குமுறை நடவடிக்கைகள்.....	77
1. ரவுலட் சட்டம்	77
2. ஜார்ஜ் ஜோசப்.....	78
3. கிலாபத் இயக்கம்.....	78
4. ஒத்துழையாமை இயக்கம்.....	78
5. வரி பிரச்சாரங்கள் மற்றும் நிதான இயக்கம் இல்லை.....	79
6. EVR மற்றும் ஆக்கபூர்வமான திட்டம்	79
சேரன்மகாதேவி குருகுலம் சர்ச்சை.....	80
சுயராஜ்ஜியவாதிகள்-நீதிபதிகள் போட்டி.....	80
சுப்பராயன் அமைச்சு	81
சைமன் கமிஷன் புறக்கணிப்பு.....	81
சட்டமறுப்பு இயக்கம்.....	82
(அ) பூர்ணா ஸ்வராஜ் நோக்கி.....	82
(ஆ) வேதாரண்யத்திற்கு உப்பு மார்ச்.....	82
(இ) தமிழ் மாவட்டங்களில் பரவலான போராட்டங்கள்	83
கோடிகாத்தா குமரன் தியாகி திருப்பூர் குமரன்.....	83
(ஈ) முதல் காங்கிரஸ் அமைச்சகம்.....	83
இந்தி எதிர்ப்பு போராட்டம்.....	84
வெள்ளையனே வெளியேறு போராட்டம்	85
வேலூர் கலகம் (1806)	85
சுப்ரமணிய சிவா.....	86
எஸ். சத்தியமூர்த்தி.....	86

இந்தியாவின் சுதந்திரப் போராட்டம்: இந்திய சுதந்திர இயக்கம்

பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில் இந்திய தேசியவாதம் தோன்றியது. இந்தியர்கள் ஒருவராக உணர்ந்து அந்நிய ஆட்சியைத் தூக்கி எறிய முயன்றனர். இது இந்திய சுதந்திரப் போராட்டத்திற்கும் இறுதியாக சுதந்திரத்திற்கும் வழிவகுத்தது. இந்தியாவின் சுதந்திரப் போராட்டத்தின் பரபரப்பான வரலாற்றைப் பற்றி அறிய படிக்கவும்.

இந்திய தேசியவாதம்

இந்தியா அதன் வரலாற்றில் மௌரியப் பேரரசு மற்றும் முகலாயப் பேரரசு போன்ற பல பேரரசுகளின் கீழ் ஒன்றுபட்டுள்ளது. இந்தியாவில் உள்ள பெரும்பாலான மையப்படுத்தப்பட்ட நிர்வாகம் நீண்ட காலம் நீடிக்கவில்லை என்றாலும் - ஒருமை உணர்வு பல ஆண்டுகளாக இருந்து வருகிறது.

முகலாய ஆட்சியின் முடிவில், இந்தியா நூற்றுக்கணக்கான சமஸ்தானங்களாக உடைந்தது. முகலாயப் பேரரசின் வீழ்ச்சிக்கு முக்கியப் பங்காற்றிய ஆங்கிலேயர்கள் - சமஸ்தானங்களின் மீது கட்டுப்பாட்டை வைத்திருந்து பிரிட்டிஷ் இந்தியப் பேரரசை உருவாக்கினர்.

இருப்பினும், பெரும்பாலான இந்தியர்கள் சுரண்டும் அந்நிய ஆட்சியில் மிகவும் அதிருப்தி அடைந்தனர்.

ஆங்கிலேயர்கள் எப்போதும் தங்கள் காலனித்துவ நலன்களுக்கு முன்னுரிமை அளித்து, இந்தியாவை ஒரு சந்தையாக மட்டுமே கருதினர் என்பதை படித்த இந்தியர்கள் உணர்ந்தனர்.

அவர்கள் இந்தியாவின் அரசியல் சுதந்திரத்திற்காக வாதிட்டனர்.

1885 இல் இந்திய தேசிய காங்கிரஸ் (INC) நிறுவப்பட்டது

பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில் பிரிட்டிஷ் இந்தியாவில் பல அரசியல் அமைப்புகள் தோன்றின.

1885 இல் நிறுவப்பட்ட இந்திய தேசிய காங்கிரஸ் (காங்கிரஸ் கட்சி என்றும் அழைக்கப்படுகிறது) மிக முக்கியமான ஒன்றாகும்.

ஆரம்பத்தில், அதன் நோக்கம் இந்தியர்களுக்கும் பிரிட்டிஷ் ராஜ்ஜியத்திற்கும் இடையே குடிமை மற்றும் அரசியல் உரையாடலுக்கான ஒரு தளத்தை

உருவாக்குவதாகும், இதனால் படித்த இந்தியர்களுக்கு அரசாங்கத்தில் அதிக பங்கைப் பெறுவது.

பின்னர், மகாத்மா காந்தி, ஜவ்ஹால் நேரு, சுபாஷ் சந்திரபோஸ், சர்தார் வல்லபாய் படேல் போன்ற தலைவர்களின் கீழ், ஆங்கிலேயருக்கு எதிரான வெகுஜன இயக்கங்களை அமைப்பதில் காங்கிரஸ் கட்சி முக்கியப் பங்காற்றியது.

வங்கப் பிரிவினை (1905)

இந்திய தேசியவாதம் வலுப்பெற்று வந்தது மற்றும் 1900 களின் முற்பகுதியில் இந்திய தேசியவாதத்தின் நரம்பு மையமாக வங்காளம் இருந்தது.

லார்ட் கர்சன், வைஸ்ராய் (1899-1905), வங்காளம் முழுவதிலும், உண்மையில் இந்தியா முழுமையிலும் காங்கிரஸ் கட்சி அதன் மையமாக இருந்த கல்கத்தாவை அதன் நிலையிலிருந்து 'தள்ளுபடி' செய்ய முயன்றார்.

வங்காளத்தை இரண்டாகப் பிரிக்கும் முடிவு டிசம்பர் 1903 முதல் காற்றில் இருந்தது.

காங்கிரஸ் கட்சி - 1903 முதல் 1905 நடுப்பகுதி வரை - மனுக்கள், குறிப்புகள், உரைகள், பொதுக் கூட்டங்கள் மற்றும் பத்திரிகை பிரச்சாரங்களில் மிதமான நுட்பங்களை முயற்சித்தது. பிரிவினைக்கு எதிராக இந்தியாவிலும் இங்கிலாந்திலும் பொதுமக்களின் கருத்துக்கு திரும்புவதே இதன் நோக்கம்.

இருப்பினும், வைஸ்ராய் கர்சன் 1905 ஆம் ஆண்டு ஜூலை 19 ஆம் தேதி வங்காளப் பிரிவினைக்கான பிரிட்டிஷ் அரசாங்கத்தின் முடிவை முறையாக அறிவித்தார். பிரிவினை 16 அக்டோபர் 1905 அன்று நடைமுறைக்கு வந்தது.

பிரிவினை என்பது மற்றொரு வகையான பிரிவினையை - மத அடிப்படையில் வளர்ப்பதற்காகவே. முஸ்லீம் வகுப்புவாதிகளை காங்கிரஸுக்கு எதிர்மாறாக வைப்பதே நோக்கமாக இருந்தது. டாக்காவை புதிய தலைநகராக மாற்றுவதாக கர்சன் உறுதியளித்தார்.

இது இந்தியர்கள் மத்தியில் கடும் அதிருப்தியை ஏற்படுத்தியது. ஆங்கிலேயர்களின் 'பிளவு மற்றும் ஆட்சி' கொள்கையாகவே பலர் இதைக் கருதினர்.

இது சுதேசி இயக்கம் என்று பிரபலமாக அறியப்படும் தன்னிறைவு இயக்கத்தைத் தூண்டியது.

சுதேசி இயக்கம் (1905-1908)

பழமைவாத மிதவாதத்தில் இருந்து அரசியல் தீவிரவாதம் வரை, பயங்கரவாதத்திலிருந்து தொடக்க சோசலிசம் வரை, மனு மற்றும் பொது உரைகள்

முதல் செயலற்ற எதிர்ப்பு மற்றும் புறக்கணிப்பு வரை, அனைத்தும் இயக்கத்தில் அவற்றின் தோற்றம் கொண்டவை.

சுதேசி என்பது இரண்டு சமஸ்கிருத வார்த்தைகளின் இணைப்பாகும்: ஸ்வா ("சுய") மற்றும் தேஷ் ("நாடு").

இந்த இயக்கம் உள்நாட்டு தயாரிப்புகளின் பயன்பாட்டையும் நுகர்வையும் பிரபலப்படுத்தியது. இந்திய தயாரிப்புகளுக்காக பிரிட்டிஷ் பொருட்களை இந்தியர்கள் கைவிடத் தொடங்கினர்.

பெண்கள், மாணவர்கள் மற்றும் வங்காள மற்றும் இந்தியாவின் பிற பகுதிகளில் உள்ள நகர்ப்புற மற்றும் கிராமப்புற மக்களில் பெரும் பகுதியினர் சுதேசி இயக்கத்தின் மூலம் முதல் முறையாக அரசியலில் தீவிரமாக ஈடுபட்டுள்ளனர்.

சுதேசி மற்றும் வெளிநாட்டு பொருட்களை புறக்கணித்தல் பற்றிய செய்தி விரைவில் நாட்டின் பிற பகுதிகளுக்கும் பரவியது.

பாலகங்காதர திலக், பிபின் சந்திர பால், லஜபதி ராய் மற்றும் அரவிந்த கோஷ் தலைமையிலான போர்க்குணமிக்க தேசியவாதிகள் இந்த இயக்கத்தை இந்தியாவின் மற்ற பகுதிகளுக்கும் விரிவுபடுத்துவதற்கும், சுதேசி மற்றும் பகிஷ்கரிப்பு என்ற முழு அளவிலான அரசியல் வெகுஜனப் போராட்டத்திற்கு அப்பால் கொண்டு செல்வதற்கும் ஆதரவாக இருந்தனர். அவர்களுக்கு சுயராஜ்யமே குறிக்கோள்.

1906 இல், தாதாபாய் நௌரோஜி தலைமையில் நடைபெற்ற கல்கத்தா அமர்வில் இந்திய தேசிய காங்கிரஸ், இந்திய தேசிய காங்கிரஸின் குறிக்கோள் 'சுயராஜ்யம் அல்லது ஐக்கிய இராச்சியம் அல்லது காலனிகளைப் போன்ற சுயராஜ்யம்' என்று அறிவித்தது.

மிதவாதிகள் மற்றும் தீவிரவாதிகள் என்ற பெயர்களில் பிரபலமாக அறியப்பட்ட காங்கிரஸ்காரர்களின் சித்தாந்தங்களில் வேறுபாடுகள் இருந்தன. இயக்கத்தின் வேகம் மற்றும் கடைப்பிடிக்க வேண்டிய போராட்ட நுட்பங்கள் குறித்து அவர்களுக்கு கருத்து வேறுபாடுகள் இருந்தன. இது 1907 சூரத் காங்கிரஸின் அமர்வில் ஒரு தலைக்கு வந்தது, அங்கு கட்சி பிளவுபட்டது (இரு பிரிவுகளும் பின்னர் மீண்டும் இணைந்தன).

இந்த காலகட்டத்தில் இந்திய கலை, இலக்கியம், இசை, அறிவியல் மற்றும் தொழில்நுறயிலும் முன்னேற்றம் கண்டது.

சுதேசி இயக்கத்தின் தாக்கம் கலாசாரத் துறையில் மிக அதிகமாகப் பதிவாகியிருக்கலாம். அந்த நேரத்தில் ரவீந்திரநாத் தாகூர், ரஜனி காந்தா சென்

போன்றவர்களால் இயற்றப்பட்ட பாடல்கள் அனைத்து சாயல்களையும் கொண்ட தேசியவாதிகளுக்கு நகரும் உணர்வாக அமைந்தது.

கலையில், அபனிந்திரநாத் தாசூர் இந்தியக் கலையின் மீதான விக்டோரிய இயற்கையின் ஆதிக்கத்தை உடைத்து, முகலாய, ராஜ்புத் மற்றும் அஜந்தா ஓவியங்களின் வளமான உள்நாட்டு மரபுகளிலிருந்து உத்வேகம் பெற்ற காலகட்டம் இதுவாகும்.

அறிவியலில், ஜகதீஷ் சந்திர போஸ், பிரபுல்ல சந்திர ரே மற்றும் பலர் அசல் ஆராய்ச்சிக்கு முன்னோடியாக இருந்தனர், இது உலகம் முழுவதும் பாராட்டப்பட்டது.

சுதேசி காலம் பாரம்பரிய பிரபலமான திருவிழாக்கள் மற்றும் மேளாக்களை வெகுஜனங்களை சென்றடைவதற்கான ஒரு வழிமுறையாக ஆக்கப்பூர்வமாக பயன்படுத்தப்பட்டது. திலகர் பிரபலப்படுத்திய கணபதி மற்றும் சிவாஜி விழாக்கள் மேற்கத்திய இந்தியாவில் மட்டுமின்றி வங்காளத்திலும் சுதேசி பிரச்சாரத்திற்கான ஊடகமாக மாறியது.

சுதேசி இயக்கத்தின் மற்றொரு முக்கிய அம்சம், தன்னம்பிக்கை அல்லது பல்வேறு துறைகளில் ஆத்ம சக்திக்கு அதிக முக்கியத்துவம் கொடுக்கப்பட்டது என்பது தேசிய கண்ணியம், மரியாதை மற்றும் நம்பிக்கையை மீண்டும் உறுதிப்படுத்துவதாகும்.

சுயசார்பு என்பது சுதேசி அல்லது உள்நாட்டு நிறுவனங்களை அமைப்பதற்கான முயற்சியையும் குறிக்கிறது. அந்தக் காலகட்டத்தில் சுதேசி ஜவுளி ஆலைகள், சோப்பு மற்றும் தீப்பெட்டி தொழிற்சாலைகள் போன்றவை காளான்களாக வளர்ந்தன.

சுய-சார்பு திட்டத்தின் முக்கிய அம்சங்களில் ஒன்று சுதேசி அல்லது தேசிய கல்வி. 1906 இல், தேசிய கல்வி கவுன்சில் நிறுவப்பட்டது. தொடக்க நிலை முதல் பல்கலைக் கழகம் வரை வட்டார மொழிக்கு அழுத்தம் கொடுக்கப்பட்டது.

தன்னார்வத் தொண்டர்களின் படைகள் (அல்லது அவர்கள் அழைக்கப்படுவது) சுதேசி இயக்கத்தால் பரவலாகப் பயன்படுத்தப்படும் வெகுஜன அணிதிரட்டலின் மற்றொரு முக்கிய வடிவமாகும். அஸ்வினி குமார் தத் நிறுவிய ஸ்வதேஷ் பந்தப் சமிதி அவர்கள் அனைத்திலும் மிகவும் பிரபலமான தன்னார்வ அமைப்பாகும்.

சுதேசி இயக்கத்தின் தோல்விக்கான காரணங்கள்

- சுதேசி இயக்கத்தின் முக்கிய குறை என்னவென்றால், அது வெகுஜன ஆதரவைப் பெற முடியாமல் போனது. சுதேசி இயக்கத்திற்கு எதிராக முஸ்லிம்களை திருப்ப வகுப்புவாதத்தை ஆங்கிலேயர் பயன்படுத்தியதே இதற்கு பெரிய அளவில் காரணமாக இருந்தது.
- சுதேசி கட்டத்தின் போது, விவசாயிகளின் கோரிக்கைகளைச் சுற்றி விவசாயிகள் ஒழுங்கமைக்கப்படவில்லை. இந்த இயக்கம் விவசாயிகளை ஒரு குறிப்பிட்ட வழியில் மட்டுமே அணிதிரட்ட முடிந்தது.
- 1908 ஆம் ஆண்டின் நடுப்பகுதியில் அடக்குமுறை பொதுக் கூட்டங்கள், ஊர்வலங்கள் மற்றும் பத்திரிகைகள் மீதான கட்டுப்பாடுகள் மற்றும் தடைகளின் வடிவத்தை எடுத்தது.
- உட்பூசல்கள், குறிப்பாக, அகில இந்திய அளவில் உச்ச அமைப்பான காங்கிரஸில் (1907) ஏற்பட்ட பிளவு, இயக்கத்தை பலவீனப்படுத்தியது.
- சுதேசி இயக்கத்திற்கு ஒரு பயனுள்ள அமைப்பு மற்றும் கட்சி அமைப்பு இல்லை.
- கடைசியாக, வெகுஜன இயக்கங்களின் தர்க்கத்தின் காரணமாக இயக்கம் நிராகரிக்கப்பட்டது - அவை முடிவில்லாமல் நீடித்திருக்க முடியாது.

எவ்வாறாயினும், தேசியவாதத்தின் கருத்தை, உண்மையான ஆக்கப்பூர்வமான பாணியில், பல பிரிவு மக்களிடம் கொண்டு செல்வதில் இயக்கம் பெரும் பங்களிப்பைச் செய்தது. சுதேசி இயக்கத்தில் விவசாயிகளின் பங்களிப்பு குறைவாக இருந்தாலும், இந்தியாவில் நவீன வெகுஜன அரசியலின் தொடக்கத்தைக் குறித்தது.

காங்கிரஸில் பிளவு (1907)

இரு பிரிவுகளின் முக்கிய பொதுத் தலைவர்களான திலக் (தீவிரவாதிகள்) மற்றும் கோகலே (மிதவாதிகள்) ஆகியோர் தேசியவாத அணிகளில் ஒற்றுமையின்மையின் ஆபத்துகளை அறிந்திருந்தனர்.

1906 இல் கல்கத்தா அமர்வில் தாதாபாய் நௌரோஜியை ஜனன்சியின் தலைவராகத் தேர்ந்தெடுத்ததன் மூலம் பிளவு தவிர்க்கப்பட்டது. மேலும், சுதேசி,

புறக்கணிப்பு, தேசிய கல்வி, சுயராஜ்யம் ஆகிய கோரிக்கைகள் மீது நான்கு சமரச தீர்மானங்கள் நிறைவேற்றப்பட்டன. இருப்பினும், ஐக்கிய காங்கிரஸின் நம்பிக்கை சிறிது காலம் நீடித்தது.

தீவிரவாதிகள் சுதேசி மற்றும் புறக்கணிப்பு இயக்கத்தை வங்காளத்தில் இருந்து நாட்டின் மற்ற பகுதிகளுக்கும் விரிவுபடுத்த விரும்பினர் ஆனால் நடுநிலையாளர்கள் அதை எதிர்த்தனர்.

நான்கு கல்கத்தா தீர்மானங்களை மிதவாதிகள் சிதைக்க விரும்புகிறார்கள் என்ற வதந்திகளால் தீவிரவாதிகள் கோபமடைந்தனர். இது அவர்களுக்கிடையே உரசல்களை உருவாக்கி, 26 டிசம்பர் 1907 அன்று தப்தி நதிக்கரையில் உள்ள சூரத்தில் நடைபெற்ற காங்கிரஸ் மாநாட்டில் பிளவை ஏற்படுத்தியது.

1907 டிசம்பரில் இந்திய தேசிய காங்கிரஸ் பிளவுபட்டது. 1907 வாக்கில், மிதவாத தேசியவாதிகள் தங்கள் வரலாற்றுப் பாத்திரத்தை முடித்துவிட்டனர். அவர்கள் தேசிய இயக்கத்தின் புதிய கட்டத்தின் கோரிக்கைகளை நிறைவேற்றத் தவறிவிட்டனர் மற்றும் இளைய தலைமுறையினரைக் கவரவும் தவறிவிட்டனர்.

ஏறக்குறைய அதே நேரத்தில், புரட்சிகர பயங்கரவாதம் வங்காளத்தில் தோன்றியது.

INC பற்றிய பிரிட்டனின் கொள்கை

- தேசிய காங்கிரஸின் தொடக்கத்திலிருந்தே ஆங்கிலேயர்கள் சந்தேகம் கொண்டிருந்தனர், ஆனால் அவர்கள் வெளிப்படையாக விரோதப் போக்கையும் கொண்டிருக்கவில்லை.
- 1888 இல் வைஸ்ராய் டி.பரின் INC என்பது உயரடுக்கை மட்டுமே பிரதிநிதித்துவப்படுத்துகிறது - 'ஒரு நுண்ணிய சிறுபான்மை' என்று கேலி செய்தார்.
- லார்ட் கர்சன் கூறினார்: "காங்கிரஸ் அதன் வீழ்ச்சியை நோக்கி தத்தளிக்கிறது, இந்தியாவில் இருக்கும் போது எனது மிகப்பெரிய லட்சியங்களில் ஒன்று அமைதியான அழிவுக்கு உதவ வேண்டும்."
- சுதேசி மற்றும் புறக்கணிப்பு இயக்கம் தொடங்கியவுடன் INC மீதான ஆங்கிலேயர்களின் அச்சுறுத்தும் கொள்கைகள் மாறியது. போர்க்குணமிக்க தேசியவாதப் போக்கு வலுப்பெற்றது ஆங்கிலேயர்களை எச்சரித்தது.

- கேரட் மற்றும் குச்சியின் கொள்கை எனப்படும் புதிய கொள்கை அறிமுகப்படுத்தப்பட்டது. அது மூன்று முனைகளாக இருந்தது. இது அடக்குமுறை-சமரசம்-அடக்குமுறை கொள்கையாக விவரிக்கப்பட்டது.
- முதல் கட்டத்தில் லேசாக இருந்தாலும் தீவிரவாதிகள் ஒடுக்கப்பட்டனர். மிதவாதிகளை பயமுறுத்துவதே இதன் நோக்கம். பிரிட்டிஷாரும் மிதவாதிகள் தீவிரவாதிகளிடம் இருந்து தங்களை விலக்கிக் கொண்டால் சில சலுகைகள் மற்றும் வாக்குறுதிகள் மூலம் சமாதானப்படுத்த முயன்றனர். இருப்பினும், ஆங்கிலேயர்கள் எப்போதும் தீவிரவாதிகளை ஒடுக்கவே விரும்பினர்.

மிண்டோ-மோர்லி அரசியலமைப்பு சீர்திருத்தங்கள் (1909)

மிண்டோ பிரபு தலைமையில் வைஸ்ராய் மற்றும் ஜான் மோர்லி மாநில செயலாளராக இருந்த இந்திய அரசு, சட்ட மன்றங்களில் புதிய சீர்திருத்தங்களை வழங்கியது. அவர்கள் இந்திய தேசிய காங்கிரஸில் உள்ள மிதவாதிகளுடன் இது தொடர்பாக விவாதங்களை ஆரம்பித்தனர். இருப்பினும், இந்த முடிவு எடுக்கப்பட்டபோது, மிதவாதிகள் மட்டுமல்ல, ஒட்டுமொத்த நாடும் ஏமாற்றமடைந்தது.

முக்கிய விதிகள்:

- 1909 ஆம் ஆண்டின் இந்திய கவுன்சில்கள் சட்டம் இம்பீரியல் லெஜிஸ்லேட்டிவ் கவுன்சில் மற்றும் மாகாண சட்ட சபைகளில் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட உறுப்பினர்களின் எண்ணிக்கையை (ஆனால் அவர்களில் பெரும்பாலோர் மறைமுகமாகத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டனர்) அதிகரித்தது.
- கவர்னர் ஜெனரலின் நிர்வாகக் குழு உறுப்பினராக இந்தியர் ஒருவர் நியமிக்கப்பட இருந்தார்.
- சட்டம் உறுப்பினர்கள் தீர்மானங்களை அறிமுகப்படுத்த அனுமதித்தது; கேள்விகள் கேட்கும் சக்தியையும் அதிகரித்தது.
- தனி பட்ஜெட் உருப்படிகளுக்கு வாக்களிக்க அனுமதிக்கப்பட்டது.

மோர்லி-மிண்டோ சீர்திருத்தங்களின் உண்மையான நோக்கம் தேசியவாத அணிகளைப் பிரித்து முஸ்லிம் வகுப்புவாதத்தின் வளர்ச்சியை ஊக்குவிப்பதாகும். பிந்தையவர்களுக்காக, அவர்கள் தனித்தனி தேர்தல் முறையை

அறிமுகப்படுத்தினர், இதன் கீழ் முஸ்லிம்கள் அவர்களுக்கு பிரத்யேகமாக ஒதுக்கப்பட்ட தொகுதிகளில் முஸ்லிம் வேட்பாளர்களுக்கு மட்டுமே வாக்களிக்க முடியும்.

கதர் இயக்கம் (1914)

1914 ஆம் ஆண்டு முதல் உலகப் போர் வெடித்தது இந்தியர்களின் தேசிய உணர்வுகளுக்கு உத்வேகம் அளித்தது. லோகமான்ய திலக் மற்றும் அன்னி பெசன்ட் ஆகியோரால் ஹோம் ரூல் லீக் முதல் உலகப் போரின் போது உருவாக்கப்பட்டது.

அதே நேரத்தில், ஒரு புரட்சிகர இயக்கம் பிரபலமடைந்தது - கதர் இயக்கம். (குறிப்பு: கதர் என்ற சொல்லுக்கு 'கிளர்ச்சி' என்று பொருள்)

கதர் இயக்கம் என்பது இந்தியாவில் பிரிட்டிஷ் ஆட்சியைத் தூக்கியெறிவதற்காக புலம்பெயர்ந்த இந்தியர்களால் நிறுவப்பட்ட ஒரு சர்வதேச அரசியல் இயக்கமாகும்.

ஆரம்பகால உறுப்பினர்கள் பெரும்பாலும் அமெரிக்கா மற்றும் கனடாவின் மேற்குக் கடற்கரையில் வாழ்ந்து பணிபுரிந்த பஞ்சாபி இந்தியர்களால் ஆனது. இந்த இயக்கம் பின்னர் இந்தியா மற்றும் உலகெங்கிலும் உள்ள இந்திய புலம்பெயர் சமூகங்களுக்கும் பரவியது.

ஆரம்பத்தில் முக்கிய தலைவர் பகவான் சிங், ஹாங்காங் மற்றும் மலாய் மாநிலங்களில் பணியாற்றிய சீக்கிய பாதிரியார்.

பின்னர் ஹர் தயாள் தலைமை ஏற்று கதர் இயக்கத்தில் முக்கிய பங்கு வகித்தார். வைஸ்ராய் மீதான தாக்குதலைப் பாராட்டி யுகாந்தர் சுற்றறிக்கையை அவர் வெளியிட்டார். அமெரிக்காவில் உள்ள இந்தியர்கள் அமெரிக்காவுக்கு எதிராகப் போராட வேண்டாம் என்றும், அமெரிக்காவில் உள்ள சுதந்திரத்தைப் பயன்படுத்தி ஆங்கிலேயர்களை எதிர்த்துப் போராட வேண்டும் என்றும் அவர் வலியுறுத்தினார்.

கதர் போராளிகள் பஞ்சாபி புலம்பெயர்ந்த தொழிலாளர்களில் பெரும்பாலோர் பணிபுரிந்த ஆலைகள் மற்றும் பண்ணைகளுக்குச் சென்று, பரந்த அளவில் சுற்றுப்பயணம் செய்தனர். யுகந்தர் ஆசிரமம் இந்த அரசியல் ஊழியர்களின் இல்லமாகவும் தலைமையகமாகவும் புகலிடமாகவும் மாறியது.

கோமகதா மாரு சம்பவம்

- Komagata Maru சம்பவம் ஜப்பானிய நீராவி கப்பலான Komagata Maru ஐ உள்ளடக்கியது, அதில் பிரிட்டிஷ் இந்தியாவிலிருந்து ஒரு குழு ஏப்ரல் 1914 இல் கனடாவிற்கு குடிபெயர் முயன்றது. பெரும்பாலான கப்பல்

பயணிகள் நுழைய மறுக்கப்பட்டனர் மற்றும் கல்கத்தாவிற்கு (தற்போதைய கொல்கத்தா) திரும்ப வேண்டிய கட்டாயம் ஏற்பட்டது. அங்கு, இந்திய இம்பீரியல் போலீஸ் குழு தலைவர்களை கைது செய்ய முயன்றது. கலவரம் வெடித்தது, அவர்கள் மீது காவல்துறை துப்பாக்கிச் சூடு நடத்தியது, இதன் விளைவாக 22 பேர் கொல்லப்பட்டனர்.

- வழியில் எங்கும் - அவர்கள் கப்பலில் சேர்ந்த இடங்களில் கூட - கல்கத்தாவில் மட்டும் - எந்தப் பயணிகளும் இறங்கக் கூடாது என்று பிரிட்டிஷ் அரசு உத்தரவு பிறப்பித்தது.
- இது இந்திய சமூகத்தினரிடையே வெறுப்பு மற்றும் கோபத்தின் அலையைத் தூண்டியது மற்றும் பிரிட்டிஷ் எதிர்ப்பு அணிதிரட்டலுக்கான சந்தர்ப்பமாக மாறியது.
- பர்கத்துல்லா மற்றும் தாரக் நாத் தாஸ் போன்ற பல கெதர் தலைவர்கள், கோமகதா மாரு சம்பவத்தைச் சூழ்ந்துள்ள எரிச்சலூட்டும் உணர்ச்சிகளை ஒரு அணிதிரட்டல் புள்ளியாகப் பயன்படுத்தி, வட அமெரிக்காவில் உள்ள பல அதிருப்தி இந்தியர்களை வெற்றிகரமாக கட்சிக்குள் கொண்டு வந்தனர்.

காதரின் பலவீனம்

- ஆயுதமேந்திய கிளர்ச்சியை ஏற்பாடு செய்வதற்கு முன் அவசியமான நிறுவன, சித்தாந்த, மூலோபாய, தந்திரோபாய மற்றும் நிதி - ஒவ்வொரு மட்டத்திலும் தேவையான தயாரிப்பின் அளவை கெதர் தலைவர்கள் முற்றிலும் குறைத்து மதிப்பிட்டனர்.
- கிட்டத்தட்ட இல்லாத நிறுவன அமைப்பு; கதர் இயக்கம் அவர்களின் திறமையான அமைப்பை விட போராளிகளின் உற்சாகத்தால் நீடித்தது.
- இயக்கத்தின் பல்வேறு அம்சங்களை ஒருங்கிணைக்கும் திறன் கொண்ட ஒரு பயனுள்ள மற்றும் நீடித்த தலைமையை உருவாக்க இயக்கம் தவறிவிட்டது. ஹர் தயாளின் கருத்துக்கள் ஒரு கட்டமைக்கப்பட்ட பார்வையை உருவாக்கவில்லை, ஆனால் அவ்வப்போது அவரைக் கவர்ந்த பல்வேறு கோட்பாடுகளின் கலவையாக இருந்தது.
- ஒரு வெகுஜன அடிப்படை இல்லாததால், சிறிய இரகசிய குழுக்களில் இயங்கிய தனிப்பட்ட புரட்சியாளர்களின் குறிப்பிடத்தக்க வீரம்

இருந்தபோதிலும், வலுவான காலனித்துவ அரசின் அடக்குமுறையை இயக்கத்தால் தாங்க முடியவில்லை.

- ஹர் தயாள் கைது செய்யப்பட்டதன் மூலம் கதர் இயக்கம் திடீரென முடிவுக்கு வந்தது.

ஹோம் ரூல் இயக்கம் (1916-1918)

அன்னி பெசன்ட் மற்றும் பாலகங்காதர திலகர் தலைமையில் நடைபெற்ற ஹோம் ரூல் இயக்கம் இந்தியாவின் சுதந்திரப் போராட்டத்திற்கு களம் அமைத்த ஒரு முக்கியமான அரசியல் இயக்கமாகும்.

சுதந்திர சிந்தனை, தீவிரவாதம், ஃபேபியனிசம் மற்றும் இறையியல் ஆகியவற்றின் ஆதரவாளராக இருந்த அன்னி பெசன்ட், தியோசாபிகல் சொசைட்டியில் பணியாற்றுவதற்காக 1893 இல் இந்தியாவுக்கு வந்தார்.

1914 ஆம் ஆண்டில், அவர் தனது செயல்பாடுகளின் கோளத்தை விரிவுபடுத்த முடிவு செய்தார். ஐரிஷ் ஹோம் ரூல் லீக்கின் வழியில் ஹோம் ரூலுக்கான இயக்கத்தைத் தொடங்கினார்.

மிதவாதிகள் மற்றும் தீவிரவாதிகள் இருவரின் ஒத்துழைப்பும் தேவை என்பதை அவள் உணர்ந்தாள். 1915 காங்கிரஸின் வருடாந்திர அமர்வில், மிதவாதிகளுடன் தீவிரவாதிகள் மீண்டும் காங்கிரஸில் சேர அனுமதிக்கப்பட வேண்டும் என்று முடிவு செய்யப்பட்டது.

திலகர் பம்பாய் மாகாணத்தில் ஹோம் ரூல் லீக்கை அமைத்தார்.

இரண்டு லீக்குகளும் வெவ்வேறு பகுதிகளில் வேலை செய்தன.

திலகர் ஹோம் ரூல் பிரச்சாரத்தை ஊக்குவித்தார், இது ஸ்வராஜ்ஜின் கேள்வியை மொழிவாரி மாநிலங்கள் மற்றும் வடமொழி ஊடகத்தில் கல்விக்கான கோரிக்கையுடன் இணைக்கிறது.

கோகலேயின் சர்வண்ட்ஸ் ஆஃப் இந்தியா சொசைட்டியின் உறுப்பினர்கள், லீக்கின் உறுப்பினர்களாக இருக்க அனுமதிக்கப்படவில்லை என்றாலும், விரிவுரைச் சுற்றுப்பயணங்கள் மற்றும் துண்டுப்பிரசுரங்களை வெளியிடுவதன் மூலம் ஹோம் ரூல் கோரிக்கையை ஊக்குவித்தனர்.

1916 டிசம்பரில் லக்னோவில் நடைபெற்ற காங்கிரஸ் மாநாட்டின் போது, புகழ்பெற்ற காங்கிரஸ்-லீக் ஒப்பந்தம் அறிவிக்கப்பட்டது. மதன் மோகன் மாளவியா உட்பட பல முக்கிய தலைவர்களின் விருப்பத்திற்கு மாறாக காங்கிரஸுக்கும் லீக்கிற்கும் இடையே இந்த ஒப்பந்தத்தை ஏற்படுத்தியதில் திலகர் மற்றும் அன்னி

பெசன்ட் இருவரும் பங்கு வகித்தனர். இந்த ஒப்பந்தம் லக்னோ ஒப்பந்தம் என்று பிரபலமாக அறியப்படுகிறது, அங்கு முஸ்லிம்களுக்கு தனித் தொகுதிகள் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டன.

திருமதி பெசன்ட் மற்றும் அவரது கூட்டாளிகளான பிபி வாடியா மற்றும் ஜார்ஜ் அருண்டேல் ஆகியோரை கைது செய்ய 1917 இல் சென்னை அரசு எடுத்த முடிவுடன் ஹோம் ரூல் இயக்கத்தில் திருப்புமுனை ஏற்பட்டது.

மாண்டேகு பிரகடனம் ஒரு சமரச முயற்சியின் அடையாளமாக பிரிட்டிஷ் அரசாங்கத்தால் அறிமுகப்படுத்தப்பட்டது. இனிமேல், ஹோம் ரூல் அல்லது சுய-அரசு இயக்கம் ஒரு தேசத்துரோகச் செயலாகக் கருதப்படவில்லை. இருப்பினும், ஆங்கிலேயர்கள் சுயராஜ்யத்தை வழங்க தயாராக இருந்தனர் என்று இது அர்த்தப்படுத்தவில்லை.

1920 இல் அகில இந்திய ஹோம் ரூல் லீக் அதன் பெயரை ஸ்வராஜ்ய சபா என மாற்றியது.

ஹோம் ரூல் இயக்கத்தின் முக்கிய சாதனை என்னவென்றால், தேசிய இயக்கத்தின் முதுகெலும்பாக உருவான தீவிர தேசியவாதிகளின் தலைமுறையை அது உருவாக்கியது. பிந்தைய ஆண்டுகளில், மகாத்மா காந்தியின் தலைமையில், இந்திய சுதந்திரப் போராட்டம் அதன் உண்மையான வெகுஜன கட்டத்தில் நுழைந்தது.

பீகாரில் சம்பரன் இயக்கம் (1917)

மகாத்மா காந்தி, தென்னாப்பிரிக்காவில் நிறுவெறிக்கு எதிராக (கறுப்பர்களுக்கு எதிரான இனப் பாகுபாடு) ஏறக்குறைய இருபது ஆண்டுகள் போராடிய பிறகு, 1915 இல் இந்தியா திரும்பினார். கோகலேவின் ஆலோசனையின் பேரில், இந்தியர்களின் பிரச்சனைகளைப் புரிந்துகொள்வதற்காக அவர் ஒரு வருடம் பிரிட்டிஷ் இந்தியாவைச் சுற்றி வந்தார்.

அவர் ஆரம்பத்தில் அரசியல் விவகாரங்களில் இருந்து விலகி இருந்தார், இந்த நேரத்தில் வேகத்தை கூட்டிய ஹோம் ரூல் இயக்கம் உட்பட.

மகாத்மா காந்தி 1917 ஆம் ஆண்டு பீகாரில் உள்ள சம்பரானில் அடக்குமுறை ஐரோப்பிய இண்டிகோ தோட்டக்காரர்களுக்கு எதிராக சத்தியாகிரகத்தின் மூலம் தனது சோதனைகளைத் தொடங்கினார்.

சம்பாரன் பிரச்சினை உண்மையில் 19 ஆம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியில் தொடங்கியது, ஐரோப்பிய தோட்டக்காரர்கள் இந்திய விவசாயிகளுடன்

ஓப்பந்தங்களைச் செய்துகொண்டனர், அது அவர்கள் வைத்திருக்கும் 3/20 இல் இண்டிகோவை பயிரிட கட்டாயப்படுத்தியது (திங்காதியா அமைப்பு என்று அழைக்கப்படுகிறது).

இண்டிகோ சாகுபடிக்குப் பின்னால் ஆங்கிலேயர்களால் மேற்கொள்ளப்பட்ட சுரண்டல் நடவடிக்கைகளின் காரணமாக, தோட்டக்காரர்கள் மற்றும் விவசாயிகள் மத்தியில் எதிர்ப்பு வெளிப்பட்டது.

1908 ஆம் ஆண்டில் ராஜ் குமார் சக்லா என்ற உள்ளூர் மனிதர் காந்திஜியை பிரச்சனையை விசாரிக்க சம்பாரணுக்கு வருமாறு வற்புறுத்தினார். காந்தி சம்பாரணை அடைந்தார், ஆனால் ஆணையரின் எதிர்ப்பை எதிர்கொண்டார், அவர் உடனடியாக மாவட்டத்தை விட்டு வெளியேற உத்தரவிட்டார். காந்திஜி மறுத்துவிட்டார். அவர் சட்டத்தை மீறியதற்காக தண்டனையை அனுபவிக்க விரும்பினார். இந்த நடவடிக்கை அசாதாரணமானது, ஏனென்றால் ஹோம் ரூல் தலைவர்கள் கூட அரசாங்கத்திற்குக் கீழ்ப்படிந்தனர்.

பிரிட்டிஷ் இந்திய அரசாங்கம் சர்ச்சையை உருவாக்க விரும்பவில்லை மற்றும் உள்ளூர் அரசாங்கத்தை பின்வாங்க உத்தரவிட்டது. அவர்கள் காந்திஜியை அவரது விசாரணையைத் தொடர அனுமதித்தனர் மற்றும் அரசாங்கத்தின் விசாரணை உறுப்பினர்களில் ஒருவராகவும் அவரை நியமித்தனர்.

இதற்கிடையில், பிரிஜ் கிஷோர், ராஜேந்திர பிரசாத் மற்றும் பீகார் அறிவுஜீவிகளின் பிற உறுப்பினர்களுடன் இணைந்து விவசாயிகளின் குறைகளை காந்திஜி விசாரிக்கத் தொடங்கினார். ஜே.பி.கிருபாலானி கிராமங்கள் தோறும் சுற்றுப்பயணம் செய்து விவசாயிகளின் வாக்குமூலங்களை பதிவு செய்தார்.

திங்காதியா முறை ஒழிக்கப்பட வேண்டும் என்றும் விவசாயிகளின் நிலுவைத் தொகையை சட்டவிரோதமாக உயர்த்தியதற்காக அவர்களுக்கு இழப்பீடு வழங்கப்பட வேண்டும் என்றும் ஆணையத்தை நம்ப வைப்பதில் காந்திஜிக்கு சிறிது சிரமம் இல்லை. கமிஷன் நிறுவனர் தோட்டக்காரர்கள் சுரண்டல் குற்றவாளிகள்.

விசாரணை கமிஷன் விவசாயிகளுக்கு பணத்தை திரும்ப வழங்க முடிவு செய்தது. காந்தி 50% கேட்டார். ஆனால் தோட்டக்காரர்களின் பிரதிநிதி 25% அளவுக்கு பணத்தைத் திரும்ப வழங்கினார். முட்டுக்கட்டையை உடைக்கும் வகையில், விவசாயிகளுக்கு 25 சதவீத பணத்தைத் திரும்ப அளிக்க காந்திஜி ஒப்புக்கொண்டார். காந்தியைப் பொறுத்தவரை, பணம் அல்ல, கொள்கைகள் மிக முக்கியமானவை. அவரது நம்பிக்கையில், பிரிட்டிஷ் நிலப்பிரபுக்களின் சமர்ப்பிப்பு பணத்தைத் திரும்பப்பெறும் சதவீதத்தை விட முக்கியமானது.

குஜராத்தில் அகமதாபாத் சத்தியாக்கிரகம் (1918)

அகமதாபாத்தில், 'பிளேக் போனஸ்' கேள்வி தொடர்பாக தொழிலாளர்களுக்கும் மில் உரிமையாளர்களுக்கும் இடையே தகராறு ஏற்பட்டது.

தொற்றுநோய் கடந்தவுடன் முதலாளிகள் போனஸைத் திரும்பப் பெற விரும்பினர், ஆனால் தொழிலாளர்கள் அதைத் தொடர வலியுறுத்தினர்.

பிரிட்டிஷ் ஆட்சியர் காந்திஜியிடம் சமரசம் செய்து கொள்ளச் சொன்னார். காந்திஜி ஆலை உரிமையாளர்களையும் தொழிலாளர்களையும் நடுவர் மன்றத்திற்கு ஒப்புக்கொள்ளும்படி வற்புறுத்தினார்.

தொழிலாளர்கள் 50% ஊதிய உயர்வு கோரினர், ஆலை உரிமையாளர்கள் இருபது சதவீத ஊதிய உயர்வு மட்டுமே வழங்கினர். அதை ஏற்காத அனைத்து தொழிலாளர்களையும் பணி நீக்கம் செய்வதாக மிரட்டினர்.

காந்திஜி தொழிலாளர்கள் வேலைநிறுத்தம் செய்ய அறிவுறுத்தினார். அவரே தொழிலாளர்களுக்காக உண்ணாவிரதத்தைத் தொடங்கினார்.

தொழிலாளர்களுக்கு குறைந்தபட்சம் முப்பத்தைந்து சதவீத ஊதிய உயர்வு கிடைக்க வேண்டும் என்பதில் காந்திஜியின் தனித்தன்மை இருந்தது.

இறுதியாக, தொழிலாளர்கள் கோரிக்கை விடுத்த முப்பத்தைந்து சதவீத உயர்வுக்கு மில் உரிமையாளர்கள் ஒப்புக்கொண்டதையடுத்து வேலைநிறுத்தம் வாபஸ் பெறப்பட்டது.

இந்தப் போராட்டத்தில் காந்திஜியின் முக்கிய லெப்டினன்ட்களில் ஒருவர் அனசுயா பென்.

குஜராத்தில் கேடா சத்தியாகிரகம் (1918)

குஜராத்தின் கேடா மாவட்டம் பயிர்கள் கருகியதால் பஞ்சத்தின் விளிம்பில் இருந்தது.

மகசூல் மிகவும் குறைவாக இருந்ததால், விவசாயிகள் வருமானத்தை செலுத்த முடியவில்லை. ஆனால் விவசாயிகள் வரி செலுத்த வேண்டும் என அரசு வலியுறுத்தியது.

உழவர்களின் நியாயத்தை காந்தி கண்டார். இந்திய பணியாளர்கள் சங்கத்தின் உறுப்பினர்கள் மற்றும் வித்தல்பாய் படேல் ஆகியோரின் விசாரணைகள் விவசாயிகளின் வழக்கின் உண்மைத்தன்மையை உறுதிப்படுத்தின.

காந்திஜி வரி செலுத்துவதை நிறுத்துமாறு அறிவுறுத்தினார், மேலும் 'பழிவாங்கும் மற்றும் கொடுங்கோன்மைக்கு எதிராக சாகும்வரை போராட வேண்டும்' என்று விவசாயிகளை கேட்டுக் கொண்டார்.

ஏற்கனவே பிளேக், விலைவாசி, வறட்சி போன்றவற்றால் பாதிக்கப்பட்டிருந்த கெடா விவசாயிகள், பணம் செலுத்தக்கூடிய விவசாயிகளிடமிருந்து மட்டுமே வருமானம் ஈட்டப்பட வேண்டும் என்று அரசு ரகசிய உத்தரவு பிறப்பித்ததை காந்திஜி அறிந்தபோது பலவீனத்தின் அறிகுறிகளைக் காட்டினார்.

வசதி படைத்த விவசாயிகள் பணம் செலுத்தினால், ஏழைப் பிரிவினர் இடைநீக்கம் செய்யப்படுவார்கள் என்று அரசு கூறியது. இதற்கு ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டு பிரச்சாரம் முடிவுக்கு வந்தது.

கேடா சத்தியாகிரகம் குஜராத் விவசாயிகளிடையே ஒரு விழிப்புணர்வின் தொடக்கத்தைக் குறித்தது. அவர்களின் உண்மையான அரசியல் கல்வியின் தொடக்கமாகும். கூடுதலாக, படித்த பொது ஊழியர்களுக்கு விவசாயிகளின் உண்மையான வாழ்க்கையுடன் தொடர்பை ஏற்படுத்துவதற்கான வாய்ப்பை வழங்கியது.

ரவுலட் சத்தியாகிரகம் (1919)

1914-18 முதல் உலகப் போரின் போது, ஆங்கிலேயர்கள் பத்திரிகை தணிக்கையை நிறுவினர் மற்றும் விசாரணையின்றி காவலில் வைக்க அனுமதித்தனர்.

1919 ஆம் ஆண்டின் அராஜக மற்றும் புரட்சிகர குற்றங்கள் சட்டம், ரெளலட் சட்டம் என்று பிரபலமாக அறியப்பட்டது, 1919 ஆம் ஆண்டு மார்ச் 18 ஆம் தேதி டெல்லியில் உள்ள இம்பீரியல் லெஜிஸ்லேட்டிவ் கவுன்சிலால் நிறைவேற்றப்பட்டது, காலவரையற்ற தடுப்புக்காவல், விசாரணையின்றி சிறையில் அடைத்தல் மற்றும் பாதுகாப்பில் இயற்றப்பட்ட நீதித்துறை மறுஆய்வு ஆகிய அவசரகால நடவடிக்கைகளை காலவரையின்றி நீட்டித்தது. முதல் உலகப் போரின் போது இந்தியாவின் சட்டம் 1915.

இந்தியப் பாதுகாப்புச் சட்டத்தின் பின்னடைவைச் செயல்படுத்தும் என்று அரசாங்கம் உணர்ந்த போரின் போது இதேபோன்ற சதித்திட்டங்களில் மீண்டும் ஈடுபடும் அமைப்புகளுக்கு புரட்சிகர தேசியவாதிகளின் அச்சுறுத்தலின் வெளிச்சத்தில் இது இயற்றப்பட்டது.

சர் சிட்னி ரெளலட் தலைமையிலான தேச துரோகக் குழுவின் பரிந்துரையின் பேரில் இந்தச் சட்டம் நிறைவேற்றப்பட்டது.

மனிதாபிமானமற்ற ரவுலட் சட்டத்திற்கு எதிராக காந்திஜி சத்தியாக்கிரகத்தைத் தொடங்கினார்.

குறிப்பாக பஞ்சாபில் போராட்டங்கள் கடுமையாக இருந்தன. அங்கு செல்லும்போது காந்திஜி தடுத்து வைக்கப்பட்டார்.

ஜாலியன் வாலாபாக் படுகொலை (1919)

1919 இல் ரவுலட் சட்டம் நிறைவேற்றப்பட்டதன் விளைவாக இந்தியா முழுவதும் பெரிய அளவிலான அரசியல் அமைதியின்மை ஏற்பட்டது.

பஞ்சாப் மாநிலம் அமிர்தசரஸில் உள்ள ஜாலியன் வாலாபாக் பகுதியில் இந்திய சுதந்திர ஆதரவு தலைவர்களான டாக்டர் சைபுதீன் கிட்ச்லேவ் மற்றும் டாக்டர் சத்ய பால் கைது செய்யப்பட்டதற்கு எதிர்ப்பு தெரிவித்து பெரும் அமைதியான கூட்டம் ஒன்று கூடியது.

பொதுக் கூட்டத்திற்கு விடையிறுக்கும் வகையில், பிரிட்டிஷ் பிரிகேடியர்-ஜெனரல் REH டயர் தனது வீரர்களுடன் பாக்கை சுற்றி வளைத்தார்.

நூற்றுக்கணக்கானவர்களைக் கொன்ற தேசியவாதக் கூட்டத்தில் துப்பாக்கிச் சூடு நடத்த ஜெனரல் டயர் தனது படைகளுக்கு உத்தரவிட்டார். ஜாலியன் வாலாபாக் கொடூரம் ஒட்டுமொத்த தேசத்தையும் வியப்பில் ஆழ்த்தியது.

இந்த நிகழ்வு பல மிதவாத இந்தியர்கள் ஆங்கிலேயர்களுக்கு தங்கள் முந்தைய விசுவாசத்தை கைவிட்டு, பிரிட்டிஷ் ஆட்சியின் மீது அவநம்பிக்கை கொண்ட தேசியவாதிகளாக மாறியது.

ஒத்துழையாமை இயக்கம் (1920)

காந்திஜி பிரிட்டிஷ் ஆட்சியுடன் ஒத்துழையாமை பிரச்சாரத்திற்கு அழைப்பு விடுத்தார். காலனித்துவம் முடிவுக்கு வர விரும்பும் இந்தியர்கள் பள்ளிகள், கல்லூரிகள் மற்றும் சட்ட நீதிமன்றங்களுக்குச் செல்வதை நிறுத்துமாறு கேட்டுக் கொள்ளப்பட்டனர். வரி செலுத்த வேண்டாம் என்று கேட்டுக் கொண்டனர். மொத்தத்தில், "பிரிட்டிஷ் அரசாங்கத்துடனான அனைத்து தன்னார்வத் தொடர்பைத் துறந்து" கடைப்பிடிக்குமாறு அவர்கள் கேட்டுக் கொள்ளப்பட்டனர்.

ஒத்துழையாமையை திறம்பட செயல்படுத்தினால் இந்தியா ஒரு வருடத்தில் சுயராஜ்ஜியத்தை வெல்லும் என்று காந்திஜி கூறினார்.

நாக்பூரில் காங்கிரஸின் வருடாந்திர கூட்டத்தொடரில், சிஆர் தாஸ் ஒத்துழையாமை குறித்த முக்கிய தீர்மானத்தை முன்வைத்தார். புரட்சிகர

பயங்கரவாதிகளின் பல குழுக்கள், குறிப்பாக வங்காளத்தில், இயக்கத்திற்கு ஆதரவளிப்பதாக உறுதியளித்தனர்.

காங்கிரஸின் குறிக்கோள், இந்த நேரத்தில், அரசியலமைப்பு வழிமுறைகளால் சுயராஜ்யத்தை அடைவதில் இருந்து அமைதியான வழிகளில் சுயராஜ்யத்தை அடைவதாக மாறியது.

கிலாபத் இயக்கம் (1919-24)

கிலாபத் இயக்கம் என்பது முஸ்லீம்களின் தலைவராகக் கருதப்பட்ட உஸ்மானிய கலிபாவின் கலீபாவை மீட்டெடுக்க பிரிட்டிஷ் இந்தியாவின் முஸ்லீம்களால் தொடங்கப்பட்ட அரசியல் எதிர்ப்புப் பிரச்சாரமாகும்.

இந்திய சுதந்திரப் போராட்டத்தை மேலும் விரிவுபடுத்த காந்திஜி கிலாபத் இயக்கத்துடன் கைகோர்த்தார்.

1922 இன் பிற்பகுதியில் துருக்கி மிகவும் சாதகமான இராஜதந்திர நிலையைப் பெற்று தேசியவாதத்தை நோக்கி நகர்ந்தபோது இந்த இயக்கம் சரிந்தது. 1924 வாக்கில், துருக்கி கலீபாவின் பங்கை ஒழித்தது.

இருப்பினும், ஒத்துழையாமை இயக்கத்தில் முஸ்லீம்களின் மகத்தான பங்கேற்பு மற்றும் மலபார் வளர்ச்சிகள் இருந்தபோதிலும், வகுப்புவாத ஒற்றுமையைப் பேணியது, அது எந்த ஒரு சராசரி சாதனையும் இல்லை.

சௌரி சௌரா சம்பவம் (1922)

4 பிப்ரவரி 1922 அன்று, சௌரி சௌராவில் (நவீன உத்தரபிரதேசத்தில் ஒரு இடம்), ஒத்துழையாமை இயக்கத்தில் பங்கேற்ற ஒரு பெரிய குழுவை நோக்கி பிரிட்டிஷ் காவல்துறை துப்பாக்கிச் சூடு நடத்தியது.

பதிலடியாக, ஆர்ப்பாட்டக்காரர்கள் ஒரு காவல் நிலையத்தைத் தாக்கி தீ வைத்தனர், அதில் இருந்த அனைவரையும் கொன்றனர். இந்த சம்பவத்தில் 3 பொதுமக்கள் மற்றும் 22 போலீசார் உயிரிழந்தனர்.

வன்முறைக்கு எதிராக கடுமையாக இருந்த மகாத்மா காந்தி, சௌரி சௌரா சம்பவத்தின் நேரடி விளைவாக 1922 பிப்ரவரி 12 அன்று தேசிய அளவில் ஒத்துழையாமை இயக்கத்தை நிறுத்தினார்.

காந்தியின் முடிவை மீறி, கைது செய்யப்பட்ட 19 ஆர்ப்பாட்டக்காரர்களுக்கு மரண தண்டனையும் 14 பேருக்கு ஆயுள் தண்டனையும் பிரிட்டிஷ் காலனி அதிகாரிகளால் விதிக்கப்பட்டது.

மோதிலால் நேரு, சிஆர் தாஸ், ஜவஹர்லால் நேரு, சுபாஸ் போஸ் மற்றும் பலர் காந்திஜியின் கருத்துக்களில் தங்கள் கருத்து வேறுபாட்டை பதிவு செய்தனர்.

குஜராத்தில் பர்தோலி சத்தியாகிரகம் (1928)

ஜனவரி 1926 இல், தாலுக்கின் நில வருவாய் தேவையை மறுமதிப்பீடு செய்யும் கடமையை பொறுப்பேற்ற அதிகாரி, தற்போதுள்ள மதிப்பீட்டை விட 30% அதிகரிக்க பரிந்துரை செய்தார்.

காங்கிரஸ் தலைவர்கள் இந்த விலை உயர்வுக்கு எதிர்ப்புத் தெரிவித்ததோடு, பர்தோலி விசாரணைக் குழுவையும் அமைத்தனர்.

ஜூலை 1927 இல், அரசாங்கம் விரிவாக்கத்தை 21.97 சதவீதமாகக் குறைத்தது. ஆனால் சலுகைகள் மிகவும் சொற்பமானவை மற்றும் யாரையும் திருப்திப்படுத்த மிகவும் தாமதமாக வந்தன.

அரசியலமைப்புத் தலைவர்கள் இப்போது விவசாயிகளுக்கு தற்போதைய தொகையை மட்டும் செலுத்தி, உயர்த்தப்பட்ட தொகையை நிறுத்தி வைப்பதன் மூலம் எதிர்க்குமாறு அறிவுறுத்தத் தொடங்கினர்.

அரசியலமைப்புத் தலைமையின் வரம்புகள் படிப்படியாகத் தெரிந்ததால், பிரச்சாரத்தை வழிநடத்த வல்லபாய் படேல் அழைக்கப்பட்டார்.

வல்லபாயின் கோரிக்கையை அரசாங்கம் புறக்கணித்தது, இதன் விளைவாக பர்தோலி சத்தியாகிரகம் தொடங்கியது.

குஜராத்தில் உள்ள சூரத் மாவட்டத்தில் உள்ள பர்தோலி தாலுகாவில் 1928 இல் வரி இல்லா இயக்கம் தொடங்கப்பட்டது.

கூட்டங்கள், உரைகள், துண்டு பிரசுரங்கள் மற்றும் வீடு வீடாக வற்புறுத்துதல் மூலம் விரிவான பிரச்சாரம் மூலம் முக்கிய அணிதிரட்டல் செய்யப்பட்டது. பெண்களை அணிதிரட்டுவதில் சிறப்பு கவனம் செலுத்தப்பட்டது மற்றும் பல பெண் ஆர்வலர்கள் இந்த நோக்கத்திற்காக நியமிக்கப்பட்டனர்.

இந்திய வணிகர் சங்கத்தின் பிரதிநிதிகளான கே.எம்.முன்ஷி மற்றும் லால்ஜி நாரஞ்சி போன்ற பம்பாய் லெஜிஸ்லேட்டிவ் கவுன்சில் உறுப்பினர்கள் தங்கள் பதவிகளை ராஜினாமா செய்தனர்.

அரசு விசாரணை நடத்த வேண்டிய கட்டாயம் ஏற்பட்டது. நீதித்துறை அதிகாரி புரூம்ஃபீட்டு மற்றும் வருவாய் அதிகாரி மேக்ஸ்வெல் ஆகியோர் விசாரணை நடத்தினர். அதிகரிப்பு நியாயமற்றது என்ற முடிவுக்கு வந்தனர். பின்னர் அரசாங்கம் விரிவாக்கத்தை 6.03 சதவீதமாகக் குறைத்தது.

சைமன் கமிஷனின் புறக்கணிப்பு (1927)

8 நவம்பர் 1927 அன்று, இந்தியா மேலும் அரசியலமைப்பு சீர்திருத்தங்களுக்கு தயாராக உள்ளதா என்பதைப் பரிந்துரைக்க முழு வெள்ளையர், சைமன் கமிஷன் நியமிக்கப்பட்டது.

இந்திய தேசிய காங்கிரஸ் சைமன் கமிஷனை புறக்கணித்தது, ஏனெனில் கமிஷனில் இந்தியர் யாரும் இல்லை. பல இடங்களில் போராட்டங்கள் நடந்தன.

லாகூரில், தீவிரவாத நாட்களின் நாயகனும், பஞ்சாபின் மிகவும் மதிக்கப்படும் தலைவருமான லாலா லஜபதி ராய் தாக்கப்பட்டார். அவர் நவம்பர் 1928 இல் காயங்களால் இறந்தார்.

பக்தசிங்கும் அவரது தோழர்களும் லாலா லஜபதி ராயின் மரணத்திற்கு பழிவாங்க முயன்றனர். அவர்கள் 1928 டிசம்பரில் வெள்ளை போலீஸ் அதிகாரி சாண்டர்ஸைக் கொன்றனர்.

சைமன் கமிஷன் புறக்கணிப்பு இயக்கத்தின் போது ஜவஹர்லால் நேரு மற்றும் சுபாஸ் போஸ் ஆகியோர் தலைவர்களாக உருவெடுத்தனர்.

நேரு அறிக்கை (1928) மற்றும் இந்திய அரசியலமைப்பை உருவாக்கும் முயற்சி

இந்தியர்கள் தங்கள் அரசியலமைப்பை உருவாக்குவதற்கான உரிமையை பிரிட்டன் அங்கீகரிக்கவில்லை.

பிரிட்டிஷ் கொள்கை, கிட்டத்தட்ட ராஜ்ஜியத்தின் இறுதி வரை, இந்திய அரசியலமைப்பு மேம்பாட்டிற்கான நேரம் மற்றும் தன்மையை பிரித்தானிய பாராளுமன்றம் பிரத்தியேகமாக தீர்மானிக்க வேண்டும், ஆனால் அது பொருத்தமானது என இந்தியர்களுடன் கலந்தாலோசிக்கப்படும் என்று கருதப்பட்டது.

டிசம்பர் 1927 இல், அதன் மெட்ராஸ் அமர்வில், சைமன் கமிஷன் அமைப்பதற்கு பதிலளிக்கும் விதமாக இந்திய தேசிய காங்கிரஸ் இரண்டு முக்கிய முடிவுகளை எடுத்தது: முதலில், அது கமிஷனுடன் ஒத்துழைக்க வேண்டாம் என்று முடிவு செய்தது; இரண்டாவதாக, இந்தியாவிற்கான அரசியலமைப்பை உருவாக்க அனைத்துக் கட்சிகளின் மாநாட்டை அமைத்தது.

அரசியல் சட்டத்தை உருவாக்குவதற்கான அனைத்துக் கட்சி மாநாட்டின் குழுவிற்கு மோதிலால் நேரு தலைமை தாங்கினார், அவருடைய மகன் ஜவஹர்லால் நேரு செயலாளராக செயல்பட்டார். இந்தக் குழுவில் மேலும் ஒன்பது உறுப்பினர்கள் இருந்தனர்.

1928 ஆம் ஆண்டில் குழு சமர்ப்பித்த அறிக்கை நேரு அறிக்கை என்று அழைக்கப்பட்டது - இது உண்மையில் இந்திய அரசியலமைப்பிற்கு மேலாதிக்க அந்தஸ்து மற்றும் ஒரு கூட்டாட்சி அரசாங்கத்தை முறையிடுவதற்கான ஒரு குறிப்பாணையாகும்.

முந்தைய அரசியலமைப்பு சீர்திருத்தங்களை அடிப்படையாகக் கொண்ட தனி வகுப்புவாத வாக்காளர்களின் கொள்கையையும் நேரு அறிக்கை நிராகரித்தது. மையத்திலும் அவர்கள் சிறுபான்மையினராக இருந்த மாகாணங்களிலும் முஸ்லிம்களுக்கு இடங்கள் ஒதுக்கப்படும், ஆனால் அவர்கள் எண்ணிக்கையில் பெரும்பான்மையாக உள்ள இடங்களில் அல்ல.

நேரு அறிக்கை உலகளாவிய வயது வந்தோர் வாக்குரிமை, பெண்களுக்கு சம உரிமைகள், தொழிற்சங்கங்களை அமைப்பதற்கான சுதந்திரம் மற்றும் எந்த வடிவத்திலும் மதத்திலிருந்து அரசைப் பிரிப்பது போன்றவற்றையும் பரிந்துரைத்தது.

இருப்பினும், ஜின்னா அறிக்கைக்கு தனது ஆதரவை வாபஸ் பெற்றார் மற்றும் நேரு அறிக்கை மீதான தனது ஆட்சேபனைகளை மீண்டும் வலியுறுத்தும் வகையில் தனது 'பதினான்கு புள்ளிகளை' முன்மொழிந்தார்.

ஜவஹர்லால் நேரு தலைமையிலான இளம் மற்றும் தீவிர தேசியவாதிகள் மோதிலால் நேருவின் நேரு அறிக்கைக்கு எதிர்ப்பு தெரிவித்தனர். அவர்களின் முடிக்கம் 'முழு சுதந்திரம்.'

பூர்ண ஸ்வராஜ் அல்லது முழுமையான சுதந்திரப் பிரச்சாரம் (1929)

1929 இல் லாகூர் அமர்வில், ஜவஹர்லால் நேரு INC இன் தலைவராக நியமிக்கப்பட்டார், அவர் 'பூர்ண ஸ்வராஜ்' அல்லது முழுமையான சுதந்திரம் மட்டுமே இந்தியர்கள் பாடுபடக்கூடிய ஒரே கௌரவமான இலக்காக அறிவித்தார்.

1929ஆம் ஆண்டு டிசம்பர் 31ஆம் தேதி நள்ளிரவில் ராவி நதிக்கரையில் இந்திய சுதந்திரத்தின் மூவரணக் கொடி ஏற்றப்பட்டது.

புத்தாண்டில் காங்கிரஸ் முன்வைத்த முதல் பணி, நாடு முழுவதும் பொதுக்கூட்டங்களை ஏற்பாடு செய்வதாகும், அதில் சுதந்திர உறுதிமொழி வாசிக்கப்பட்டு ஜனவரி 26 அன்று கூட்டாக உறுதிப்படுத்தப்பட்டது.

கீழ்ப்படியாமை இயக்கம் மற்றும் தண்டி மார்ச் (1930)

காங்கிரஸின் லாகூர் அமர்வு (1929) வரி செலுத்தாதது உட்பட சிவில் ஒத்துழையாமை திட்டத்தைத் தொடங்க பணிக்குழுவுக்கு அங்கீகாரம் அளித்தது.

11 புள்ளிகள் வடிவில் குறைந்தபட்ச கோரிக்கைகளைக் கூறி, லார்டு இர்வினுக்கு காந்தியின் இறுதி எச்சரிக்கை புறக்கணிக்கப்பட்டது, இப்போது ஒரே ஒரு வழி உள்ளது: கீழ்ப்படியாமை. காந்தி கீழ்ப்படியாமையின் முக்கிய கருவியாக உப்பைத் தேர்ந்தெடுத்தார்.

ஒவ்வொரு இந்திய குடும்பத்திலும், உப்பு இன்றியமையாதது; இருப்பினும், மக்கள் வீட்டு உபயோகத்திற்கு கூட உப்பு தயாரிக்க தடை விதிக்கப்பட்டது, அதிக விலை கொடுத்து கடைகளில் வாங்க வேண்டிய கட்டாயம் ஏற்பட்டது. உப்பு மீதான அரசின் ஏகபோகம் மிகவும் பிரபலமடையவில்லை. உப்பை தனது இலக்காகக் கொண்டு, காந்திஜி பிரிட்டிஷ் ஆட்சிக்கு எதிராக ஒரு பரந்த அதிருப்தியை அணிதிரட்ட நம்பினார்.

காந்தி, சபர்மதி ஆசிரமத்தின் எழுபத்தெட்டு பேர் கொண்ட குழுவுடன் அகமதாபாத்திலிருந்து தண்டி கடற்கரைக்கு அணிவகுத்துச் செல்லத் தொடங்கினார். அங்கு அவர் கடற்கரையில் உப்பு சேகரித்து உப்பு சட்டத்தை மீறினார்.

ஏப்ரல் 6, 1930 இல், ஒரு கைப்பிடி உப்பை எடுத்துக் கொண்டு, காந்தி கீழ்ப்படியாமை இயக்கத்தை துவக்கினார் - இது இந்திய தேசிய இயக்கத்தின் வரலாற்றில் நாடு தழுவிய வெகுஜன பங்கேற்பிற்காக முறியடிக்கப்படாமல் இருக்க வேண்டும்.

இந்தியாவின் பிற பகுதிகளைப் போலவே, கீழ்ப்படியாமை இயக்கம் வடமேற்கு எல்லைப்புற மாகாணத்திலும் (கைபர்-பக்துன்க்வா) தொடங்கப்பட்டது. மாகாணத்தின் மிகவும் பிரபலமான சமூக-அரசியல் அமைப்பான Khudai Khidmatgars இன் உதவியை உள்ளூர் காங்கிரஸ் நாடியது.

கான் அப்துல் கஃபர் கானின் குடாய் கித்மத்கர்கள், சிவப்பு சட்டைகள் என்று பிரபலமாக அறியப்பட்டவர்கள், கீழ்ப்படியாமை இயக்கத்தில் மிகவும் தீவிரமான பங்கை வகித்தனர்.

நகரம் குறைந்தபட்சம் ஒரு வாரத்திற்கு வெகுஜனங்களின் கட்டுப்பாட்டின் கீழ் வந்தது மற்றும் கர்வால் படைப்பிரிவின் வீரர்கள் பெஷாவர் ஆர்ப்பாட்டங்களின் நிராயுதபாணியான கூட்டத்தின் மீது துப்பாக்கிச் சூடு நடத்த மறுத்துவிட்டனர்.

ஏப்ரல் 14 ஆம் தேதி நேரு கைது செய்யப்பட்டதைத் தொடர்ந்து சென்னை, கல்கத்தா மற்றும் கராச்சியில் பொதுமக்கள் போராட்டம் நடத்தினர்.

உப்பு மார்ச் குறைந்தது மூன்று காரணங்களுக்காக குறிப்பிடத்தக்கது:

1. இந்த நிகழ்வுதான் மகாத்மா காந்தியை முதன்முதலில் உலக கவனத்திற்கு கொண்டு வந்தது.

2. பெண்கள் அதிக அளவில் பங்கேற்ற முதல் தேசியவாத நடவடிக்கை இதுவாகும். கமலாதேவி சட்டோபாத்யாய் இந்தப் பிரச்சினைக்காக காந்தியை வற்புறுத்தினார்.
3. உப்பு அணிவகுப்புதான் ஆங்கிலேயர்களுக்கு அவர்களின் ராஜ்ஜியம் என்றென்றும் நிலைக்காது என்பதையும், அவர்கள் இந்தியர்களுக்கு சில அதிகாரங்களைப் பகிர்ந்தளிக்க வேண்டும் என்பதையும் உணர்த்தியது.

காந்தி-இர்வின் ஒப்பந்தம் (1931) மற்றும் வட்ட மேசை மாநாடுகள் (1930-32)

இந்தியாவில் அரசியலமைப்பு சீர்திருத்தங்கள் பற்றி விவாதிக்க ஆங்கிலேயர்கள் லண்டனில் "வட்டமேசை மாநாடுகளை" கூட்டினர்.

முதல் கூட்டம் நவம்பர் 1930 இல் நடைபெற்றது. இருப்பினும், இந்தியாவில் முதன்மையான அரசியல் தலைவர் இல்லாமல், அது பயனற்ற ஒரு பயிற்சியாக இருந்தது.

ஜனவரி 1931 இல் காந்தி சிறையிலிருந்து விடுவிக்கப்பட்டார். அடுத்த மாதத்தில், அவர் வைஸ்ராயுடன் பல நீண்ட சந்திப்புகளை நடத்தினார். இவை "காந்தி-இர்வின் ஒப்பந்தம்" என்று அழைக்கப்படுவதில் உச்சத்தை எட்டின.

வன்முறைக்கு தண்டனை பெறாத அரசியல் கைதிகள் அனைவரையும் உடனடியாக விடுதலை செய்தல், இதுவரை வசூலிக்கப்படாத அனைத்து அபராதத் தொகைகளையும் தள்ளுபடி செய்தல், பறிமுதல் செய்யப்பட்ட நிலங்களை மூன்றாம் தரப்பினருக்கு திருப்பித் தருதல், ராஜினாமா செய்த அரசு ஊழியர்களுக்கு தாராளமாக நடத்துதல் ஆகியவை ஒப்பந்தத்தின் விதிமுறைகளில் அடங்கும். கடற்கரையோர கிராமங்களுக்கு உப்பைத் தயாரிக்கும் உரிமையை அரசாங்கம் ஒப்புக்கொண்டது. அவர்கள் அமைதியான மற்றும் ஆக்கிரமிப்பு இல்லாத மறியல் போராட்டத்திற்கும் உரிமை அளித்தனர்.

காவல்துறையின் அத்துமீறல்கள் குறித்து பொது விசாரணை வேண்டும் என்ற காங்கிரஸின் கோரிக்கை ஏற்கப்படவில்லை, ஆனால் காந்திஜியின் வலியுறுத்தல் விசாரணைக்கான கோரிக்கை ஒப்பந்தத்தில் பதிவு செய்யப்பட்டது.

காங்கிரஸ், கீழ்ப்படியாமை இயக்கத்தை (சிடிஎம்) நிறுத்த ஒப்புக்கொண்டது.

1931 ஆம் ஆண்டின் பிற்பகுதியில் லண்டனில் இரண்டாவது வட்ட மேசை மாநாடு நடைபெற்றது. இங்கு, காந்திஜி காங்கிரஸை பிரதிநிதித்துவப்படுத்தினார். "கீழ் சாதியினருக்கு" தனித் தொகுதிகள் வேண்டும் என்ற கோரிக்கையை காந்தி எதிர்த்தார். அவரைப் பொறுத்தவரை, "தீண்டத்தகாதவர்களுக்கு" தனி வாக்காளர்கள்

நிரந்தரமாக அவர்களின் அடிமைத்தனத்தை உறுதி செய்யும். இது அவர்கள் பிரதான சமூகத்தில் ஒருங்கிணைவதைத் தடுக்கும் என்றும் மற்ற சாதி இந்துக்களிடமிருந்து நிரந்தரமாக அவர்களைப் பிரிக்கும் என்றும் அவர் நினைத்தார்.

ஆனால் அம்பேத்கர் தாழ்த்தப்பட்ட வகுப்பினருக்கான தனித் தொகுதிகளை ஆதரித்தார். உயர் சாதியினரின் ஒழுங்கமைக்கப்பட்ட கொடுங்கோன்மைக்கு எதிரான வாழ்க்கைப் போராட்டத்தில் வெற்றிபெற, ஊனமுற்ற ஒரு சமூகத்திற்கு இதுவே ஒரே பாதை என்று அவர் நம்பினார்.

லண்டனில் நடந்த இரண்டாவது வட்ட மேசை மாநாட்டின் போது, வலதுசாரித் தலைவரான வின்ஸ்டன் சர்ச்சில், பிரித்தானிய அரசாங்கம் 'தேசத்துரோக ஃபக்கீர்' உடன் சமத்துவம் குறித்து பேச்சுவார்த்தை நடத்துவதை கடுமையாக எதிர்த்தார். இந்தியாவில் வலுவான அரசு அமைய வேண்டும் என்று அவர் கோரினார்.

சுதந்திரத்திற்கான அடிப்படை இந்தியக் கோரிக்கையை பிரிட்டிஷ் அரசு ஏற்க மறுத்ததால் காந்தியடனான கலந்துரையாடல் தோல்வியடைந்தது. காந்திஜி திரும்பி வந்த பிறகு சட்ட மறுப்பை மீண்டும் தொடங்கினார்.

காந்தியை கைது செய்ததன் மூலம் தேசிய இயக்கத்திற்கு எதிராக அரசாங்கம் தனது வேலைநிறுத்தத்தைத் தொடங்கியது. பிரிட்டிஷ் அரசாங்கம் அதிகாரிகளுக்கு வரம்பற்ற அதிகாரத்தை வழங்கும் கட்டளைகளை வெளியிட்டது - 'சிவில் மார்ஷியல் சட்டம்.' சிவில் உரிமைகள் இனி இல்லை மற்றும் அதிகாரிகள் விருப்பப்படி மக்களையும் சொத்துக்களையும் கைப்பற்ற முடியும்.

1934 ஆம் ஆண்டில், கீழ்ப்படியாமை இயக்கத்தை திரும்பப் பெறுவதற்கான தவிர்க்க முடியாத முடிவு காந்தியால் எடுக்கப்பட்டது.

இருப்பினும், பல அரசியல் ஆர்வலர்கள் இயக்கத்தை நிறுத்துவதற்கு ஆதரவாக இல்லை. அவர்களில் ஜவஹர்லால் நேருவும் இருந்தார், அவர் CDM திரும்பப் பெறும் நேரம் தொடர்பான காந்திஜியின் முடிவுகளை விமர்சித்தார்.

நகரத்திலும், நாட்டிலும் உள்ள ஏழைகள் மற்றும் படிப்பறிவற்றவர்களிடமிருந்து இந்த இயக்கம் பெற்ற ஆதரவு உண்மையில் குறிப்பிடத்தக்கது.

இருந்தபோதிலும், ஒத்துழையாமை இயக்கம் 1920-22 இல் முஸ்லிம்களின் பங்கேற்பு ஒத்துழையாமை இயக்கத்திற்கு அருகில் இல்லை.

இந்தியப் பெண்களைப் பொறுத்தவரை, இந்த இயக்கம் இன்றுவரை மிகவும் விடுதலையான அனுபவமாக இருந்தது மற்றும் அவர்கள் பொதுவெளியில் நுழைவதைக் குறித்தது என்று உண்மையாகக் கூறலாம்.

சுமயூனல் விருது (1932)

முன்றாவது வட்ட மேசை மாநாட்டிற்குப் பிறகு, நவம்பர் 1932 இல், அப்போதைய பிரிட்டனின் பிரதமர் ராம்சே மெக்டொனால்ட் ஒரு ஆணையை வழங்கினார், இது வகுப்புவாத விருது என்று அழைக்கப்படுகிறது.

பிரித்தானியாவின் 'பிளவு மற்றும் ஆட்சி' கொள்கையின் ஒரு பகுதியாக இருந்தது.

இந்த விருது பிரித்தானிய இந்தியாவில் முற்போக்கு சாதி, கீழ் சாதி, முஸ்லீம்கள், பௌத்தர்கள், சீக்கியர்கள், இந்திய கிறிஸ்தவர்கள், ஆங்கிலோ-இந்தியர்கள், ஐரோப்பியர்கள் மற்றும் தீண்டத்தகாதவர்கள் (தலித்துகள்) போன்றவர்களுக்கு தனித் தொகுதிகளை வழங்கியது.

வகுப்புவாத பிரதிநிதித்துவத்தை நீட்டிப்பதில் காங்கிரஸ் கட்சி மகிழ்ச்சியடையவில்லை, ஆனால் குறிப்பாக "தாழ்த்தப்பட்ட வகுப்பினருக்கு" பிரித்தானிய தனி-தேர்தல் இடங்களை வழங்கியதில் சீற்றமடைந்தது.

காந்தி மெக்டொனால்டு விருதை 50 மில்லியனுக்கும் அதிகமான இந்துக்களை தங்கள் உயர்சாதி சகோதர சகோதரிகளிடமிருந்து விலக்கி வைக்கும் ஒரு மோசமான பிரிட்டிஷ் சதி என்று கருதினார்.

முஸ்லீம் லீக்குடனான சமரசத்தின் ஒரு பகுதியாக 1916 ஆம் ஆண்டிலேயே முஸ்லீம்களுக்கென தனி வாக்காளர் தொகுதி என்ற யோசனை காங்கிரஸால் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டது. எனவே, காங்கிரஸ் தனித் தொகுதிகளை எதிர்க்கும் நிலைப்பாட்டை எடுத்தது, ஆனால் சிறுபான்மையினரின் அனுமதியின்றி விருதை மாற்றுவதற்கு ஆதரவாக இல்லை.

தாழ்த்தப்பட்ட வகுப்பினரின் பிரதிநிதிகள் முடிந்தால் உலகளாவிய, பொதுவான வாக்குரிமை மூலம் தேர்ந்தெடுக்கப்பட வேண்டும் என்று காந்தி கோரினார். அதே நேரத்தில், தாழ்த்தப்பட்ட வகுப்பினருக்கு அதிக எண்ணிக்கையிலான இடஒதுக்கீடு இருக்க வேண்டும் என்ற கோரிக்கையை அவர் எதிர்க்கவில்லை. அவர் தனது கோரிக்கையை நிறைவேற்ற 1932 செப்டம்பர் 20 அன்று சாகும்வரை உண்ணாவிரதம் இருந்தார்.

இறுதியில், அரசியல் தலைவர்கள் பூனா ஒப்பந்தம் என்று அழைக்கப்படும் ஒரு ஒப்பந்தத்தை கொண்டு வந்தனர்.

இந்த ஒப்பந்தத்தில், தாழ்த்தப்பட்ட வகுப்பினருக்கான தனித் தொகுதிகள் என்ற எண்ணம் கைவிடப்பட்டது. ஆனால் மாகாண சட்டமன்றங்களிலும் மத்திய சட்டமன்றங்களிலும் அவர்களுக்கு ஒதுக்கப்பட்ட இடங்கள் அதிகரிக்கப்பட்டன.

சிறையிலிருந்து விடுவிக்கப்பட்ட பிறகு காந்திஜி 1930 ஆம் ஆண்டில் ஸ்வராஜ் வெற்றி பெறும் வரை சபர்மதிக்குத் திரும்பப் போவதில்லை என்று சபதம் செய்ததற்காக அகமதாபாத்தில் உள்ள சபர்மதி ஆசிரமத்தை கைவிட்டு வார்தாவில் உள்ள சத்தியாகிரக ஆசிரமத்திற்கு மாற்றப்பட்டார்.

இந்திய அரசு சட்டம் (1935)

இந்தியாவில் அரசியலமைப்பு சீர்திருத்தங்களுக்கான வளர்ந்து வரும் கோரிக்கை பிரிட்டிஷ் பாராளுமன்றத்தை இந்திய அரசு சட்டம் 1935 ஐ இயற்ற வழிவகுத்தது.

சட்டம் சில வகையான பிரதிநிதித்துவ அரசாங்கத்திற்கு உறுதியளித்தது.

பிரித்தானிய இந்திய மாகாணங்கள் மற்றும் இளவரசர் மாநிலங்களின் ஒன்றியத்தின் அடிப்படையில் அகில இந்திய கூட்டமைப்பை நிறுவுவதற்கு சட்டம் வழங்கியது.

பாதுகாப்பு மற்றும் வெளியுறவு விவகாரங்கள் கூட்டாட்சி சட்டமன்றத்தின் கட்டுப்பாட்டிற்கு வெளியே இருக்கும், அதே சமயம் வைஸ்ராய் மற்ற விஷயங்களில் சிறப்புக் கட்டுப்பாட்டை வைத்திருப்பார்.

பிரிட்டிஷ் அரசாங்கத்தால் நியமிக்கப்பட்ட ஆளுநர்கள் சிறப்பு அதிகாரங்களைத் தக்க வைத்துக் கொண்டனர். குறிப்பாக சிறுபான்மையினர், அரசு ஊழியர்களின் உரிமைகள், சட்டம் மற்றும் ஒழுங்கு மற்றும் பிரிட்டிஷ் வணிக நலன்கள் தொடர்பான சட்டமன்ற மற்றும் நிர்வாக நடவடிக்கைகளை அவர்கள் வீட்டோ செய்ய முடியும்.

ஒரு மாகாணத்தின் நிர்வாகத்தை பொறுப்பேற்று காலவரையின்றி நடத்தும் அதிகாரமும் ஆளுநருக்கு இருந்தது.

1935 ஆம் ஆண்டு சட்டம் காங்கிரஸால் கண்டிக்கப்பட்டு ஒருமனதாக நிராகரிக்கப்பட்டது. சுதந்திர இந்தியாவுக்கான அரசியலமைப்பை உருவாக்க வயது வந்தோர் வாக்குரிமையின் அடிப்படையில் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட அரசியல் நிர்ணய சபையைக் கூட்ட வேண்டும் என்று காங்கிரஸ் கோரியது.

காங்கிரஸ் அமைச்சர்கள் ராஜினாமா (1939)

பிப்ரவரி 1937 இல் நடைபெற்ற மாகாண சபைகளுக்கான தேர்தல்களில் காங்கிரஸ் வெற்றி பெற்றது. அதன் தேர்தல் அறிக்கை 1935 சட்டத்தை முழுமையாக நிராகரித்ததை மீண்டும் உறுதிப்படுத்தியது.

ஆயிரக்கணக்கான அரசியல் கைதிகளை விடுதலை செய்ததும், அரசியல் ஊழியர்களை நாடு கடத்தும் உத்தரவுகளை ரத்து செய்ததும் காங்கிரஸ் அரசின் முதல் செயல்களில் ஒன்றாகும்.

காங்கிரஸ் மாகாணங்களுக்கும் காங்கிரஸ் அல்லாத வங்காளம் மற்றும் பஞ்சாப் மாகாணங்களுக்கும் இடையே உள்ள வேறுபாடு இந்த மண்டலத்தில் மிகவும் தெளிவாகத் தெரிந்தது. பிந்தைய காலத்தில், குறிப்பாக வங்காளத்தில், சிவில் உரிமைகள் தொடர்ந்து கட்டுப்படுத்தப்பட்டன, அவர்கள் ஒருபோதும் கைதிகளை விடுவிக்கவில்லை.

இருப்பினும், ஜமீன்தாரி முறையை முற்றிலுமாக அகற்றுவதன் மூலம் விவசாய கட்டமைப்பை முழுமையாக மாற்றியமைக்க காங்கிரஸால் முடியவில்லை.

பின்னர் இரண்டாம் உலகப் போர் வெடித்தது. மகாத்மா காந்தியும் ஜவஹர்லால் நேருவும் போர் முடிவுக்கு வந்தவுடன், ஆங்கிலேயர்கள் இந்தியாவுக்கு சுதந்திரம் கொடுப்பதாக உறுதியளித்தால், போர் முயற்சிக்கு காங்கிரஸ் ஆதரவளிப்பதாக உறுதியளித்தனர். சலுகை மறுக்கப்பட்டது. போரில் ஆங்கிலேயர்களுக்கு அளித்த ஆதரவை காந்தி விலக்கிக் கொண்டார்.

வைஸ்ராய் லார்ட் லின்லித்கோவின் நடவடிக்கைக்கு எதிர்ப்புத் தெரிவித்து, இந்திய மக்களைக் கலந்தாலோசிக்காமல், இரண்டாம் உலகப் போரில் இந்தியாவை போர்க்குணமிக்கதாக அறிவித்ததற்கு எதிர்ப்பு தெரிவித்து, 1939 ஆம் ஆண்டு அக்டோபர் மற்றும் நவம்பர் மாதங்களில் காங்கிரஸ் அமைச்சர்கள் ராஜினாமா செய்தனர்.

ராஜினாமாக்கள் காங்கிரஸில் இடது மற்றும் வலதுசாரிகளை நெருக்கமாகக் கொண்டுவந்தது, ஏனெனில் போரில் பங்கேற்பது பற்றிய பொதுவான கொள்கையின் காரணமாக.

திரிபுரியில் நெருக்கடி (1939)

சுபாஸ் போஸ் 1938 இல் காங்கிரஸின் தலைவராக ஒருமனதாகத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டார். 1939 இல், அவர் மீண்டும் நிற்க முடிவு செய்தார் - இந்த முறை போராளி அரசியல் மற்றும் தீவிரக் குழுக்களின் செய்தித் தொடர்பாளராக.

இருப்பினும், காந்திஜி, சர்தார் படேல், ராஜேந்திர பிரசாத், ஜே.பி.கிருபாலானி மற்றும் பிற தலைவர்களின் ஆசியுடன் பட்டாபி சீதாராமையாவை அந்த பதவிக்கு வேட்பாளராக நிறுத்தினார்.

படேல் மற்றும் காங்கிரஸின் மற்ற உயர்மட்ட தலைவர்கள் 'வலதுசாரிகள்' என்று போஸ் குற்றம் சாட்டினார். கூட்டமைப்பின் பிரச்சினையில் அரசாங்கத்துடன் சமரசம் செய்து கொள்வதற்காக அவர்கள் செயற்படுவதாக அவர் பகிரங்கமாக குற்றஞ்சாட்டினார். எனவே, ஒரு இடதுசாரி மற்றும் 'உண்மையான கூட்டாட்சி எதிர்ப்பாளருக்கு' வாக்களிக்குமாறு காங்கிரஸ்காரர்களிடம் போஸ் வேண்டுகோள் விடுத்தார்.

ஆயினும் கூட, உண்மையில், 'வலது' மற்றும் 'இடது' இடையேயான வேறுபாடு காங்கிரஸுக்குள் மிகவும் தெளிவாக இல்லை மற்றும் பெரும்பாலான காங்கிரஸ்காரர்கள் கூட்டாட்சிக்கு எதிரானவர்கள்.

சுபாஸ் போஸ் தனது போர்க்குணமிக்க அரசியலின் பிரபலத்தால் ஜனவரி 29 அன்று தேர்தலில் வெற்றி பெற்றார், ஆனால் 1377 க்கு எதிராக 1580 வாக்குகள் வித்தியாசத்தில் மட்டுமே வெற்றி பெற்றார்.

ஆனால் போஸின் தேர்தல் திரிபுரி காங்கிரஸின் கூட்டத்தொடரில் பெரும் நெருக்கடியை ஏற்படுத்தியது.

சீதாராமையாவின் தோல்வி அவரை விட என்னுடையது என்று காந்திஜி அறிவித்தார்.

போஸ், திரிபுரியில் தனது ஜனாதிபதி உரையில், பிரித்தானிய அரசாங்கத்திற்கு உடனடியாக ஆறு மாத கால அவகாசம் வழங்கி தேசிய சுதந்திரத்திற்கான கோரிக்கையை வழங்குவதற்கும், அவ்வாறு செய்யத் தவறினால் ஒரு பாரிய சிவில் ஒத்துழையாமை இயக்கத்தைத் தொடங்குவதற்கும் வாதிட்டார்.

சுபாஸ் போஸ், காங்கிரஸுக்கு உடனடிப் போராட்டத்தை நடத்துவதற்கு போதுமான பலம் இருப்பதாகவும், மக்கள் அத்தகைய போராட்டத்திற்கு தயாராக இருப்பதாகவும் நம்பினார்.

இருப்பினும், காந்தியின் கருத்துக்கள் மிகவும் வேறுபட்டவை. காங்கிரஸோ அல்லது மக்களோ இன்னும் போராட்டத்திற்குத் தயாராக இல்லை என்பதால், இறுதி எச்சரிக்கைக்கு இன்னும் நேரம் வரவில்லை என்று காந்தி நம்பினார்.

1939 மார்ச் 8 முதல் 12 வரை நடைபெற்ற திரிபுரி காங்கிரஸ் மாநாட்டில் உள்கட்சி பூசல் உச்சக்கட்டத்தை எட்டியது.

போஸ் தனது ஆதரவையும் ஜனாதிபதித் தேர்தலில் பெரும்பான்மையின் அர்த்தத்தையும் முற்றிலும் தவறாக மதிப்பிட்டார். காங்கிரஸ்காரர்கள் அவருக்கு வாக்களித்தது தேசிய இயக்கத்தின் உச்ச தலைவராக இருக்க வேண்டும் என்பதற்காக அல்ல - மாறாக அவரது கொள்கைகள் மற்றும் போர்க்குணமிக்க அரசியலின் காரணமாக. காந்தியின் தலைமையையோ அல்லது அவரது கருத்துக்களையோ நிராகரிக்க அவர்கள் தயாராக இல்லை.

போஸ் ஜனாதிபதி பதவியை ராஜினாமா செய்தார். இதனால் அவருக்குப் பதிலாக ராஜேந்திர பிரசாத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டார்.

அதைத் தொடர்ந்து, சுபாஸ் போஸும் அவரது ஆதரவாளர்களும் காங்கிரசுக்குள் புதிய கட்சியாக பார்வர்டு பிளாக்கை உருவாக்கினர்.

AICC தீர்மானத்திற்கு எதிராக போஸ் போராட்டம் நடத்த திட்டமிட்டதால், செயற்குழு, வங்காள மாகாண காங்கிரஸ் கமிட்டியின் தலைவர் பதவியில் இருந்து போஸை நீக்கியதுடன், மூன்று ஆண்டுகள் காங்கிரஸ் பதவியில் இருந்தும் அவரைத் தடை செய்தது.

தனிநபர் சத்தியாகிரகம் (1940)

காந்திஜி ஒவ்வொரு வட்டாரத்திலும் ஒரு சில தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட நபர்களால் தனிப்பட்ட அடிப்படையில் வரையறுக்கப்பட்ட சத்தியாகிரகத்தைத் தொடங்க முடிவு செய்தார். ஒரு சத்தியாக்கிரகியின் கோரிக்கையானது போரில் பங்கேற்பதற்கு எதிராகப் பிரசங்கிக்க பேச்சுச் சுதந்திரம் ஆகும்.

சத்தியாகிரகி போர்க்கு எதிரான உரையை அவர் அல்லது அவள் எங்கு செய்யப் போகிறார் என்பதை மாவட்ட ஆட்சியருக்கு முன்பே தெரிவிப்பார். அரசாங்கம் ஒரு சத்தியாக்கிரகியை கைது செய்யவில்லை என்றால், அவர் நிகழ்ச்சியை மீண்டும் செய்யாமல், கிராமங்களுக்குச் சென்று டெல்லியை நோக்கி ஒரு மலையேற்றத்தைத் தொடங்குவார், இதனால் 'டெல்லி சலோ' (தில்லி வரை) என்று அழைக்கப்படும் இயக்கத்தில் பங்கேற்பார்.) இயக்கம்.

வினோபா பாவே 17 அக்டோபர் 1940 அன்று முதல் சத்தியாக்கிரகியாகவும், ஜவஹர்லால் நேரு இரண்டாவது சத்தியாக்கிரகியாகவும் இருக்க வேண்டும்.

தனிநபர் சத்தியாகிரகம் இரட்டை நோக்கத்தை நிறைவேற்றியது - (1) இந்திய மக்களின் வலுவான அரசியல் உணர்வுகளை வெளிப்படுத்தியது, (2) இந்திய கோரிக்கைகளை அமைதியான முறையில் ஏற்றுக்கொள்ள பிரிட்டிஷ் அரசுக்கு மற்றொரு வாய்ப்பை வழங்கியது.

கிரிப்ஸ் மிஷன் (1942)

கிரிப்ஸ் மிஷன் என்பது 1942 ஆம் ஆண்டு மார்ச் மாத இறுதியில் பிரிட்டிஷ் அரசாங்கம் இரண்டாம் உலகப் போரில் அவர்களின் முயற்சிகளுக்கு முழு இந்திய ஒத்துழைப்பையும் ஆதரவையும் பெறுவதற்கான ஒரு தோல்வியற்ற முயற்சியாகும்.

இந்த பணிக்கு மூத்த அமைச்சர் சர் ஸ்டாஃபோர்ட் கிரிப்ஸ் தலைமை தாங்கினார், பாரம்பரியமாக இந்திய சுயராஜ்யத்தின் மீது அனுதாபம் கொண்டவர்.

இருப்பினும், அவர் நீண்ட காலமாக இந்திய சுதந்திரத்தைத் தடுக்கும் இயக்கத்தின் தலைவராக இருந்த பிரதம மந்திரி வின்ஸ்டன் சர்ச்சில் தலைமையிலான கூட்டணி போர் அமைச்சரவையில் உறுப்பினராக இருந்தார்.

காந்திஜி மற்றும் காங்கிரஸுடன் சமரசம் செய்து கொள்ள சர் ஸ்டாஃபோர்ட் கிரிப்ஸ் இந்தியாவுக்கு அனுப்ப சர்ச்சில் வற்புறுத்தப்பட்டார்.

இந்தப் பிரகடனம், போருக்குப் பிறகு, இந்தியாவின் டொமினியன் அந்தஸ்து மற்றும் அரசியலமைப்பை உருவாக்கும் அமைப்பிற்கு உறுதியளித்தது. அரசியலமைப்பு சட்டமன்ற உறுப்பினர்கள் மாகாண சபைகளால் தேர்ந்தெடுக்கப்படுவார்கள் என்றும், சமஸ்தானங்களின் விஷயத்தில் ஆட்சியாளர்களால் பரிந்துரைக்கப்படுவார்கள் என்றும் அவர் முன்மொழிந்தார்.

அந்த நேரத்தில், முஸ்லிம்களுக்கு தனி நாடு - பாகிஸ்தான் - கோரிக்கையும் வேகம் பெற்றது.

புதிய அரசியலமைப்பை ஏற்கத் தயாராக இல்லாத எந்த மாகாணமும் அதன் எதிர்கால நிலை குறித்து பிரிட்டனுடன் தனி ஒப்பந்தத்தில் கையெழுத்திட உரிமை உண்டு என்ற விதியால் பாகிஸ்தானின் கோரிக்கைக்கு இடமளிக்கப்பட்டது.

முழு சுதந்திரத்தை விட டொமினியன் அந்தஸ்து வழங்குவதை காங்கிரஸ் எதிர்த்தபோது பேச்சுக்கள் முறிந்தன.

அச்ச சக்திகளிடமிருந்து இந்தியாவைப் பாதுகாக்க ஆங்கிலேயர்களுக்கு உதவ வேண்டுமானால், வைஸ்ராய் முதலில் ஒரு இந்தியரை தனது நிர்வாகக் குழுவின் பாதுகாப்பு உறுப்பினராக நியமிக்க வேண்டும் என்று காங்கிரஸ் வலியுறுத்தியது.

கிரிபீஸ் இயக்கத்தின் தோல்விக்குப் பிறகு, மகாத்மா காந்தி 'ஆகஸ்ட் புரட்சி' என்றும் அழைக்கப்படும் "வெள்ளையனே வெளியேறு" பிரச்சாரத்தைத் தொடங்க முடிவு செய்தார்.

வெள்ளையனே வெளியேறு இயக்கம் (1942)

இரண்டாம் உலகப் போரின்போது, இந்தியாவில் ஆங்கிலேயர் ஆட்சியை முடிவுக்குக் கொண்டுவரக் கோரி, 1942 ஆகஸ்ட் 8 அன்று மகாத்மா காந்தியால் அகில இந்திய காங்கிரஸ் கமிட்டியின் பம்பாய் அமர்வில் வெள்ளையனே வெளியேறு இயக்கம் தொடங்கப்பட்டது.

இப்போராட்டத்தில் நாட்டின் பொது மக்கள் ஈடு இணையற்ற வீரத்தையும் போர்க்குணத்தையும் வெளிப்படுத்தினர்.

எனினும், அவர்கள் எதிர்கொண்ட அடக்குமுறை தேசிய இயக்கத்திற்கு எதிராக இதுவரை பயன்படுத்தப்படாத மிகக் கொடூரமானது.

பம்பாயில் உள்ள கோவாலியா தொட்டியில் நடந்த ஆகஸ்ட் கூட்டத்தில், காந்திஜி முழுமையான சுதந்திரம் மற்றும் ஆங்கிலேயர்களிடமிருந்து துண்டு-உணவு அணுகுமுறை பற்றி குறிப்பிட்டார்.

அவர் பிரகடனம் செய்தார்: 'செய் அல்லது மடி' - அதாவது சுதந்திர இந்தியா அல்லது முயற்சியில் இறக்க வேண்டும்.

அரசு ஊழியர்கள் காங்கிரசுக்கு தங்கள் விசுவாசத்தை வெளிப்படையாக அறிவிக்க வேண்டும் என்றும் ராஜினாமா செய்ய வேண்டாம் என்றும் காந்தி கேட்டுக் கொண்டார்.

இதற்கிடையில், நாட்டின் பல்வேறு பகுதிகளில் நிலத்தடி நெட்வொர்க்குகள் ஒருங்கிணைக்கப்பட்டன. அச்யுத் பத்வர்தன், அருணா ஆசப் அலி, ராம் மனோகர் லோஹியா மற்றும் சுசேதா கிருபலானி ஆகியோர் நிலத்தடி நடவடிக்கைகளில் முக்கிய அங்கத்தினர்களாக இருந்தனர்.

பாலங்களை தகர்த்து, தந்தி மற்றும் தொலைபேசி கம்பிகளை அறுத்து, ரயில்களை தடம் புரளச் செய்வதன் மூலம் தகவல் தொடர்பு சீர்குலைவதை ஒழுங்குபடுத்துவதுதான் நிலத்தடி இயக்கத்தின் செயல்பாடாக இருந்தது.

காங்கிரஸ் வானொலி பம்பாய் நகரின் வெவ்வேறு இடங்களில் இருந்து இரகசியமாக இயங்கியது, அதன் ஒலிபரப்பை மெட்ராஸ் வரை கேட்க முடிந்தது. காங்கிரஸ் வானொலியை நடத்தும் சிறு குழுவில் உஷா மேத்தா முக்கியமானவர்.

வெள்ளையனே வெளியேறு இயக்கத்தின் குறிப்பிடத்தக்க அம்சம், நாட்டின் சில பகுதிகளில் இணை அரசாங்கங்கள் என்று அறியப்பட்டவை. சதாரா (மகாராஷ்டிரா) நீண்ட கால மற்றும் மிகவும் பயனுள்ள இணை அரசாங்கத்தின் தளமாக உருவானது.

விவசாய நடவடிக்கைகளின் குறிப்பிடத்தக்க அம்சம், பிரிட்டிஷ் அதிகாரத்தின் சின்னங்களைத் தாக்குவதில் அதன் மொத்தக் கவனம் மற்றும் ஜமீன்தாருக்கு எதிரான வன்முறைச் சம்பவங்கள் எதுவும் இல்லாதது.

1943 பிப்ரவரியில், வெள்ளையனே வெளியேறு இயக்கத்தில் மக்கள் நடத்திய வன்முறையைக் கண்டித்துத் தொடர்ந்து ஊக்குவித்து வந்த அரசாங்கத்திற்கு அவர் அளித்த பதில் இதுதான் என்பதால், அவர் காவலில் வைக்கப்பட்டிருந்த ஆகாகான் அரண்மனையில் உண்ணாவிரதத்தை அறிவித்தார். காந்திஜி, மக்கள் வன்முறையில் ஈடுபடுவதைக் கண்டிக்க மறுத்தது மட்டுமல்லாமல், அதற்கு அரசாங்கம் பொறுப்பேற்றுக் கொண்டார்.

வைஸ்ராய் எக்சிகியூட்டிவ் கவுன்சிலில் இருந்த மூன்று இந்திய உறுப்பினர்களான எம்.எஸ்.அனி, என்.ஆர்.சர்க்கார் மற்றும் ஹெச்.பி.மோடி ஆகியோரின் ராஜினாமா, காந்தி துன்பப்படுவதை ஒருபோதும் விரும்பாதது, ஆங்கிலேயர்களுக்கு கடுமையான அடியை ஏற்படுத்தியது.

இறுதியாக, ஜூன் 1945 இல் சிம்லா மாநாட்டில் பங்கேற்க காங்கிரஸ் தலைவர்கள் விடுவிக்கப்பட்டனர். ஆகஸ்ட் 1942 முதல் நிலவிய மோதலின் கட்டம் முடிவுக்கு வந்தது.

சிம்லா மாநாடு (1945) மற்றும் வேவல் திட்டம்

1945 ஆம் ஆண்டு சிம்லா மாநாடு என்பது இந்தியாவின் வைஸ்ராய் (லார்டு வேவல்) மற்றும் பிரிட்டிஷ் இந்தியாவின் முக்கிய அரசியல் தலைவர்களுக்கு இடையே சிம்லாவில் உள்ள வைஸ்ரீகல் லாட்ஜில் நடந்த சந்திப்பாகும்.

ஒன்றுபட்ட இந்தியாவுக்குள் முஸ்லிம்களின் தனி பிரதிநிதித்துவத்தை வேவல் முன்மொழிந்தார். எவ்வாறாயினும், முஸ்லிம் பிரதிநிதிகளைத் தெரிவு செய்யும் விடயத்தில் பேச்சுக்கள் முடங்கின. அகில இந்திய முஸ்லீம் லீக் இந்திய முஸ்லிம்களின் ஒரே பிரதிநிதி என்று கூறிக்கொண்டது. முஸ்லீம் லீக்கை விட

காங்கிரஸின் ஆதரவில் அதிகமான முஸ்லிம்கள் இருப்பதால் இந்திய தேசிய காங்கிரஸ் இந்த கூற்றை எதிர்த்தது.

இது மாநாட்டை முடக்கியது, மேலும் ஒரு ஐக்கிய, சுதந்திர இந்தியாவுக்கான கடைசி சாத்தியமான வாய்ப்பாக இருக்கலாம்.

ஜூன் 14, 1945 இல், வேவல் பிரபு ஒரு புதிய நிர்வாகக் குழுவிற்கான திட்டத்தை அறிவித்தார், அதில் வைஸ்ராய் மற்றும் தலைமை தளபதி தவிர அனைத்து உறுப்பினர்களும் இந்தியர்களாக இருப்பார்கள். புதிய நிரந்தர அரசியலமைப்பு ஒன்றுக்கு உடன்பாடு ஏற்பட்டு அமுலுக்கு வரும் வரை இந்த நிறைவேற்று சபை தற்காலிக நடவடிக்கையாக இருக்க வேண்டும்.

RIN கலகம் (1946)

ராயல் இந்தியன் நேவி (RIN) கிளர்ச்சி பிப்ரவரி 1946 இல் மும்பையில் தொடங்கியது, எச்எம்ஐஎஸ் தல்வார் மீதான கடற்படை மதிப்பீடுகள் பிரிட்டிஷ் அதிகாரிகளின் மோசமான உணவு மற்றும் இனப் பாகுபாடுகளுக்கு எதிராக எதிர்ப்பு தெரிவித்தன.

மும்பையின் ஆரம்பக் கட்டத்தில் இருந்து, கராச்சியிலிருந்து கொல்கத்தா வரை இந்தியா முழுவதும் கிளர்ச்சி பரவியது மற்றும் ஆதரவைக் கண்டது, இறுதியில் 78 கப்பல்கள் மற்றும் கடற்கரை நிறுவனங்களில் 20,000 க்கும் மேற்பட்ட மாலுமிகளை ஈடுபடுத்தியது.

கராச்சி ஒரு முக்கிய மையமாக இருந்தது, பம்பாய்க்கு அடுத்தபடியாக. மதராஸ், விசாகப்பட்டினம், கல்கத்தா, டெல்லி, கொச்சின், ஜாம்நகர், அந்தமான், பஹ்ரைன் மற்றும் ஏடன் ஆகிய இடங்களில் ராணுவ நிறுவனங்களில் அனுதாபத் தாக்குதல்கள் நடந்தன.

ஆயுதப் படைகளில் ஒரு கிளர்ச்சி, விரைவில் அடக்கப்பட்டாலும், மக்கள் மனதில் பெரும் விடுதலை விளைவை ஏற்படுத்தியது.

கடற்படை கலகம் இந்தியாவில் பிரிட்டிஷ் காலனித்துவ அபிலாஷைகளின் சவப்பெட்டியில் கடைசி ஆணியாக இருந்தது.

இந்தியா ஒரு புரட்சியின் விளிம்பில் இருப்பதாகக் காணப்பட்டது. இந்த கலகம் பிரிட்டிஷ் அதிகாரிகளின் மனச்சோர்வைக் கண்டது மற்றும் இந்திய அதிகாரிகளின் விசுவாசம் மாறியது.

எவ்வாறாயினும், RIN கிளர்ச்சியில் வெளிப்படையான வகுப்புவாத ஒற்றுமை, கப்பல்களின் மாஸ்டிஸ் காங்கிரஸ், லீக் மற்றும் கம்யூனிஸ்ட் கொடிகள் கூட்டாக

ஏற்றப்பட்ட போதிலும் மட்டுப்படுத்தப்பட்டது. முஸ்லீம் மதிப்பீடுகள் பாகிஸ்தானுக்கான எதிர்கால நடவடிக்கை குறித்து ஆலோசனை பெற லீக்கிற்கு சென்றன.

இந்திய தேசிய காங்கிரஸ் மற்றும் முஸ்லீம் லீக் ஆகியவை கலகத்தை கண்டித்தன, அதே நேரத்தில் இந்திய கம்யூனிஸ்ட் கட்சி மட்டுமே கிளர்ச்சியை ஆதரித்தது.

கலகம் பிரிட்டிஷ் துருப்புக்கள் மற்றும் ராயல் கடற்படை போர்க்கப்பல்களால் ஒடுக்கப்பட்டது.

கடற்படை மத்திய வேலைநிறுத்தக் குழுவின் (NCSC) தலைவர் எம்.எஸ்.கான் மற்றும் நெருக்கடியைத் தீர்ப்பதற்காக பம்பாய்க்கு அனுப்பப்பட்ட சர்தார் வல்லபாய் படேல் ஆகியோருக்கு இடையேயான சந்திப்பைத் தொடர்ந்து கிளர்ச்சி நிறுத்தப்பட்டது.

மவுண்ட்பேட்டன் திட்டம் (1947)

இந்திய தேசிய காங்கிரஸ், முஸ்லீம் லீக் மற்றும் சீக்கிய சமூகத்தின் சட்டமன்ற பிரதிநிதிகள் மவுண்ட்பேட்டன் பிரிவுடன் ஜூன் 3 திட்டம் அல்லது மவுண்ட்பேட்டன் திட்டம் என அறியப்பட்ட உடன்படிக்கைக்கு வந்தனர். இந்தத் திட்டம்தான் சுதந்திரத்திற்கான கடைசித் திட்டம்.

ஜூன் 3, 1947 இல் வைஸ்ராய் மவுண்ட்பேட்டனால் அறிவிக்கப்பட்ட திட்டம் பின்வரும் கொள்கைகளை உள்ளடக்கியது:

1. பிரித்தானிய இந்தியாவின் பிரிவினைக் கொள்கையை பிரிட்டிஷ் அரசு ஏற்றுக்கொண்டது.
2. வாரிசு அரசுகளுக்கு டொமினியன் அந்தஸ்து வழங்கப்படும்.
3. இரு நாடுகளுக்கும் சுயாட்சி மற்றும் இறையாண்மை.
4. வாரிசு அரசாங்கங்கள் தங்கள் சொந்த அரசியலமைப்பை உருவாக்க முடியும்
5. புவியியல் தொடர்ச்சி மற்றும் மக்களின் விருப்பம் ஆகிய இரண்டு முக்கிய காரணிகளின் அடிப்படையில், பாக்கிஸ்தான் அல்லது இந்தியாவுடன் இணைவதற்கான உரிமையை சுதேச அரசுகள் பெற்றன.

மவுண்ட்பேட்டன் திட்டம் 1947 இன் இந்திய சுதந்திரச் சட்டத்தை இயற்ற வழிவகுத்தது.

இந்திய சுதந்திர சட்டம் (1947)

ஐக்கிய இராச்சியத்தின் பாராளுமன்றத்தால் நிறைவேற்றப்பட்ட 1947 இன் இந்திய சுதந்திரச் சட்டம் பிரிட்டிஷ் இந்தியாவை இரண்டு புதிய சுதந்திர ஆதிக்கங்களாகப் பிரித்தது; இந்தியாவின் டொமினியன் (பின்னர் இந்திய குடியரசாக மாறியது) மற்றும் பாகிஸ்தானின் டொமினியன் (பின்னர் பாகிஸ்தானின் இஸ்லாமிய குடியரசாக மாறியது).

இந்தச் சட்டம் 18 ஜூலை 1947 அன்று அரச அங்கீகாரத்தைப் பெற்றது.

ஆகஸ்ட் 15, 1947 இல் இந்தியாவும் பாகிஸ்தானும் சுதந்திரமடைந்தன.

இந்தியா தொடர்ந்து ஆகஸ்ட் 15 ஆம் தேதியை தனது சுதந்திர தினமாக கொண்டாடுகிறது, அதே நேரத்தில் பாகிஸ்தான் அவர்களின் அமைச்சரவை முடிவுகளின்படி ஆகஸ்ட் 14 ஆம் தேதியை தனது சுதந்திர தினமாக கொண்டாட முடிவு செய்தது.

இந்திய அரசியலமைப்பின் வரலாற்றுப் பின்னணி

1947 க்கு முன், இந்தியா இரண்டு முக்கிய நிறுவனங்களாகப் பிரிக்கப்பட்டது - 11 மாகாணங்களைக் கொண்ட பிரிட்டிஷ் இந்தியா மற்றும் துணைக் கூட்டணிக் கொள்கையின் கீழ் இந்திய இளவரசர்களால் ஆளப்பட்ட சுதேச மாநிலங்கள். இரண்டு நிறுவனங்களும் ஒன்றிணைந்து இந்திய ஒன்றியத்தை உருவாக்கின, ஆனால் பிரிட்டிஷ் இந்தியாவில் பல மரபு முறைகள் இப்போதும் பின்பற்றப்படுகின்றன. இந்திய அரசியலமைப்பின் வரலாற்று அடிப்படைகள் மற்றும் பரிணாம வளர்ச்சியை இந்திய சுதந்திரத்திற்கு முன் நிறைவேற்றப்பட்ட பல விதிமுறைகள் மற்றும் செயல்களில் காணலாம்.

இந்திய நிர்வாக அமைப்பு

இந்திய ஜனநாயகம் என்பது பாராளுமன்ற ஜனநாயக வடிவமாகும், இதில் நிறைவேற்று அதிகாரம் பாராளுமன்றத்திற்கு பொறுப்பாகும். நாடாளுமன்றத்தில் லோக்சபா மற்றும் ராஜ்யசபா என இரு அவைகள் உள்ளன. மேலும், ஆளுகையின் வகை கூட்டாட்சி, அதாவது மத்தியிலும் மாநிலங்களிலும் தனி நிர்வாகமும் சட்டமன்றமும் உள்ளது. உள்ளூராட்சி மட்டங்களிலும் எங்களிடம் சுயராஜ்யம் உள்ளது. இந்த அமைப்புகள் அனைத்தும் பிரிட்டிஷ் நிர்வாகத்திற்கு அவர்களின் மரபுக்கு கடன்பட்டுள்ளன. இந்திய அரசியலமைப்புச் சட்டத்தின் வரலாற்றுப் பின்னணியையும் அதன் பல ஆண்டுகளாக அதன் வளர்ச்சியையும் பார்ப்போம்.

1773-ன் ஒழுங்குமுறைச் சட்டம்

- இந்தியாவில் கிழக்கிந்திய கம்பெனியின் விவகாரங்களைக் கட்டுப்படுத்தவும், ஒழுங்குபடுத்தவும் பிரிட்டிஷ் பாராளுமன்றம் முதல் படி எடுத்தது.
- இது வங்காளத்தின் ஆளுநரை (கோட்டை வில்லியம்) கவர்னர்-ஜெனரலாக (வங்காளத்தின்) நியமித்தது.
- வாரன் ஹேஸ்டிங்ஸ் வங்காளத்தின் முதல் கவர்னர் ஜெனரல் ஆனார்.
- கவர்னர் ஜெனரலின் நிர்வாக சபை நிறுவப்பட்டது (நான்கு உறுப்பினர்கள்). தனியான சட்ட மன்றம் இல்லை.
- இது பம்பாய் மற்றும் மெட்ராஸ் கவர்னர்களை வங்காள கவர்னர் ஜெனரலுக்கு கீழ்ப்படுத்தியது.
- 1774 இல் உச்ச நீதிமன்றமாக வில்லியம் கோட்டையில் (கல்கத்தா) உச்ச நீதிமன்றம் நிறுவப்பட்டது.
- இது நிறுவனத்தின் ஊழியர்கள் எந்தவொரு தனியார் வர்த்தகத்திலும் ஈடுபடுவதையோ அல்லது பூர்வீக மக்களிடமிருந்து லஞ்சம் வாங்குவதையோ தடை செய்தது.
- இயக்குநர்கள் நீதிமன்றம் (நிறுவனத்தின் ஆளும் குழு) அதன் வருவாயைப் புகாரளிக்க வேண்டும்.

பிட்டிள் இந்தியா சட்டம் 1784

- நிறுவனத்தின் வணிக மற்றும் அரசியல் செயல்பாடுகளுக்கு இடையில் வேறுபடுகிறது.
- வணிகச் செயல்பாடுகளுக்கான இயக்குநர்கள் நீதிமன்றம் மற்றும் அரசியல் விவகாரங்களுக்கான கட்டுப்பாட்டு வாரியம்.
- கவர்னர் ஜெனரல் சபையின் பலத்தை மூன்று உறுப்பினர்களாகக் குறைத்தது.
- இந்திய விவகாரங்களை பிரிட்டிஷ் அரசின் நேரடிக் கட்டுப்பாட்டில் வைத்தது.

- இந்தியாவில் உள்ள நிறுவனத்தின் பிரதேசங்கள் "இந்தியாவில் பிரிட்டிஷ் உடைமை" என்று அழைக்கப்பட்டன.

- மெட்ராஸ் மற்றும் பம்பாயில் கவர்னர் கவுன்சில்கள் நிறுவப்பட்டன.

1813 இன் சாசனச் சட்டம்

- இந்திய வர்த்தகத்தின் மீதான நிறுவனத்தின் ஏகபோகம் நிறுத்தப்பட்டது; இந்தியாவுடனான வர்த்தகம் அனைத்து பிரிட்டிஷ் குடிமக்களுக்கும் திறந்திருக்கும்.

1833 இன் சாசனச் சட்டம்

- கவர்னர் ஜெனரல் (வங்காளத்தின்) இந்தியாவின் கவர்னர் ஜெனரல் ஆனார்.
- இந்தியாவின் முதல் கவர்னர் ஜெனரல் வில்லியம் பென்டிக் பிரபு ஆவார்.
- இது பிரிட்டிஷ் இந்தியாவில் மையப்படுத்துதலுக்கான இறுதிப் படியாகும்.
- இந்தியாவிற்கான மத்திய சட்டமன்றத்தின் தொடக்கமானது பம்பாய் மற்றும் மெட்ராஸ் மாகாணங்களின் சட்டமன்ற அதிகாரங்களையும் பறித்தது.
- இந்தச் சட்டம் கிழக்கிந்திய கம்பெனியின் செயல்பாடுகளை ஒரு வணிக அமைப்பாக முடித்து, அது முற்றிலும் நிர்வாக அமைப்பாக மாறியது.

1853 இன் சாசனச் சட்டம்

- கவர்னர்-ஜெனரல் கவுன்சிலின் சட்டமன்ற மற்றும் நிர்வாக செயல்பாடுகள் பிரிக்கப்பட்டன.
- மத்திய சட்ட சபையில் 6 உறுப்பினர்கள். ஆறு உறுப்பினர்களில் நான்கு பேர் மெட்ராஸ், பம்பாய், வங்காளம் மற்றும் ஆக்ராவின் தற்காலிக அரசாங்கங்களால் நியமிக்கப்பட்டனர்.
- இது நிறுவனத்தின் சிவில் ஊழியர்களை ஆட்சேர்ப்பு செய்வதற்கான அடிப்படையாக திறந்த போட்டி முறையை அறிமுகப்படுத்தியது (இந்திய சிவில் சேவை அனைவருக்கும் திறக்கப்பட்டது).

1858 இன் இந்திய அரசு சட்டம்

- கம்பனியின் ஆட்சி இந்தியாவில் மகுடத்தின் ஆட்சியால் மாற்றப்பட்டது.
- பிரித்தானிய மகுடத்தின் அதிகாரங்கள் இந்தியாவின் வெளியுறவுச் செயலாளரால் பயன்படுத்தப்பட வேண்டும்
- 15 உறுப்பினர்களைக் கொண்ட இந்திய கவுன்சில் அவருக்கு உதவியது
- வைஸ்ராய் மூலம் இந்திய நிர்வாகத்தின் மீது அவருக்கு முழு அதிகாரமும் கட்டுப்பாடும் அளிக்கப்பட்டது
- கவர்னர் ஜெனரல் இந்தியாவின் வைஸ்ராய் ஆக்கப்பட்டார்.
- கேனிங் பிரபு இந்தியாவின் முதல் வைஸ்ராய் ஆவார்.
- கட்டுப்பாட்டு வாரியம் மற்றும் இயக்குநர்கள் நீதிமன்றம் நீக்கப்பட்டது.

இந்திய கவுன்சில் சட்டம் 1861

- வைஸ்ராயின் நிர்வாக+சட்ட மன்றம் (அதிகாரப்பூர்வமற்றது) போன்ற நிறுவனங்களில் முதன்முறையாக இந்திய பிரதிநிதித்துவத்தை அறிமுகப்படுத்தியது. 3 இந்தியர்கள் சட்ட சபையில் நுழைந்தனர்.
- மத்தியிலும் மாகாணங்களிலும் சட்ட சபைகள் நிறுவப்பட்டன.
- வைஸ்ராய் எக்சிகியூட்டிவ் கவுன்சில், சட்டமியற்றும் வணிகங்களைப் பரிவர்த்தனை செய்யும் போது, அதிகாரப்பூர்வமற்ற உறுப்பினர்களாக சில இந்தியர்களைக் கொண்டிருக்க வேண்டும் என்று அது வழங்கியது.
- இது போர்ட்:போலியோ அமைப்புக்கு சட்டரீதியான அங்கீகாரத்தை வழங்கியது.
- பம்பாய் மற்றும் மெட்ராஸ் மாகாணங்களுக்கு சட்டமன்ற அதிகாரங்களை மீட்டெடுப்பதன் மூலம் அதிகாரப் பரவலாக்கத்தின் செயல்முறையைத் தொடங்கினார்.

இந்திய கவுன்சில் சட்டம் 1892

- மறைமுக தேர்தல்கள் (வேட்பு மனு) அறிமுகப்படுத்தப்பட்டது.
- சட்ட மன்றங்களின் அளவை பெரிதாக்கியது.

- சட்ட மேலவைகளின் செயல்பாடுகளை விரிவுபடுத்தியதுடன், அவைக்கு பட்ஜெட்டை விவாதிக்கும் அதிகாரம் மற்றும் நிர்வாகிகளுக்கு கேள்விகளை எழுப்பும் அதிகாரம் வழங்கப்பட்டது.

இந்திய கவுன்சில் சட்டம் 1909

1. இந்த சட்டம் மோர்லி-மின்டோ சீர்திருத்தங்கள் என்றும் அழைக்கப்படுகிறது.
2. சட்டப் பேரவைகளுக்கு நேரடித் தேர்தல்; ஒரு பிரதிநிதி மற்றும் பிரபலமான உறுப்பை அறிமுகப்படுத்துவதற்கான முதல் முயற்சி.
3. இது மத்திய சட்ட சபையின் பெயரை இம்பீரியல் லெஜிஸ்லேட்டிவ் கவுன்சில் என மாற்றியது.
4. மத்திய சட்ட மேலவை உறுப்பினர்களின் எண்ணிக்கை 16ல் இருந்து 60 ஆக உயர்த்தப்பட்டது.
5. 'தனி வாக்காளர்கள்' என்ற கருத்தை ஏற்று முஸ்லிம்களுக்கு வகுப்புவாத பிரதிநிதித்துவ முறையை அறிமுகப்படுத்தினார்.
6. வைஸ்ராய் நிர்வாகக் குழுவில் முதல் முறையாக இந்தியர்கள். (சட்ட உறுப்பினராக சத்யேந்திர பிரசன்னா சின்ஹா)

இந்திய அரசு சட்டம் 1919

- இந்த சட்டம் மாண்டேக்-செல்ம்ஸ்போர்ட் சீர்திருத்தங்கள் என்றும் அழைக்கப்படுகிறது.
- மத்திய பாடங்கள் வரையறுக்கப்பட்டு மாகாண பாடங்களில் இருந்து பிரிக்கப்பட்டன.
- இரட்டை ஆளுகை திட்டம், 'டார்க்கி', மாகாண பாடங்களில் அறிமுகப்படுத்தப்பட்டது.
- அரசாட்சி முறையின் கீழ், மாகாண பாடங்கள் இரண்டு பகுதிகளாகப் பிரிக்கப்பட்டன - இடமாற்றம் மற்றும் ஒதுக்கப்பட்டவை. இடஒதுக்கீடு செய்யப்பட்ட பாடங்களில், சட்ட மேலவைக்கு ஆளுநர் பொறுப்பல்ல.
- இச்சட்டம் முதன்முறையாக இருசபையை மையத்தில் கொண்டு வந்தது.

- சட்டப்பேரவை¹⁴⁰ உறுப்பினர்களையும், 60 உறுப்பினர்களைக் கொண்ட சட்டப் பேரவையையும் கொண்டுள்ளது.
- நேரடி தேர்தல்.
- வைஸ்ராய் எக்சிகியூட்டிவ் கவுன்சிலில் உள்ள ஆறு உறுப்பினர்களில் மூவர் (கமாண்டர்-இன்-சீஃப் தவிர) இந்தியர்களாக இருக்க வேண்டும் என்றும் சட்டம் கோரியது.
- பப்ளிக் சர்வீஸ் கமிஷன் அமைப்பதற்காக வழங்கப்பட்டது.

1935 இன் இந்திய அரசு சட்டம்

- இந்தச் சட்டம் மாகாணங்கள் மற்றும் சமஸ்தான மாநிலங்களை அலகுகளாகக் கொண்ட அகில இந்திய கூட்டமைப்பை ஸ்தாபிக்க வகை செய்தது.
- மூன்று பட்டியல்கள்: சட்டம் மத்திய மற்றும் அலகுகளுக்கு இடையே உள்ள அதிகாரங்களை கூட்டாட்சிப் பட்டியல், மாகாணப் பட்டியல் மற்றும் கூட்டுப் பட்டியல் என மூன்று பட்டியல்களாகப் பிரித்தது.
- மையத்திற்கான கூட்டாட்சிப் பட்டியல் 59 உருப்படிகளைக் கொண்டிருந்தது. மாகாணங்களுக்கான மாகாணப் பட்டியல் 54 உருப்படிகளைக் கொண்டிருந்தது மற்றும் இரண்டிற்கும் ஒரே நேரத்தில் 36 உருப்படிகளைக் கொண்டிருந்தது.
- எஞ்சிய அதிகாரங்கள் கவர்னர் ஜெனரலிடம் ஒப்படைக்கப்பட்டன.
- இந்தச் சட்டம் மாகாணங்களில் அரசாட்சியை ஒழித்து, 'மாகாண சுயாட்சியை' அறிமுகப்படுத்தியது.
- இது மையத்தில் டையர்ச்சியை ஏற்றுக்கொள்வதற்கு வழங்கியது.
- 11 மாகாணங்களில் 6 மாகாணங்களில் இருசபை முறை அறிமுகப்படுத்தப்பட்டது.
- இந்த ஆறு மாகாணங்கள் அசாம், வங்காளம், பம்பாய், பீகார், மெட்ராஸ் மற்றும் ஐக்கிய மாகாணம்.
- ஃபெடரல் நீதிமன்றத்தை நிறுவுவதற்கு வழங்கப்பட்டது.
- இந்திய கவுன்சிலை ஒழித்தார்.

இந்திய சுதந்திரச் சட்டம் 1947

- அது இந்தியாவை சுதந்திர மற்றும் இறையாண்மை கொண்ட நாடாக அறிவித்தது.
- மத்திய மற்றும் மாகாணங்கள் இரண்டிலும் பொறுப்பான அரசாங்கங்களை நிறுவியது.
- வைஸ்ராய் இந்தியா மற்றும் மாகாண ஆளுநர்களை அரசியலமைப்பு (சாதாரண தலைவர்கள்) என நியமித்தார்.
- இது அரசியல் நிர்ணய சபைக்கு இரட்டை செயல்பாடுகளை (அரசியலமைப்பு மற்றும் சட்டமன்றம்) ஒதுக்கியது மற்றும் இந்த மேலாதிக்க சட்டமன்றத்தை ஒரு இறையாண்மை கொண்ட அமைப்பாக அறிவித்தது.

கவனிக்க வேண்டிய புள்ளிகள்

- 1833 இன் சாசனச் சட்டத்திற்கு முன் உருவாக்கப்பட்ட சட்டங்கள் ஒழுங்குமுறைகள் என்றும், பின்னர் உருவாக்கப்பட்டவை சட்டங்கள் என்றும் அழைக்கப்பட்டன.
- வாரன் ஹேஸ்டிங்ஸ் பிரபு 1772 இல் மாவட்ட ஆட்சியர் அலுவலகத்தை உருவாக்கினார், ஆனால் நீதித்துறை அதிகாரங்கள் மாவட்ட ஆட்சியரிடம் இருந்து பின்னர் கார்ன்வாலிஸால் பிரிக்கப்பட்டன.
- சரிபார்க்கப்படாத நிர்வாகிகளின் சக்திவாய்ந்த அதிகாரிகளிடமிருந்து, இந்திய நிர்வாகம் சட்டமன்றத்திற்கும் மக்களுக்கும் பொறுப்பான அரசாங்கமாக வளர்ந்தது.
- போர்ட்:போலியோ அமைப்பு மற்றும் வரவுசெலவுத் திட்டத்தின் வளர்ச்சி அதிகாரத்தைப் பிரிப்பதைக் குறிக்கிறது.
- லார்ட் மேயோவின் நிதிப் பரவலாக்கம் பற்றிய தீர்மானம், இந்தியாவில் உள்ளூர் சுய-அரசு நிறுவனங்களின் வளர்ச்சியைக் காட்சிப்படுத்தியது (1870).
- 1882: ரிப்பன் பிரபுவின் தீர்மானம் உள்ளூர் சுயராஜ்யத்தின் 'மேக்னா கார்ட்டா' எனப் பாராட்டப்பட்டது. அவர் 'இந்தியாவின் உள்ளூர் சுயராஜ்யத்தின் தந்தை' என்று கருதப்படுகிறார்.

- 1924: அக்வொர்த் குழு அறிக்கையின் அடிப்படையில் ரயில்வே பட்ஜெட் பொது பட்ஜெட்டில் இருந்து பிரிக்கப்பட்டது (1921).
- 1773 முதல் 1858 வரை ஆங்கிலேயர்கள் அதிகாரத்தை மையப்படுத்த முயன்றனர். 1861 கவுன்சில் சட்டத்தில் இருந்து அவர்கள் மாகாணங்களுடனான அதிகாரப் பகிர்வை நோக்கி நகர்ந்தனர்.
- 1833 சாசனச் சட்டம் 1909 ஆம் ஆண்டின் சட்டத்திற்கு முன் மிக முக்கியமான சட்டமாகும்.
- 1947 வரை, இந்திய அரசு 1919 சட்டத்தின் விதிகளின் கீழ் மட்டுமே செயல்பட்டது. கூட்டமைப்பு மற்றும் அரசாட்சி தொடர்பான 1935 சட்டத்தின் விதிகள் ஒருபோதும் செயல்படுத்தப்படவில்லை.
- 1919 சட்டத்தால் வழங்கப்பட்ட நிர்வாகக் குழு 1947 வரை வைஸ்ராய்க்கு தொடர்ந்து ஆலோசனை வழங்கியது. நவீன நிர்வாகிகள் (அமைச்சர்கள் கவுன்சில்) அதன் மரபுக்கு நிர்வாக சபைக்கு கடமைப்பட்டுள்ளனர்.
- சுதந்திரத்திற்குப் பிறகு சட்டமன்றம் மற்றும் சட்டமன்றம் ராஜ்யசபா மற்றும் லோக்சபாவாக வளர்ந்தது.

தொழிற்சங்கங்கள் - இந்தியாவில் தொழிலாளர் சங்கங்களின் வரலாறு

தொழிற்சங்கங்கள் அல்லது தொழிற்சங்கங்கள் என்றால் என்ன? தொழிலாளர் துறையில் அறிமுகப்படுத்தப்பட்ட புதிய சீர்திருத்தங்கள் என்ன?

உலகமயமாக்கப்பட்ட உலகில், தொழிலதிபர்களின் நலன்களுடன் தொழிலாளர்களின் நலன்களையும் பாதுகாப்பது சமமாக முக்கியமானது.

இந்திய அரசு பல தொழிலாளர் சீர்திருத்தங்களைக் கொண்டுவர முயற்சிக்கும் நேரத்தில், தொழிற்சங்கங்கள் என்று பிரபலமாக அறியப்படும் தொழிலாளர் சங்கங்களின் வரலாற்றை அறிந்து கொள்வது அவசியம்.

தொழிற்சங்கங்கள் அல்லது தொழிற்சங்கங்கள் என்றால் என்ன?

ஒரு தொழிற்சங்கம் என்பது ஒரு வணிகம் அல்லது தொழிலில் உள்ள தொழிலாளர்களின் ஒழுங்கமைக்கப்பட்ட சங்கமாக வரையறுக்கப்படுகிறது, இது அவர்களின் உரிமைகள் மற்றும் நலன்களை மேம்படுத்துவதற்காக உருவாக்கப்படுகிறது. இந்தியாவில், இந்தியாவில் உள்ள தொழிற்சங்கங்கள் தொழிற்சங்கச் சட்டத்தின் (1926) கீழ் பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளன.

தொழிற்சங்கங்கள் தொழிலாளர்களின் பொருளாதார மற்றும் சமூக நலனில் அக்கறை கொண்டுள்ளன. பெரிய சமுதாயத்தில் தொழிலாளர் சங்கங்கள் அரசியல் நலன்களையும் கொண்டிருக்கலாம்.

இந்தியாவில் தொழிலாளர் சங்கங்களின் வளர்ச்சி: 6-கட்டங்கள்

இந்தியாவில் தொழிற்சங்க இயக்கத்தின் வளர்ச்சி ஒரு இயற்கையான செயல்முறையாகும். இது பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் இறுதியில் தொடங்கி இன்றுவரை தொடர்கிறது. இது இந்தியாவில் தொழில்துறையின் வளர்ச்சியை நெருக்கமாகப் பின்பற்றுகிறது.

இந்தியாவில், இப்போது சுமார் 1 கோடி (10 மில்லியன்) தொழிலாளர்களைக் கொண்ட கூட்டு உறுப்பினர்களுடன் 16,000 க்கும் மேற்பட்ட தொழிற்சங்கங்கள் உள்ளன.

இந்தியாவில் தொழிலாளர் சங்கங்களின் வளர்ச்சியை தோராயமாக ஆறு கட்டங்களாக வகைப்படுத்தலாம்.

1918க்கு முன்: இந்தியாவில் தொழிலாளர் இயக்கத்தின் தோற்றம்

1850 களில் ஜவுளி மற்றும் சணல் ஆலைகள் அமைக்கப்பட்ட பிறகு ரயில் பாதைகள் அமைக்கப்பட்ட பிறகு, தொழிலாளர் அட்டுழியங்கள் வெளிச்சத்திற்கு வரத் தொடங்கின.

தொழிலாளர் இயக்கங்களின் தோற்றம் 1860களில் கண்டுபிடிக்கப்பட்டாலும், இந்திய வரலாற்றில் முதல் தொழிலாளர் போராட்டம் 1875 ஆம் ஆண்டு பம்பாயில் நடந்தது. இது எஸ்எஸ் பெங்காலியின் தலைமையில் ஏற்பாடு செய்யப்பட்டது. இது தொழிலாளர்கள், குறிப்பாக பெண்கள் மற்றும் குழந்தைகளின் அவலநிலையில் கவனம் செலுத்தியது. இது முதல் தொழிற்சாலை கமிஷன், 1875 நியமனத்திற்கு

வழிவகுத்தது. இதன் விளைவாக, முதல் தொழிற்சாலை சட்டம் 1881 இல் நிறைவேற்றப்பட்டது.

1890 இல், எம்.என்.லோகண்டே பாம்பே மில் ஹேண்ட்ஸ் அசோசியேஷன் நிறுவினார். இதுவே இந்தியாவின் முதல் ஒழுங்கமைக்கப்பட்ட தொழிலாளர் சங்கமாகும்.

இதைத் தொடர்ந்து இந்தியா முழுவதும் பல்வேறு அமைப்புகள் நிறுவப்பட்டன.

இந்த சகாப்தத்தில் தொழிலாளர் இயக்கங்களின் அம்சங்கள்:

- தலைமைத்துவம் சமூக சீர்திருத்தவாதிகளால் வழங்கப்பட்டது. தொழிலாளர்களால் அல்ல.
- இந்த சகாப்தத்தில் இயக்கங்கள் முக்கியமாக தொழிலாளர்களின் உரிமைகளை நிலைநிறுத்துவதை விட அவர்களின் நலனில் கவனம் செலுத்தின.
- அவர்கள் ஒழுங்கமைக்கப்பட்டனர், ஆனால் பான் இந்தியா இருப்பு இல்லை.
- ஒரு வலுவான அறிவுசார் அடித்தளம் அல்லது நிகழ்ச்சி நிரல் இல்லை.
- அவர்களின் கோரிக்கைகள் பெண்கள் மற்றும் குழந்தைத் தொழிலாளர்கள் போன்ற பிரச்சனைகளைச் சுற்றியே இருந்தன.

1918-1924: ஆரம்பகால தொழிற்சங்க கட்டம்

இந்தக் காலகட்டம் இந்தியாவில் உண்மையான தொழிற்சங்க இயக்கத்தின் பிறப்பைக் குறித்தது. இது தொழில்மயமான உலகில் உள்ள தொழிற்சங்கங்களின் வரிசையில் ஏற்பாடு செய்யப்பட்டது.

முதல் உலகப் போரினால் ஏற்பட்ட சீரழிந்த வாழ்க்கை நிலைமைகள் மற்றும் வெளி உலகத்துடனான வெளிப்பாடு ஆகியவை தொழிலாளர்களிடையே வர்க்க உணர்வை அதிகப்படுத்தியது. இது இயக்கத்தின் வளர்ச்சிக்கு வளமான நிலத்தை வழங்கியது. இந்த காலம் ஆரம்பகால தொழிற்சங்க காலம் என்று அழைக்கப்படுகிறது.

முக்கியமான தொழிற்சங்கங்கள்: அகமதாபாத் டெக்ஸ்டைல் லேபர் அசோசியேஷன் (1917) ஸ்ரீமதி தலைமையில். அனசுயாபென் சாராபாய், அகில

இந்திய அஞ்சல் மற்றும் ஆர்எம்எஸ் சங்கம், பிபி வாடியா தலைமையிலான மெட்ராஸ் லேபர் யூனியன் போன்றவை.

ஏஐடியுசி, இந்தியாவின் பழமையான தொழிற்சங்க கூட்டமைப்பு 1920 இல் நிறுவப்பட்டது. இது லாலா லஜ்பத் ராய், ஜோசப் பாப்டிஸ்டா, என்.எம். ஜோஷி மற்றும் திவான் சமன் லால் ஆகியோரால் நிறுவப்பட்டது. ஏஐடியுசியின் முதல் தலைவராக லஜபதிராய் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டார்.

இயக்கத்தின் வளர்ச்சியை பாதித்த காரணிகள்:

- போரின் போது சுழல் விலைகள் மற்றும் அதைத் தொடர்ந்து தொழிலாளர்கள் பெருமளவில் வேருன்றியது குறைந்த வாழ்க்கைத் தரத்திற்கு வழிவகுத்தது. மேலும், மோசமான பணிச்சூழல்களும் அவர்களது துயரங்களைச் சேர்த்தன. எனவே, அவர்கள் தொழிற்சங்கத்தின் மூலம் கூட்டு பேரம் பேசும் சக்தியை நாடினர்.
- ஹோம் ரூலின் வளர்ச்சி, காந்திய தலைமையின் தோற்றம் மற்றும் சமூக-அரசியல் நிலைமைகள் ஆகியவை தேசியவாத தலைமை தொழிலாளியின் அவலநிலையில் அக்கறை கொள்ள வழிவகுத்தது. தொழிலாளர்கள், இதையொட்டி, தொழில்முறை தலைமை மற்றும் வழிகாட்டுதலைத் தேடினர்.
- ரஷ்யப் புரட்சி மற்றும் பிற சர்வதேச முன்னேற்றங்கள் (1919 இல் சர்வதேச தொழிலாளர் அமைப்பை நிறுவியது போன்றவை) அவர்களின் மன உறுதியை உயர்த்தியது.

1925-1934: இடதுசாரி தொழிற்சங்கத்தின் காலம்

இந்த சகாப்தம் அதிகரித்து வரும் போர்க்குணம் மற்றும் புரட்சிகர அணுகுமுறையால் குறிக்கப்பட்டது. இது இயக்கத்தில் பல பிளவுகளையும் கண்டது. என்.எம்.ஜோஷி மற்றும் வி.வி.கிரி போன்ற தலைவர்கள் இயக்கத்தை நிதானப்படுத்துவதிலும், தேசியவாத மையநீரோட்டத்துடன் மேலும் ஒருங்கிணைப்பதிலும் முக்கிய பங்காற்றினர்.

ஏஐடியுசி பலமுறை பிரிந்து தேசிய தொழிற்சங்க கூட்டமைப்பு (என்டியுஎஃப்) மற்றும் அகில இந்திய சிவப்பு தொழிற்சங்க காங்கிரஸ் (ஏஐஆர்டியுசி) போன்ற அமைப்புகளை உருவாக்க வழி வகுத்தது. இருப்பினும், ஒற்றுமையின் அவசியம் உணரப்பட்டு, அடுத்தகட்டமாக அனைவரும் ஏஐடியுசியுடன் இணைந்தனர்.

தொழிற்சங்க இயக்கத்தையும் அரசாங்கம் ஏற்றுக்கொண்டது. தொழிற்சங்கங்கள் சட்டம், 1926 மற்றும் வர்த்தக தகராறு சட்டம், 1929 போன்ற சட்டங்கள் அதன் வளர்ச்சியை நிரப்பின. சில கடமைகளுக்கு ஈடாக தொழிற்சங்கங்களுக்கு பல உரிமைகளை வழங்கியது. இந்தக் காலகட்டம் இடதுசாரிகளின் ஆதிக்கத்தால் குறிக்கப்பட்டது. எனவே, இது இடதுசாரி தொழிற்சங்கத்தின் காலம் என்று குறிப்பிடலாம்.

1935-1938: காங்கிரஸ் இடைக்காலம்

இந்த கட்டம் வெவ்வேறு தொழிற்சங்கங்களுக்கு இடையே அதிக ஒற்றுமையால் குறிக்கப்பட்டது. இந்திய தேசிய காங்கிரஸ் 1937 இல் பெரும்பாலான மாகாணங்களில் ஆட்சியில் இருந்தது. இது மேலும் மேலும் தொழிற்சங்கங்கள் முன் வந்து தேசியவாத இயக்கத்தில் ஈடுபட வழிவகுத்தது. 1935 இல், AIRTUC AITUC உடன் இணைக்கப்பட்டது. தொழிற்சங்கங்களுக்கு அதிக அதிகாரத்தையும் அங்கீகாரத்தையும் வழங்கும் பல்வேறு சட்டங்கள் மாகாண அரசாங்கங்களால் நிறைவேற்றப்பட்டன.

தொழில்துறை அமைதியைப் பாதுகாக்கும் அதே வேளையில் தொழிலாளர் நலன்களை மேம்படுத்துவதுதான் காங்கிரஸ் அமைச்சகங்களின் அணுகுமுறை. ஊதிய உயர்வு மற்றும் சிறந்த வாழ்க்கை நிலைமைகளைப் பாதுகாப்பதில் அமைச்சகங்கள் பணியாற்றுவதன் மூலம், மூலதனத்துடன் தொழிலாளர் சமரசம் ஒரு நோக்கமாகக் காணப்பட்டது. இருப்பினும், பல அமைச்சகங்கள் வேலைநிறுத்தங்களை சட்டம் ஒழுங்கு பிரச்சினைகளாக கருதின. அதை ஒடுக்க காலனிய இயந்திரங்களைப் பயன்படுத்தினர். இது தொழிற்சங்கங்களின் கணிசமான அதிருப்தியை ஏற்படுத்தியது.

1939-1946: தொழிலாளர் செயல்பாட்டின் காலம்

இரண்டாம் உலகப் போர்தொழிலாளர்களின் வாழ்க்கைத் தரத்தை மேலும் குறைத்தது. இது இயக்கத்தை வலுப்படுத்த வழிவகுத்தது. போர் முயற்சி குறித்த கேள்வி கம்யூனிஸ்டுகளுக்கும் காங்கிரசுக்கும் இடையே பிளவை உருவாக்கியது. இது, மற்ற பிரச்சனைகளுடன் சேர்ந்து, இயக்கத்தில் மேலும் பிளவு ஏற்பட வழிவகுத்தது. இருப்பினும், கூட்டுச் சிக்கல்களால் இயக்கம் ஒட்டுமொத்தமாக வலுவடைந்தது. இதில் போருக்குப் பிந்தைய பாரிய பிடிப்பு மற்றும் அதனுடன் வந்த பாரிய விலை உயர்வு ஆகியவை அடங்கும்.

தொழில்துறை வேலைவாய்ப்பு சட்டம், 1946 மற்றும் பம்பாய் தொழில்துறை உறவுகள் சட்டம், 1946 போன்ற சட்டங்கள் தொழிற்சங்க இயக்கத்தை வலுப்படுத்த

பங்களித்தன. பொதுவாக, இயக்கங்கள் அதிக குரல் கொடுத்து தேசிய இயக்கத்தில் ஈடுபட்டன.

1947-தற்போது: சுதந்திரத்திற்குப் பிந்தைய தொழிற்சங்கவாதம்

இது தொழிற்சங்கங்களின் பெருக்கத்தால் குறிக்கப்பட்டது. 1947 மே மாதம் சர்தார் வல்லபாய் படேலின் தலைமையில் ஐன்டியூசி உருவாக்கப்பட்டது. அப்போதிருந்து, ஏஐடியூசி கம்யூனிஸ்டுகளின் ஆதிக்கத்திற்கு வந்தது. ஹிந்த் மஸ்தூர் சபா 1948 இல் பிரஜா சோசலிஸ்ட் கட்சியின் பதாகையின் கீழ் உருவாக்கப்பட்டது. பின்னர், அது சோசலிஸ்டுகளின் செல்வாக்கின் கீழ் வந்தது. பாரதிய மஸ்தூர் சங்கம் 1955 இல் நிறுவப்பட்டது மற்றும் தற்போது பாஜகவில் இணைந்துள்ளது.

சுதந்திரத்திற்குப் பிறகு, தொழிற்சங்கங்கள் கட்சி அரசியலுடன் பெருகிய முறையில் பிணைக்கப்பட்டன. பிராந்தியக் கட்சிகளின் எழுச்சி ஒவ்வொரு கட்சியும் அதன் தொழிற்சங்கத்தை உருவாக்கத் தெரிவு செய்வதால் அவற்றின் எண்ணிக்கையில் பெருக்கத்திற்கு வழிவகுத்தது. இருப்பினும், 1991க்குப் பிந்தைய தாராளமயமாக்கலுக்குப் பிறகு அவர்களின் செல்வாக்கு ஓரளவு குறைந்துள்ளது. தொழிற்சங்கத் தலைமையின் எதிர்ப்பின் காரணமாக தொழிலாளர் குறியீடு சீர்திருத்தங்கள் மற்றும் குறைந்தபட்ச ஊதியம் போன்ற பிரச்சினைகள் அரசியல் சூடுபிடித்ததாகவே உள்ளது.

சுதந்திரத்திற்குப் பிறகு, ஒரு பொதுவான பிரச்சினைக்கு தீர்வு காண பல்வேறு தொழிற்சங்கங்கள் ஒன்றிணைவதை இந்தியாவும் கண்டுள்ளது. 1974 இன் முடங்கிய ரயில்வே வேலைநிறுத்தம் மற்றும் கிரேட் பாம்பே ஜவுளி வேலைநிறுத்தம், 1982 ஆகியவை இதில் அடங்கும். இருப்பினும், இதுபோன்ற வேலைநிறுத்தங்கள் 1991 க்குப் பிறகு குறைவான மக்கள் ஆதரவைப் பெறுகின்றன. முறைசாரா தொழிலாளர்களில் அதிக கவனம் செலுத்தப்படுகிறது. அமைப்புசாரா தொழிலாளர்களின் குறிப்பாக பாதிக்கப்படக்கூடிய சூழ்நிலையே இதற்குக் காரணம். அனைத்து முக்கிய தொழிற்சங்கங்களும் அமைப்புசாரா துறையிலிருந்து தங்கள் உறுப்பினர்களின் எண்ணிக்கையை அதிகரித்துள்ளன.

சுதந்திரத்திற்குப் பின் தொழிலாளர் இயக்கம் எதிர்கொண்ட பிரச்சனைகள்

- சீரற்ற வளர்ச்சி: அவை பெருநகரங்களில் குவிந்துள்ளன, பெரும்பாலும் ஒழுங்கமைக்கப்பட்ட துறையை வழங்குகின்றன. கிராமப்புற விவசாயத் தொழிலாளர்கள் மற்றும் சிறிய அளவிலான தொழிலாளர்களின் பிரதிநிதித்துவம் மிகவும் குறைவாக உள்ளது.

- **குறைந்த உறுப்பினர்:**தொழிற்சங்க உறுப்பினர் எண்ணிக்கை அதிகரித்து வருகிறது, ஆனால் இந்தியாவின் பெரும்பான்மையான தொழிலாளர் எந்த தொழிற்சங்கத்திலும் இல்லை. இது அவர்களின் கூட்டு பேரம் பேசும் சக்தியைக் குறைக்கிறது.
- **பலவீனமான நிதி நிலை:** தொழிற்சங்கச் சட்டம், 1926-ன்படி உறுப்பினர் கட்டணம் மிகக் குறைவாக (25 பைசா) நிர்ணயிக்கப்பட்டுள்ளது. குறிப்பாக பணத்துடன் கூடிய கார்ப்பரேட் பரப்புரை குழுக்களுக்கு எதிராக அவை மிகவும் பின்தங்கியுள்ளன.
- **அரசியல் தலைமை:**தொழில்சார் அரசியல்வாதிகள் மற்றும் சொந்த அரசியல் நிகழ்ச்சி நிரல் என்பது தொழிலாளர் நலன்கள் புறக்கணிக்கப்படுவதைக் குறிக்கிறது. தலைமை தொழிலாளர் சக்தியாக இல்லாததால், அவர்கள் கட்சி அரசியலுக்கு சிறைபிடிக்கப்பட்டுள்ளனர். இது மேலும் சுரண்டலுக்கு வழிவகுக்கிறது.
- **தொழிற்சங்கங்களின் பன்முகத்தன்மை:**பேரம் பேசும் சக்தி நீர்த்துப்போய், தொழிலாளர்களின் கவனத்தைத் திசைதிருப்ப முதலாளிகளுக்கு எளிதாக இருக்கிறது.
- **தொழிற்சங்கங்களுக்கு இடையேயான போட்டி:**தொழிற்சங்கங்களுக்கு இடையே நலன் மற்றும் கட்சி அரசியல் மோதல்கள் உள்ளன.
- **அங்கீகார பிரச்சனை:**அவர்களுக்கு அங்கீகாரம் வழங்க வேண்டிய கடமை முதலாளிகளுக்கு இல்லை. இதன் பொருள் பணிவான தொழிற்சங்கங்களுக்கு அங்கீகாரம் கிடைக்கும் மற்றும் உண்மையானவை ஓரங்கட்டப்படலாம்.
- **உழைப்பின் மாறுபட்ட தன்மை:**பெரும்பாலான தொழிற்சங்கங்கள் வெவ்வேறு வகை தொழிலாளர்களுக்கு ஏற்ப ஒழுங்காக வேறுபடுத்தப்பட்ட நிறுவன அமைப்பைக் கொண்டிருக்கவில்லை. எ.கா: விவசாய, முறைசாரா மற்றும் முறைசாரா தொழிலாளர்களுக்கு இடையிலான வேறுபாடுகள்.
- **மக்கள் ஆதரவு இல்லாமை:**குறிப்பாக 1991க்குப் பின், தொழிற்சங்கவாதம் வளர்ச்சி மற்றும் வளர்ச்சிக்கு ஒரு தடையாக

பார்க்கப்படுகிறது. இது நாடு முழுவதும் இயக்கத்தின் பொதுவான வீழ்ச்சிக்கு வழிவகுத்தது.

முக்கிய தொழிலாளர் சங்கங்கள் மற்றும் அவற்றின் அரசியல் இணைப்பு

1. அகில இந்திய தொழிற்சங்க காங்கிரஸ் - இந்திய கம்யூனிஸ்ட் கட்சி.
2. இந்திய தேசிய தொழிற்சங்க காங்கிரஸ் - இந்திய தேசிய காங்கிரஸ்.
3. பாரதிய மஸ்தூர் சங்கம் - பாரதிய ஜனதா கட்சி.
4. இந்திய தொழிற்சங்கங்களுக்கான மையம் - சிபிஐ(எம்).
5. ஹிந்த் மஸ்தூர் சபா - சமாஜ்வாதி கட்சி.
6. சுயதொழில் பெண்கள் சங்கம் - இணைக்கப்படாதது.

ஒரு முதலாளித்துவ சமூகத்தில் தொழிற்சங்கங்களின் முக்கியத்துவம்

1991 க்குப் பிறகு சந்தை வழியிலான வளர்ச்சியை நோக்கிய இந்தியாவின் தீர்க்கமான மாற்றம், தொழிலாளர் சங்கங்களின் பங்கு பற்றி நிறைய கேள்விகளை எழுப்பியுள்ளது. பெரும்பாலும், அவை தொழில்மயமாக்கல் மற்றும் முதலீட்டிற்கு தடையாக காணப்படுகின்றன. இருப்பினும், தொழிலாளர்களின் நலன்களை முதலீட்டாளர்களுடன் சமநிலைப்படுத்துவதில் அவர்களின் பங்கு இன்றியமையாதது. நெறிமுறைகள் உட்பட வணிக நடைமுறைகளின் நிலைத்தன்மையையும் அவர்கள் சரிபார்க்கிறார்கள்.

எனவே, பெரிய சமுதாயத்திலிருந்து தொழிலாளர் நலன்களுக்கான ஆதரவைப் பெறுவதில் அவை முக்கியப் பங்கு வகிக்கின்றன. அவர்கள் தொழிலாளர்களுக்கு ஆதரவான கருத்துக்களையும் திரட்டுகிறார்கள். ஜனநாயக போராட்டங்களை ஒழுங்கமைப்பதிலும், இயக்கங்கள் அதிக இராணுவமயமாகிவிடுவதைத் தவிர்ப்பதிலும் அவை கருவியாக உள்ளன. தீவிர மற்றும் தேச விரோத சக்திகளின் செல்வாக்கின் கீழ் தொழிலாளர்கள் வருவதைத் தவிர்ப்பதில் ஜனநாயக தொழிற்சங்கமும் அவசியம். தாராளமயமாக்கலுக்குப் பின் அதிகரித்து வரும் சமூக-பொருளாதார சமத்துவமின்மையின் சூழலில் இது மிகவும் முக்கியமானது.

தொழில் செய்யும் எளிமை மற்றும் தொழிலாளர் சந்தையின் போட்டித்தன்மை

தேசத்தை வணிகத்திற்கு ஏற்றதாக மாற்றுவதன் மூலம் முதலீடுகளை ஈர்ப்பதில் இந்திய அரசு கவனம் செலுத்துகிறது.

2020ஆம் ஆண்டுக்கான உலக வங்கியின் தொழில் தொடங்குவதற்கான எளிதான தரவரிசையில் 190 நாடுகளில் இந்தியா 14 இடங்கள் முன்னேறி 63வது இடத்தைப் பிடித்துள்ளது. இருப்பினும், 50வது இடத்தில் இருக்க வேண்டும் என்ற அரசாங்கத்தின் இலக்கை எட்ட முடியவில்லை.

அதன் தொழிலாளர் சந்தையின் போட்டித்தன்மை உலகப் பொருளாதார மன்றத்தின் 141 நாடுகளில் இந்தியா தற்போது 103வது இடத்தில் உள்ளது என்பது கவலைக்குரிய ஒரு முக்கிய பகுதி.

தொழிலாளர் சீர்திருத்தங்கள்

இந்தியாவில் ஏராளமான தொழிலாளர் சட்டங்கள் உள்ளன - 40 க்கும் மேற்பட்டவை. தொழிலாளர் சீர்திருத்த முயற்சிகளின் ஒரு பகுதியாக, தொழிலாளர் அமைச்சகம் 44 தொழிலாளர் சட்டங்களை நான்கு தொழிலாளர் குறியீடுகளாக இணைக்க முடிவு செய்துள்ளது - ஊதியங்கள், தொழில்துறை உறவுகள், சமூக பாதுகாப்பு மற்றும் பாதுகாப்பு, சுகாதாரம் மற்றும் வேலை நிலைமைகள்.

இவை நாட்டில் தொழிலாளர் சட்ட ஆட்சியை சீர்திருத்துவதையும் எளிமைப்படுத்துவதையும் நோக்கமாகக் கொண்ட சட்டங்களின் தொகுப்பாகும். அரசாங்கத்தின் கூற்றுப்படி, அனைத்து முக்கிய தொழிற்சங்கங்களுடனும் இந்த செயல்பாட்டில் ஆலோசனை நடத்தப்பட்டது.

பல்வேறு பிரச்சினைகளைக் கையாண்ட 44 தொழிலாளர் சட்டங்களை நான்கு விரிவான மசோதாக்களுடன் மாற்றுவது திட்டம். இதன் மூலம், இந்தச் சட்டங்களுக்குப் பதிலாக நான்கு எளிமைப்படுத்தப்பட்ட சட்டங்கள் மட்டுமே இருக்கும்.

புதிய தொழிலாளர் குறியீடுகள் - முன்மொழியப்பட்ட 4 மசோதாக்கள்

புதிய 4 குறியீடுகள் ஊதியங்கள், சமூகப் பாதுகாப்பு, தொழில்துறை பாதுகாப்பு மற்றும் நலன் மற்றும் தொழில்துறை உறவுகளைக் கையாளும்.

ஊதியத்தில் தொழிலாளர் குறியீடு

குறைந்தபட்ச ஊதியச் சட்டம், ஊதியம் வழங்குதல் சட்டம், போனஸ் கொடுப்பனவுச் சட்டம், சம ஊதியச் சட்டம் போன்ற சட்டங்களை ஊதியக் குறியீடு உள்ளடக்கும். இது குறைந்தபட்ச ஊதியத்திற்கு தேசிய தளத்தை வழங்குவதை நோக்கமாகக் கொண்டுள்ளது. புவியியல், பொருளாதாரம் போன்ற பிராந்திய மாறுபாடுகளைக் கருத்தில் கொள்வதற்கான ஏற்பாடுகளும் இதில் உள்ளன.

தொழில் பாதுகாப்பு, உடல்நலம் மற்றும் வேலை நிலைமைகள் குறித்த தொழிலாளர் குறியீடு

தொழிற்சாலைகள் சட்டம், சுரங்கச் சட்டம் மற்றும் கப்பல்துறை தொழிலாளர்கள் (பாதுகாப்பு, சுகாதாரம் மற்றும் நலன்) சட்டம் போன்ற சட்டங்களுக்குப் பதிலாக தொழில்துறை பாதுகாப்பு மற்றும் நலன் குறித்த குறியீடு மாற்றப்படும். இது தொழில்துறை பாதுகாப்பை உறுதி செய்ய நாடு முழுவதும் ஒரே மாதிரியான ஆட்சியை அமைக்கும்.

தொழில்துறை உறவுகளின் தொழிலாளர் குறியீடு

தொழிற்சங்கங்கள் சட்டம், 1926, தொழில்துறை வேலைவாய்ப்பு (நிலைய உத்தரவுகள்) சட்டம், 1946 மற்றும் தொழில் தகராறுகள் சட்டம், 1947 ஆகியவற்றை ஒருங்கிணைக்கும் தொழில்துறை உறவுகளுக்கான தொழிலாளர் குறியீடு ஆர்வங்கள். முதலீட்டை ஊக்குவிக்கும் அதே வேளையில் முட்டுக்கட்டைகளை ஒழிக்கவும், தொழிலாளர் நலனை மேம்படுத்தவும் இது முயல்கிறது.

சமூக பாதுகாப்புக்கான தொழிலாளர் குறியீடு

ஊழியர்களின் வருங்கால வைப்பு நிதி மற்றும் இதர ஒதுக்கீடுகள் சட்டம், ஊழியர்களின் மாநில காப்பீட்டுக் கழகச் சட்டம், மகப்பேறு நன்மைகள் சட்டம், கட்டிடம் மற்றும் பிற கட்டுமானத் தொழிலாளர்கள் சட்டம் மற்றும் ஊழியர்களின் இழப்பீட்டுச் சட்டம் போன்ற முக்கியமான சட்டங்களை சமூகப் பாதுகாப்பு குறித்த குறியீடு இணைக்கும்.

குறிப்பு: ஊதியங்கள் குறித்த தொழிலாளர் குறியீடு ஆகஸ்ட் மாதம் நாடாளுமன்றத்தால் அங்கீகரிக்கப்பட்டது, அதே நேரத்தில் தொழில் பாதுகாப்பு, உடல்நலம் மற்றும் வேலை நிலைமைகள் குறித்த தொழிலாளர் குறியீடு தொழிலாளர் நிலைக் குழுவுக்கு அனுப்பப்பட்டது.

முடிவுரை

ஒரு துடிப்பான மற்றும் பொறுப்பான தொழிற்சங்க சூழல் என்பது எந்தவொரு பொருளாதாரத்திற்கும் உள்ளடக்கிய வளர்ச்சிக்கு அவசியமாகும். இது தொழிலாள வர்க்கத்தின் வளர்ந்து வரும் சமத்துவமின்மை மற்றும் வீழ்ச்சியடைந்து வரும் வாழ்க்கை நிலைமைகளை சரிபார்க்கிறது.

சமீபத்திய ஆண்டுகளில் பெரும்பாலான தொழிற்சங்கங்களின் அதிகாரங்கள் அரிக்கப்பட்டன. தொழிலாளர் சீர்திருத்தங்கள் காலத்தின் தேவையாக இருந்தாலும்,

ஒவ்வொரு சீர்திருத்தமும் தொழிலாளர் நலன் மற்றும் முதலீடு சார்ந்த வளர்ச்சிக்கு இடையே சரியான சமநிலையை ஏற்படுத்த வேண்டும்.

பிரிட்டிஷ் இந்தியாவில் பிரஸ்: தி ஹிஸ்டரி ஆஃப் இந்தியன் ஜர்னலிசம்

இந்தியாவில் நவீன பத்திரிக்கை எப்படி உருவானது? இந்தியாவில் ஆங்கிலேயர் ஆட்சியின் போது பத்திரிகை மற்றும் பத்திரிகை வரலாறு என்ன? இந்தியாவில் பத்திரிகைகளை வடிவமைத்த முக்கிய நிகழ்வுகள் என்ன? அதைப் பற்றி அனைத்தையும் தெரிந்து கொள்ள படியுங்கள்.

ஆங்கிலேயர்கள் காலனித்துவ காலத்தில் இந்தியாவில் சுதந்திரமான பத்திரிகை அல்லது பங்கேற்பு பத்திரிகையை அறிமுகப்படுத்தியதாகக் கூறப்படுகிறது.

ஆனால் பிரிட்டிஷ் நிர்வாகம் இந்திய பத்திரிகைகள் மூலம் பிரச்சாரம் செய்யப்படும் தேசிய உணர்வுகளை கட்டுப்படுத்துவதற்கு அதிக முயற்சி எடுத்தது.

பிரிட்டிஷ் ஆட்சியின் போது இந்தியாவில் பத்திரிகை வரலாறு

சுதந்திரத்திற்கு முன் பத்திரிகை வளர்ச்சியின் சுருக்கமான வரலாறு இங்கே.

1780:ஜேம்ஸ் அகஸ்டஸ் ஹிக்கி, 'கல்கத்தா பொது விளம்பரதாரர்' என்று அழைக்கப்படும் 'தி பெங்கால் கெசட்' தொடங்கினார். இந்தியாவில் வெளியிடப்பட்ட முதல் செய்தித்தாள் இதுவாகும், இது நிறுவனத்திற்கு எதிராக விமர்சனக் கட்டுரைகளை வெளியிட்டதால் பின்னர் நிறுத்தப்பட்டது.

1799:கவர்னர் ஜெனரல் ரிச்சர்ட் வெல்லஸ்லி, ஆங்கிலேயர்களுக்கு எதிராக எதையும் வெளியிடுவதைத் தடுக்க, 1799 ஆம் ஆண்டு பத்திரிகை தணிக்கைச் சட்டத்தை இயற்றினார். இந்தச் சட்டம் அனைத்துப் பத்திரிக்கைகளையும் வெளியிடும் முன் அரசின் கண்காணிப்பின் கீழ் கொண்டு வந்தது. இந்த சட்டம் பின்னர் 1807 இல் நீட்டிக்கப்பட்டது மற்றும் அனைத்து வகையான பத்திரிகை வெளியீடுகள் செய்தித்தாள்கள், பத்திரிகைகள், புத்தகங்கள் மற்றும் துண்டுப்பிரசுரங்கள் ஆகியவற்றை உள்ளடக்கியது. 1818 இல் பிரான்சிஸ் ஹேஸ்டிங்ஸ் (1813-1823) பதவியேற்றபோது விதிகள் தளர்த்தப்பட்டன.

1823: உரிம ஒழுங்குமுறைதற்காலிக கவர்னர் ஜெனரல் ஜான் ஆடம்ஸ் மூலம் அவசர சட்டம் கொண்டு வரப்பட்டது. இந்த ஒழுங்குமுறை உரிமம் இல்லாத

பத்திரிகைகளை தண்டனைக்குரிய குற்றமாக மாற்றியது. இந்த கட்டுப்பாடு முக்கியமாக இந்திய மொழி செய்தித்தாள்கள் அல்லது இந்தியர்களால் எட்ட செய்யப்பட்ட செய்தித்தாள்கள் மீது விதிக்கப்பட்டது. இதனால் ராஜா ராம் மோகன் ராய் 1822 இல் தொடங்கப்பட்ட தனது பார்சீக இதழான 'மிரத்-உல்-அக்பர்' ஐ ரத்து செய்தார்.

1824: ராஜா ராம் மோகன் ராய் பத்திரிகை சுதந்திரம் மீதான தடைக்கு எதிர்ப்புத் தெரிவித்தார்.

1835: பிரஸ் ஆக்ட் அல்லது மெட்கால்ஃப் ஆக்ட், 1823 இன் உரிம விதிமுறைகளை ரத்து செய்தது. Gov.Gen. மெட்கால்ஃப் இந்தியாவில் 'பத்திரிகையின் விடுதலையாளர்' என்று அறியப்பட்டார். இந்தச் சட்டத்தின்படி, அச்சுபுவர்/வெளியீட்டாளர் ஒரு வெளியீட்டின் வளாகத்தைப் பற்றிய துல்லியமான கணக்கைக் கொடுக்க வேண்டும் மற்றும் இதேபோன்ற அறிவிப்பு மூலம் தேவைப்பட்டால் செயல்பாட்டை நிறுத்த வேண்டும். தாராளவாத பத்திரிகைக் கொள்கையின் விளைவாக செய்தித்தாள்களின் விரைவான வளர்ச்சி.

1857: உரிமச் சட்டம் 1857 ஆம் ஆண்டின் கிளர்ச்சிக்குப் பிறகு, பத்திரிகைகளுக்கு கடுமையான கட்டுப்பாடுகளை விதிக்க, கவர்னர் ஜெனரல் கேனிங்கால் (பின்னர் 1858 இல் வைஸ்ராய்) இயற்றப்பட்டது. எந்தவொரு புத்தகம், செய்தித்தாள் அல்லது அச்சிடப்பட்ட விஷயத்தின் வெளியீடு மற்றும் புழக்கத்தை நிறுத்துவதற்கான உரிமை அரசாங்கத்திடம் உள்ளது.

1867: பதிவுச் சட்டம் 1835 இன் மெட்கால்ஃப் சட்டத்தை மாற்றியது. இந்தச் சட்டம் ஒழுங்குமுறைகளை அறிமுகப்படுத்துவதாகக் கூறப்பட்டது மற்றும் பத்திரிகைகளுக்கு எந்த கட்டுப்பாடுகளும் இல்லை. அச்சு ஊடகம் இப்போது அச்சடிப்பவர், பதிப்பாளர் மற்றும் வெளியிடும் இடம் ஆகியவற்றைக் கொண்டிருக்கும் வகையில் உருவாக்கப்பட்டுள்ளது மற்றும் அதன் நகல் அரசாங்கத்திற்கு சமர்ப்பிக்கப்பட வேண்டும்.

1878: வெர்னாகுலர் பிரஸ் சட்டம் வைஸ்ராய் லிட்டனால் இந்திய மொழி செய்தித்தாள்களின் சுதந்திரத்தை குறைக்க இயற்றப்பட்டது (இந்த சட்டம் ஆங்கில மொழி தாள்களுக்கு பொருந்தாது). இது 1857 சம்பவங்களுக்குப் பிறகு இந்தியர்களுக்கும் ஐரோப்பியர்களுக்கும் இடையே வளர்ந்த இனக் கசப்பின் விளைவு.

1. அரசாங்கத்தின் மீது அதிருப்தியையோ அல்லது பல்வேறு மதங்கள், சாதிகள் மற்றும் இனங்களைச் சேர்ந்தவர்களுக்கு இடையே விரோதப்

போக்கையோ வெளியிடக் கூடாது என்று குறிப்பிட்டு, எந்த வட்டார மொழிப் பத்திரிகையையும் அச்சடிப்பவர் மற்றும் வெளியிடுபவர்களை அரசுடன் பத்திரம் செய்துகொள்ள மாவட்ட ஆட்சியருக்கு அதிகாரம் வழங்கப்பட்டது.

2. அச்சப்பொறி மற்றும் வெளியீட்டாளர் பாதுகாப்பை டெபாசிட் செய்ய வேண்டும், மேலே உள்ள குற்றங்கள் மீண்டும் நடந்தால் பறிமுதல் செய்யப்படலாம்.
3. மாஜிஸ்திரேட்டின் நடவடிக்கை இறுதியானது மற்றும் நீதிமன்றத்தில் மேல்முறையீடு செய்ய முடியாது.
4. அரசாங்க தணிக்கையாளரிடம் ஆதாரத்தை சமர்ப்பிப்பதன் மூலம் ஒரு வட்டார மொழி செய்தித்தாள் சட்டத்தின் செயல்பாட்டில் இருந்து விலக்கு பெறலாம்.

1882: வெர்னாகுலர் பத்திரிகைச் சட்டத்தின் முன் தணிக்கை வைஸ்ராய் ரிப்பனால் ரத்து செய்யப்பட்டது..

1908: செய்தித்தாள் (குற்றத்தைத் தூண்டுதல்) சட்டம்கொலைக்கு தூண்டுதல் அல்லது வன்முறைச் செயல்களை ஏற்படுத்தக்கூடிய ஆட்சேபனைக்குரிய தகவல்களை வெளியிட்ட பத்திரிகைச் சொத்துக்களை பறிமுதல் செய்ய மாஜிஸ்திரேட்டுகளுக்கு அதிகாரம் வழங்கப்பட்டது. இந்த செயல் 1906 சுதேசி இயக்கத்தின் போதும் அதற்குப் பின்னரும் தீவிரவாத தேசியவாத நடவடிக்கையால் தூண்டப்பட்டது.

1910: இந்திய பத்திரிகை சட்டம் அச்சப்பொறி/வெளியீட்டாளரிடமிருந்து பதிவு செய்யும் போது அதிக அளவு பாதுகாப்பைக் கோருவதற்கும், அரசாங்கத்திற்கு எதிரானதாகக் கருதப்படும் செய்தித்தாள்களை பறிமுதல்/பதிவு செய்யாமல் இருப்பதற்கும் உள்ளூர் அரசாங்கத்திற்கு அதிகாரம் அளித்தது. ஒவ்வொரு இதழின் நகல்கள் உள்ளூர் அரசாங்கத்திற்கு.

1921: சர் தேஜ் பகதூர் சப்ரு தலைமையிலான பத்திரிக்கைக் குழுவின் பரிந்துரையின் பேரில் 1908 மற்றும் 1910 ஆம் ஆண்டு சட்டங்கள் ரத்து செய்யப்பட்டன.

1931: இந்திய பத்திரிகை (அவசரகால அதிகாரங்கள்) சட்டம்கீழ்ப்படியாமை இயக்கத்தின் பின்னணியில் இயற்றப்பட்டது. கீழ்ப்படியாமை இயக்கத்திற்கு ஆதரவான பிரச்சார எழுத்துக்களை அடக்குவதற்கு மாகாண அரசாங்கத்திற்கு அதிகாரங்களை வழங்கியது.

முக்கியமான பத்திரிகைகள் அல்லது செய்தித்தாள்கள் மற்றும் அவற்றின் ஆசிரியர்கள்:

- வங்காள வர்த்தமானி - JA ஹிக்கி
- மகரத்தா (ஆங்கிலம்), கேசரி (மராத்தி) - பாலகங்காதர திலகர்
- ஹிதாவதா - கோபால கிருஷ்ண கோகலே
- சுதாரக் - கோபால் கணேஷ் அகர்கர்
- இந்தியாவின் குரல், ராஸ்ட் கோஃப்தார் - தாதாபாய் நௌரோர்ஜி
- வந்தே மாதரம், பரிதாசக் - பிபின் சந்திர பால்
- மூக் நாயக், ஜனதா, பஹிஷ்கிருத பாரத் - டாக்டர் பி.ஆர்.அம்பேத்கர்
- பிரபுத்த பரதம் - ஐயாசாமி, பி.ஆர்.ராஜம் ஐயர், ஜி.ஜி.நரசிம்மாச்சார்யா, மற்றும் பி.வி.காமேஸ்வர ஐயர் (சுவாமி விவேகானந்தரின் உத்தரவின் பேரில்)
- சுயேச்சை - மோதிலால் நேரு
- பஞ்சாபி - லாலா லஜபதி ராய்
- தலைவர், ஹிந்துஸ்தான், அப்யுத்யாயா, மரியதா - மதன் மோகன் மாளவியா
- புதிய இந்தியா, காமன்வெல் - அன்னி பெசன்ட்
- மிராத்-உல்-அக்பர், சம்பத் கௌமுதி - ராஜா ராம் மோகன் ராய்
- நவஜீவன், யங் இந்தியா, ஹரிஜன், இந்திய கருத்து (தென்னாப்பிரிக்கா) - எம்.கே. காந்தி
- இந்தியக் கண்ணாடி - தேவேந்திர நாத் தாகூர்
- சோம் பிரகாஷ் - ஈஸ்வர் சந்த் வித்யாசாகர்
- தி இந்து, சுதேசமித்ரன் - ஜி.சுப்ரமணிய அய்யர்
- பெங்காலி - சுரேந்திர நாத் பானர்ஜி
- அம்ரிதா பஜார் பத்ரிகா - சிசிர் குமார் கோஷ் மற்றும் மோதிலால் கோஷ்

● மெட்ராஸ் கூரியர் - ரிச்சர்ட் ஜான்சன்

பிரிட்டிஷ் இந்தியாவில் கல்வி: இந்திய கல்வியியல் வரலாறு

இந்தியாவில் இன்னும் பின்பற்றப்படும் நவீன கல்வி முறையை ஆங்கிலேயர்கள் நிறுவினர். அவர்கள் நாட்டில் பழைய கல்வி முறைகளை ஆங்கில வழிகளுக்கு மாற்றினர். நவீன கல்வி முறைகளுக்கு வழி வகுத்த கொள்கைகளைப் பற்றி இங்கே படியுங்கள்.

பண்டைய மற்றும் இடைக்கால இந்தியாவில் இருந்த கல்வி முறை முக்கியமாக 'குருகுல' வகையைச் சேர்ந்தது. இந்த அமைப்பில், மாணவர்கள் ஒரே வீட்டில் ஆசிரியர் அல்லது 'குரு'வுடன் வாழ்ந்தனர். இருப்பினும், அந்த நேரத்தில் கூட, நாளந்தா போன்ற பல உலகளாவிய பல்கலைக்கழகங்களுக்கு இந்தியா புகழ் பெற்றது.

காலனித்துவ வெற்றி இந்தியாவில் கல்வி முறை வீழ்ச்சிக்கு வழிவகுத்தது. ஆரம்ப அறுபத்து ஒற்றைப்படை ஆண்டுகளில், ஆங்கிலேயர்கள் நாட்டில் கல்வி முறையை முன்னேற்றுவதில் எந்த அக்கறையும் செலுத்தவில்லை. அவர்களின் பிரதேசம் அதிகரித்து, வருவாய் மற்றும் நிர்வாகத்தை அவர்கள் கட்டுப்படுத்தத் தொடங்கியதால், இந்தியர்களுக்கு ஆங்கிலத்தில் கல்வி கற்பது மனிதவளத்தைப் பெறுவதற்கு அவசியமானது.

பின்னர், ஆங்கிலேயர்கள் பண்டைய குருகுல முறையை ஒழிக்கும் பணியைத் தொடங்கி, நாட்டின் கலாச்சார மற்றும் மொழியியல் எழுச்சிக்கு விதைகளை விதைத்தனர்.

பிரிட்டிஷ் இந்தியாவில் கல்விக் கொள்கைகளின் வரலாறு

பிரிட்டிஷ் இந்தியாவில் கல்விக் கொள்கைகளின் வரலாறு இரண்டாக வகைப்படுத்தலாம் - 1857 க்கு முன் (ஆங்கில கிழக்கிந்திய கம்பெனியின் கீழ்) மற்றும் 1857 க்குப் பிறகு (பிரிட்டிஷ் மகுடத்தின் கீழ்).

ஆங்கில கிழக்கிந்திய கம்பெனியின் கீழ் இந்தியாவில் கல்விக் கொள்கைகள்

1781: வங்காளத்தின் கவர்னர் ஜெனரல் வாரன் ஹேஸ்டிங்ஸ் இஸ்லாமிய சட்டப் படிப்புகளுக்காக கல்கத்தா மதரஸாவை நிறுவினார். கிழக்கிந்திய கம்பெனி (EIC) நிர்வாகத்தால் நிறுவப்பட்ட முதல் கல்வி நிறுவனம் இதுவாகும்.

1784: இந்தியாவின் வரலாறு மற்றும் கலாச்சாரத்தைப் புரிந்து கொள்ளவும், ஆய்வு செய்யவும் வில்லியம் ஜோன்ஸ் என்பவரால் ஆசியடிக் சொசைட்டி ஆஃப்

பெங்கால் நிறுவப்பட்டது. இந்த காலகட்டத்தில் சார்லஸ் வில்கின்ஸ் பகவத் கீதையை ஆங்கிலத்தில் மொழிபெயர்த்தார்.

1791: பெனாரஸில் வசிக்கும் ஜொனாதன் டங்கன் இந்து சட்டங்கள் மற்றும் தத்துவங்களைப் படிப்பதற்காக சமஸ்கிருதக் கல்லூரியை நிறுவினார்.

1800: கவர்னர்-ஜெனரல் ரிச்சர்ட் வெல்லஸ்லி கல்கத்தாவில் ஃபோர்ட் வில்லியம் கல்லூரியை நிறுவி, இந்திய மொழிகள் மற்றும் பழக்கவழக்கங்களில் EIC இன் அரசு ஊழியர்களுக்கு பயிற்சி அளித்தார். ஆனால் இக்கல்லூரி 1802 இல் ஆங்கிலேய அரசு ஊழியர்களை இந்தியமயமாக்குவதை இங்கிலாந்தில் உள்ள பிரிட்டிஷ் நிர்வாகம் ஏற்காததால் மூடப்பட்டது.

1813 இன் சாசனச் சட்டம்

இது ஆங்கிலேயர்களால் நாட்டில் நவீன கல்விக்கான முதல் குறிப்பிடத்தக்க படியாகும். இந்தச் சட்டம் இந்தியப் பாடங்களில் கல்வி கற்பதற்கு ஆண்டுதோறும் ரூ.1 லட்சத்தை ஒதுக்கியது.

இந்த நேரத்தில், கிறிஸ்தவ மிஷனரிகள் மக்களை வெகுஜன கல்வியில் ஈடுபடுத்துவதில் தீவிரமாக இருந்தனர், ஆனால் அவர்கள் மத போதனைகள் மற்றும் மதமாற்றங்களில் அதிக கவனம் செலுத்தினர்.

மக்காலியின் நிமிடங்கள் / ஆங்கிலக் கல்விச் சட்டம் 1835

கவர்னர் ஜெனரல் வில்லியம் பென்டிக்கின் பதவிக் காலத்தில் கல்விக்கு அதிக நிதி ஒதுக்கப்பட்டது, மேலும் கொள்கைகள் மக்காலேயின் நிமிடத்தின் பரிந்துரையின் அடிப்படையில் அமைந்தன.

தாமஸ் மெக்காலே இந்திய மற்றும் ஓரியண்டல் இலக்கியங்களில் அறிவோ மதிப்போ இல்லை என்பதையும், மேற்கத்திய அறிவியலை எல்லாவற்றையும் விட உயர்ந்ததாகக் கருதினார் என்பதையும் நாம் நினைவில் கொள்ள வேண்டும். "ஒரு நல்ல ஐரோப்பிய நூலகத்தின் ஒரு அலமாரி இந்தியா மற்றும் அரேபியாவின் முழு பூர்வீக இலக்கியத்திற்கும் மதிப்புள்ளது" என்று அவர் பிரபலமாக கூறினார்.

நிமிடத்தின் சாராம்சம்:

1. மேற்கத்திய அறிவியலையும் இலக்கியத்தையும் ஆங்கிலத்தில் மட்டும் கற்பிக்க அரசு நிதிகளை செலவிட வேண்டும்.
2. பள்ளி, கல்லூரிகளில் ஆங்கிலத்தை கல்வி ஊடகமாக மாற்ற வேண்டும்.

3. தொடக்கப் பள்ளிகளுக்கு முக்கியத்துவம் கொடுக்கப்படவில்லை, மாறாக மாவட்ட அளவில் அதிகமான பள்ளிகள் மற்றும் கல்லூரிகள் திறக்க பரிந்துரைக்கப்பட்டது. எனவே, வெகுஜனக் கல்வி புறக்கணிக்கப்பட்டது.
4. கீழ்நோக்கிய வடிகட்டுதல் கோட்பாடு: வெகுஜனங்களுக்கும் அரசாங்கத்திற்கும் இடையே பாலமாக இருக்கும் உயர் மற்றும் நடுத்தர வர்க்க இந்தியர்களில் ஒரு சிறிய பகுதியினருக்கு கல்வி கற்பிக்க ஆங்கிலேயர்கள் முடிவு செய்தனர். மேலும் இந்தக் கல்வி மேற்கத்தியக் கல்வியை மக்களிடம் படிப்படியாகப் பரப்பும்.

வங்காளம் மற்றும் பீகாரில் வடமொழிக் கல்வி பற்றிய ஆதாமின் அறிக்கை 1835, 1836 மற்றும் 1838 ஆம் ஆண்டுகளில் வெளியிடப்பட்டது, இது வட்டாரக் கல்வி முறையின் குறைபாடுகளை சுட்டிக்காட்டியது.

1843-53: வடமேற்கு மாகாணத்தில் ஜேம்ஸ் ஜொனாதன் சோதனை செய்தார், அங்கு அவர் ஒவ்வொரு தாலுகாவிலும் ஒரு மாதிரிப் பள்ளியை அறிமுகப்படுத்தினார், அங்கு கற்பித்தலுக்கு வடமொழி பயன்படுத்தப்பட்டது. இந்த வட்டார மொழிப் பள்ளிகளுக்கு ஆசிரியர்களுக்குப் பயிற்சி அளிக்க மற்றொரு பள்ளியும் இருந்தது.

1854 இன் ஆட்சுட்ஸ் டெஸ்பாட்ச்

இது 'இந்தியாவில் ஆங்கிலக் கல்வியின் மேக்னா கார்ட்டா' என்றும் அழைக்கப்படுகிறது, இது இந்தியாவில் வெகுஜனக் கல்வியை எதிர்பார்க்கும் முதல் விரிவான திட்டமாகும்.

இது கல்விக்கான பொறுப்பை ஏற்க அரசாங்கத்தை தூண்டியது மற்றும் கல்வியில் முதலீடு செய்ய தனியார் நிறுவனங்களை ஊக்குவிக்க உதவியாக மானியங்கள் பரிந்துரைத்தது.

1. கிராமங்களில் உள்ள தொடக்கப்பள்ளிகளில் வட்டார மொழிகள் பயன்படுத்தப்பட வேண்டும்.
2. ஆங்கிலோ-வெர்னாகுலர் உயர்நிலைப் பள்ளிகள்
3. மாவட்ட அளவில் இணைந்த கல்லூரி
4. பிரசிடென்சி நகரங்களில் உள்ள பல்கலைக்கழகங்கள்
5. பெண் கல்வி மற்றும் தொழில் பயிற்சிக்கு உத்வேகம் அளித்தது.

6. அரசுப் பள்ளிகளில் மதச்சார்பற்ற கல்வி இருக்க வேண்டும் என்று வகுத்தார்.

வைஸ்ராய் மாயோவின் பதவிக்காலம் 1868 இல் கத்தியவாரில் ராஜ்கோட் கல்லூரியையும், 1875 இல் அஜமீரின் மாயோ கல்லூரியையும் இந்திய இளவரசர்கள் மற்றும் உயரடுக்குகளின் அரசியல் பயிற்சிக்காக நிறுவப்பட்டது.

பிரிட்டிஷ் அரசு மகுடத்தின் கீழ் இந்தியாவில் கல்விக் கொள்கைகள்

பிரிட்டிஷ் மகுடத்தின் கீழ், ஹண்டர், ராலே, சாட்லர் போன்ற பல்வேறு கமிஷன்கள் இந்திய கல்வி அமைப்பில் சீர்திருத்தங்களுக்கான பரிந்துரைகளை சமர்ப்பித்தன.

1882: இந்தியக் கல்விக்கான வேட்டையாடும் ஆணையம்

வட்டார மொழிகள் மூலம் வெகுஜனக் கல்வியை மேம்படுத்துவதற்கான அரசாங்க முயற்சிகளை அது பரிந்துரைத்தது.

1. தொடக்கக் கல்வியின் கட்டுப்பாட்டை புதிய மாவட்ட மற்றும் நகராட்சி வாரியங்களுக்கு மாற்றுவதல்.
2. ஜனாதிபதி நகரங்களுக்கு வெளியேயும் பெண் கல்வியை ஊக்குவிக்கவும்.
3. இடைநிலைக் கல்வியை 2 வகைகளாகப் பிரிக்க வேண்டும்-
4. இலக்கியம் (நுழைவுத் தேர்வு மூலம் பல்கலைக்கழகத்திற்கு செல்கிறது)
5. தொழில் (வணிக வேலைகளுக்கு)

1902: ராலே கமிஷன்

வைஸ்ராய் கர்சன் பல்கலைக்கழகங்கள் புரட்சிகர சித்தாந்தங்களைக் கொண்ட மாணவர்களை உருவாக்கும் தொழிற்சாலைகள் என்று நம்பினார்; எனவே இந்தியாவில் உள்ள முழு பல்கலைக்கழகக் கல்விமுறையையும் மறுஆய்வு செய்ய ஆணையத்தை அவர் அமைத்தார்.

கமிஷனின் பரிந்துரை 1904 ஆம் ஆண்டு பல்கலைக்கழகங்கள் சட்டத்திற்கு வழிவகுத்தது.

1904: இந்திய பல்கலைக்கழகங்கள் சட்டம்

இந்தச் சட்டம் அனைத்து இந்தியப் பல்கலைக்கழகங்களையும் அரசின் கட்டுப்பாட்டின் கீழ் கொண்டு வந்தது. சட்டத்தின் முக்கிய விதிகள்-

1. புரட்சிகர நடவடிக்கைகளை விட பல்கலைக்கழகங்களில் படிப்பு மற்றும் ஆராய்ச்சிக்கு அதிக கவனம் செலுத்த வேண்டும்
2. கூட்டாளிகளின் எண்ணிக்கை குறைக்கப்பட்டு அரசாங்கத்தால் பரிந்துரைக்கப்பட இருந்தது
3. பல்கலைக்கழக செனட் முடிவுகளுக்கு எதிராக அரசாங்கம் வீட்டோ அதிகாரத்தைப் பெற்றது.
4. கடுமையான இணைப்பு விதிகள்.

1906: பரோடா சமஸ்தானம் தனது பிரதேசங்களில் கட்டாய ஆரம்பக் கல்வியை அறிமுகப்படுத்தியது.

1913: கல்விக் கொள்கை மீதான அரசாங்கத் தீர்மானம்

- பிரிட்டிஷ் இந்தியாவில் கட்டாய ஆரம்பக் கல்வியை அறிமுகப்படுத்த தேசிய இயக்கத்தின் தலைவர்களின் கோரிக்கையை அரசாங்கம் ஏற்க மறுத்தது; அவர்கள் வெகுஜனக் கல்வியின் பொறுப்பை விரும்பவில்லை.
- ஆனால் கல்வியறிவின்மையை நீக்குவதற்கான எதிர்காலக் கொள்கையை அறிவித்தார்.
- ஏழை மற்றும் பின்தங்கிய வகுப்பினருக்கு இலவச தொடக்கக் கல்வியை வழங்குவதற்கு மாகாண அரசுகள் பொறுப்பேற்க வேண்டும் என்று கேட்டுக் கொள்ளப்பட்டது.
- இடைநிலைக் கல்வியின் தரம் மற்றும் தனியார் முயற்சிகள் மேம்படுத்தப்பட வேண்டும்.
- ஒவ்வொரு மாகாணத்திலும் ஒரு பல்கலைக்கழகம் அமைக்கப்பட உள்ளது.

1917-19: சேட்லர் யுனிவர்சிட்டி கமிஷன்

இது முதலில் கல்கத்தா பல்கலைக்கழகத்தின் மோசமான செயல்பாட்டின் பின்னணியில் உள்ள காரணங்களை ஆய்வு செய்து புகாரளிக்க அமைக்கப்பட்டது. இருப்பினும் அது நாட்டில் உள்ள அனைத்து பல்கலைக்கழகங்களையும் மதிப்பாய்வு செய்தது.

1. பல்கலைக்கழக கல்வி மேம்பாட்டிற்கு இடைநிலைக் கல்வியை மேம்படுத்துவது அவசியம் என்று அதில் கூறப்பட்டுள்ளது.

2. பள்ளியை 12 ஆண்டுகளில் முடிக்க வேண்டும்.

● மாணவர்கள் 3 ஆண்டு பல்கலைக்கழக பட்டத்திற்கான இடைநிலை நிலைக்கு (மெட்ரிக் அல்ல) பிறகு பல்கலைக்கழகத்திற்குள் நுழைகின்றனர்.

● இது மாணவர்களை பல்கலைக்கழகத்திற்குத் தயார்படுத்துவதுடன் பல்கலைக்கழகத் தரத்திற்கு இணையானதாக மாற்றும்.

● பல்கலைக்கழகப் பட்டம் பெறாதவர்களுக்கு இது கல்லூரிக் கல்வியை வழங்கும்.

3. இடைநிலை மற்றும் இடைநிலைக் கல்விக்கு தனி வாரியம்.

4. பல்கலைக்கழகம் ஒரு மையப்படுத்தப்பட்ட மற்றும் குடியரிமை கற்பிக்கும் தன்னாட்சி அமைப்பாக செயல்பட வேண்டும்.

5. பெண் கல்வி, பயன்பாட்டு அறிவியல் மற்றும் தொழில்நுட்பக் கல்வி, ஆசிரியர்கள் பயிற்சி ஆகியவற்றில் கவனம் செலுத்துங்கள்.

1916-21: மைசூர், பாட்னா, பெனாரஸ், அலிகார், டாக்கா, லக்னோ மற்றும் உஸ்மானியா ஆகிய இடங்களில் 7 புதிய பல்கலைக்கழகங்கள் தொடங்கப்பட்டன.

1920: மாண்டேகு-செல்ம்ஸ். போர்ட் சீர்திருத்தங்களில் மாகாணங்களின் கீழ் கல்வி மாற்றப்பட்டதால், சாட்லர் கமிஷன் பரிந்துரைகள் மாகாண அரசாங்கத்திடம் ஒப்படைக்கப்பட்டன. இதனால் கல்வித்துறையில் நிதி நெருக்கடி ஏற்பட்டது.

1929: ஹார்டாக் குழு

1. ஆரம்பக் கல்வியை வழங்குங்கள் ஆனால் கட்டாயக் கல்வி முறை தேவையில்லை.

2. உயர்நிலைப் பள்ளிகள் மற்றும் இடைநிலைப் படிக்களில் தகுதியான மாணவர்கள் மட்டுமே படிக்க அனுமதிக்கப்பட வேண்டும், அதே சமயம் சராசரி மாணவர்களை தொழிற்கல்வி படிப்புகளுக்குத் திருப்ப வேண்டும்.

3. தரத்தை மேம்படுத்துவதற்காக பல்கலைக்கழகத்தில் சேர்க்கை கட்டுப்படுத்தப்பட்டது.

1937: இந்திய தேசிய காங்கிரஸால் (INC) அடிப்படைக் கல்விக்கான வார்தா திட்டம்

காங்கிரஸ் வார்தாவில் கல்விக்கான தேசிய மாநாட்டை ஏற்பாடு செய்து, அடிப்படைக் கல்விக்காக ஜாகீர் உசேன் தலைமையில் ஒரு குழுவை உருவாக்கியது.

ஹரிஜனில் வெளியிடப்பட்ட காந்தியின் கருத்துக்களை அடிப்படையாகக் கொண்ட "செயல்பாட்டின் மூலம் கற்றல்" என்ற திட்டத்தில் கவனம் செலுத்தப்பட்டது.

1. பாடத்திட்டத்தில் அடிப்படை கைவினைப் பொருட்கள் சேர்க்கப்பட வேண்டும்
2. பள்ளியின் முதல் 7 ஆண்டுகள் இலவசமாகவும் கட்டாயமாகவும் இருக்க வேண்டும்
3. 7-ஆம் வகுப்பு வரை இந்தி மொழியும், 8-ஆம் வகுப்பு முதல் ஆங்கிலம்.

இரண்டாம் உலகப் போர் தொடங்கியதால் காங்கிரஸ் அமைச்சர்கள் ராஜினாமா செய்ததால் இந்த யோசனைகள் செயல்படுத்தப்படவில்லை.

1944: மத்திய கல்வி ஆலோசனைக் குழுவின் சார்ஜென்ட் கல்வித் திட்டம்

1. 3-6 வயதுக்குட்பட்டவர்களுக்கு இலவச ஆரம்பக் கல்வி.
2. 6-11 வயதுக்குட்பட்டவர்களுக்கு கட்டாயக் கல்வி
3. 11-17 வயதுக்குட்பட்ட தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட மாணவர்களுக்கு உயர்நிலைப் பள்ளி.
4. தொழில்நுட்ப, வணிக மற்றும் கலை கல்வியை மேம்படுத்தவும்
5. ஆசிரியர்களின் பயிற்சி, உடற்கல்வி, மனநலம் மற்றும் உடல் ஊனமுற்றோரின் கல்வி ஆகியவற்றில் கவனம் செலுத்துங்கள்.

பிரிட்டிஷ் இந்தியாவில் நில வருவாய் அமைப்புகள்: ஜமீன்தாரி, ரயோத்வாரி மற்றும் மஹல்வாரி

பிரிட்டிஷ் இந்தியாவில் உள்ள முக்கிய நில வருவாய் அமைப்புகளில் அதாவது ஜமீன்தாரி, ரயோத்வாரி மற்றும் மஹல்வாரி ஆகியவற்றில் என்ன வேறுபாடுகள் இருந்தன?

UPSC க்கு, பிரிட்டிஷ் இந்தியாவில் உள்ள நில வருவாய் அமைப்புகள் எப்போதும் ப்ரிலிம்ஸ் மற்றும் மெயின்சுக்கு பரபரப்பான தலைப்பு.

புதிய பாடத்திட்டத்தின்படி, 'இந்தியாவில் நிலச் சீர்திருத்தங்கள்' என்பது ஜிஎஸ் மெயின்களுக்கு குறிப்பாகக் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது, மேலும் அதன் பொருத்தம் இப்போது பல மடங்கு அதிகரித்துள்ளது.

இந்தியாவில் நிலவிய நில வருவாய் சேகரிப்பு முறைகளின் பல்வேறு முறைகளை இப்போது பார்க்கலாம்.

பிரிட்டிஷ் ஆட்சிக்கு முந்தைய நில வருவாய் அமைப்புகள்

பண்டைய காலங்களிலிருந்து அரசர்கள் மற்றும் பேரரசர்களுக்கு நிலத்தின் மீதான வரி ஒரு முக்கிய வருமான ஆதாரமாக இருந்தது. ஆனால் நிலத்தின் உரிமை முறை பல நூற்றாண்டுகளாக மாற்றங்களைக் கண்டது.

மன்னர் காலத்தில், நிலம் ஜாகிர்களாகப் பிரிக்கப்பட்டது, ஜாகிர்கள் ஜாகிர்தார்களுக்கு ஒதுக்கப்பட்டது. இந்த ஜாகிர்தார்கள் தங்களுக்குக் கிடைத்த நிலத்தைப் பிரித்து துணை ஜமீன்தார்களுக்கு ஒதுக்கினர்.

ஜமீன்தார்கள் விவசாயிகளை நிலத்தில் விவசாயம் செய்து, அதற்கு ஈடாக அவர்களின் வருவாயில் ஒரு பகுதியை வரியாக வசூலிக்கிறார்கள்.

பிரிட்டிஷ் இந்தியாவில் நில வருவாய் அமைப்புகள்:

இந்தியாவில் நில வருவாய் சேகரிப்பில் மூன்று முக்கிய அமைப்புகள் இருந்தன. அவை - ஜமீன்தாரி, ரயோத்வாரி மற்றும் மஹல்வாரி.

1. ஜமீன்தாரி அமைப்பு (நிரந்தர நில வருவாய் தீர்வு)

- ஜமீன்தாரி அமைப்பு 1793 இல் கார்ன்வாலிஸால் நிரந்தர தீர்வுச் சட்டத்தின் மூலம் அறிமுகப்படுத்தப்பட்டது.
- இது வங்காளம், பீகார், ஒரிசா மற்றும் வாரணாசி ஆகிய மாகாணங்களில் அறிமுகப்படுத்தப்பட்டது.
- நிரந்தர தீர்வு அமைப்பு என்றும் அழைக்கப்படுகிறது.
- ஜமீன்தார்கள்நிலத்தின் உரிமையாளர்களாக அங்கீகரிக்கப்பட்டனர். விவசாயிகளிடமிருந்து வாடகை வசூலிக்கும் உரிமை ஜமீன்தார்களுக்கு வழங்கப்பட்டது.
- ஜமீன்தார்கள் நிலத்தின் உரிமையாளர்களானாலும், உண்மையான விவசாயிகள் குத்தகைதாரர்களாக மாறினர்.
- விளைச்சல் குறைந்த நேரத்திலும் வரி செலுத்த வேண்டும்.

- வரியை பணமாக செலுத்த வேண்டும். இந்த முறையை அறிமுகப்படுத்துவதற்கு முன், வரியை வகையாக செலுத்தலாம்.
- பெறப்பட்ட தொகை 11 பகுதிகளாக பிரிக்கப்படும். 1/11 பங்கு ஜமீன்தார்களுக்கு சொந்தமானது மற்றும் 10/11 பங்கு கிழக்கிந்திய கம்பெனிக்கு சொந்தமானது.

2. ரயத்வாரி அமைப்பு

- Ryotwari அமைப்பு 1820 இல் தாமஸ் முன்ரோவால் அறிமுகப்படுத்தப்பட்டது.
- இது தென்னிந்தியாவில் முதன்மையான நில வருவாய் முறையாக இருந்தது.
- அறிமுகத்தின் முக்கிய பகுதிகளில் மெட்ராஸ், பம்பாய், அசாமின் சில பகுதிகள் மற்றும் பிரிட்டிஷ் இந்தியாவின் கூர்க் மாகாணங்கள் ஆகியவை அடங்கும்.
- Ryotwari அமைப்பில் உரிமையாளர் உரிமைகள் விவசாயிகளிடம் ஒப்படைக்கப்பட்டது. பிரிட்டிஷ் அரசு விவசாயிகளிடம் நேரடியாக வரி வசூலித்தது.
- ரயோத்வாரி அமைப்பின் வருவாய் விகிதங்கள் 50% நிலங்கள் வறண்ட நிலத்திலும், 60% பாசன நிலத்திலும் இருந்தன.
- நிலத்தின் உரிமை விவசாயிகளிடம் இருந்தபோதிலும், அதிகப்படியான வரி அவர்களை வறியதாக்கியது. மேலும், வரி விகிதங்கள் அடிக்கடி உயர்த்தப்பட்டன.

3. மஹால்வாரி அமைப்பு

- மஹால்வாரி முறை 1822 இல் ஹோல்ட் மெக்கன்சியால் அறிமுகப்படுத்தப்பட்டது. பின்னர், வில்லியம் பென்டிக் (1833) காலத்தில் இந்த அமைப்பு சீர்திருத்தப்பட்டது.
- இது வடமேற்கு இந்தியாவில் முதன்மையான நில வருவாய் முறையாகும்.

- இது பிரிட்டிஷ் இந்தியாவின் மத்திய மாகாணம், வடமேற்கு எல்லை, ஆக்ரா, பஞ்சாப், கங்கை பள்ளத்தாக்கு போன்றவற்றில் அறிமுகப்படுத்தப்பட்டது.
- இந்த அமைப்பில், நிலம் மஹால்களாக பிரிக்கப்பட்டது. ஒவ்வொரு மஹாலும் ஒன்று அல்லது அதற்கு மேற்பட்ட கிராமங்களை உள்ளடக்கியது.
- முழு கிராமமும் (மஹால்) வரி வசூலிப்பதற்கான ஒரே அலகாகக் கருதப்பட்டது.
- வரி வசூலிக்கும் பொறுப்பு கிராமத் தலைவர் அல்லது கிராமக் குழுவிடம் ஒப்படைக்கப்பட்டது.
- உரிமை உரிமைகள் விவசாயிகளிடம் ஒப்படைக்கப்பட்டது.
- இந்த முறையிலும் வரி விகிதம் அதிகமாக இருந்தது.
- மஹால்வாரி அமைப்பு ஜமீன்தாரி அமைப்பு மற்றும் ரயோத்வாரி அமைப்பு இரண்டின் பல விதிகளைக் கொண்டிருந்தது.

பிரிட்டிஷ் நில வருவாய்க் கொள்கைகளால் உருவாக்கப்பட்ட சிக்கல்கள்

ஆங்கிலேயர்கள் அமல்படுத்திய நில வருவாய்க் கொள்கைகள் விவசாயத் துறையைப் பாதித்தன.

விவசாயிகள் காலக்கெடுவுக்கு முன் பணமாக வரி செலுத்த முடியாத நிலையில், அதிக வட்டிக்கு கந்துவட்டிக்காரர்களிடம் கடன் வாங்க வேண்டிய நிலை ஏற்பட்டது. அடமானம் வைத்து கடன் பெறப்பட்டது.

விவசாய நிலம், கடனையும், வட்டியையும் கட்ட முடியாமல் தவித்த விவசாயிகளின் விவசாய நிலம், கடனாளிகளால் அபகரிக்கப்பட்டது.

சுதந்திரத்திற்குப் பிறகு இந்தியாவில் நிலச் சீர்திருத்தங்கள்

ஜமீன்தாரி ஒழிப்புச் சட்டம் உ.பி., தமிழ்நாடு, பீகார், மத்தியப் பிரதேசம் போன்றவற்றால் நிறைவேற்றப்பட்டது. ஜமீன்தார்களிடமிருந்து உபரி நிலங்கள் பறிமுதல் செய்யப்பட்டன.

பின்னர் நில உச்சவரம்பு சட்டம் பல்வேறு மாநிலங்களால் நிறைவேற்றப்பட்டது, தனியார் நில உரிமைகளுக்கான உச்ச வரம்பை நிர்ணயித்தது.

தமிழ்நாட்டில் சுதந்திரப் போராட்டம்

ஆங்கிலேய காலனி ஆதிக்கத்தை எதிர்த்து தமிழகம் தலைநிமிர்ந்து நிற்கிறது. 18 ஆம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில் இருந்த பாளையக்காரர்கள் தமிழ் நாட்டில் சுதந்திரத்தை நிலைநாட்ட பல்வேறு முயற்சிகளை மேற்கொண்டனர்.

பாளையக்காரர்கள் தோற்கடிக்கப்பட்ட பிறகு, இந்திய சிப்பாய்கள் மற்றும் அதிகாரிகள் 1806 இல் வேலூர் கோட்டையில் ஒரு எழுச்சியை நடத்தினர், இது தென்னிந்தியாவின் பல திருப்தியின் உணர்வுகளை பிரதிபலிக்கிறது.

மேற்கத்திய கல்வி மற்றும் நடுத்தர வர்க்க படித்த இந்தியர்கள் காரணமாக, போராட்டம் அரசியலமைப்பு பாதையை எடுத்தது

தமிழ்நாட்டின் சுதந்திரப் போராட்டம் ஆரம்ப காலத்திலிருந்தே சிறப்பு வாய்ந்ததாக இருந்தது. இது ஆங்கிலேய மகுடத்திடம் இருந்து விடுதலை பெறுவதற்கான போர் மட்டுமல்ல, சாதிக் கட்டமைப்பால் கட்டாயப்படுத்தப்பட்ட சமூகத் தீமைகளிலிருந்து விடுதலை பெறுவதற்கான போராட்டமாகும்.

விடுதலைப் போராட்டத்தில் தமிழகத்தின் பங்கு

19 ஆம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியில், படித்த, வெள்ளை காலர் வகுப்பு மக்கள் பொதுப் பிரச்சினைகளுக்காக குரல் எழுப்பத் தொடங்கினர். இந்த வெள்ளைக்காரர்கள் மெட்ராஸ் நேட்டிவ் அசோசியேஷன் மற்றும் மெட்ராஸ் மகாஜன சபையை ஆரம்பித்தனர்.

மெட்ராஸ் நேட்டிவ் அசோசியேஷன்

மெட்ராஸ் நேட்டிவ் அசோசியேஷன் (எம்என்ஏ) தென்னிந்தியாவில் உருவாக்கப்பட்ட பழமையான சங்கங்களில் ஒன்றாகும். இது காசுலு லட்சுமிநரசு, சீனிவாசனார் மற்றும் அவர்களது கூட்டாளிகளால் நிறுவப்பட்டது

1852 இல் உருவாக்கப்பட்டது, மெட்ராஸ் நேட்டிவ் அசோசியேஷன் பெரும்பாலும் வணிகர்களால் ஆனது.

சங்கத்தின் முக்கிய நோக்கம் தனிநபர் மற்றும் வணிக நன்மைகள் மற்றும் அவர்களின் முதன்மை நோக்கம் தங்கள் வணிகத்தின் மீது விதிக்கப்பட்ட வரிகளைக் குறைப்பதாகும். பின்னர் அது கிறிஸ்தவ மிஷனரிகளுக்கு பிரிட்டன் அரசாங்கத்தின் ஆதரவையும் சவால் செய்தது.

சில சமயங்களில் மக்களின் தேவைகளுக்காகவும் குரல் கொடுத்தனர். சங்கம் செய்த முக்கியமான விஷயங்களில் ஒன்று, வரி அதிகாரிகளால் தொழிலாளர்களை

மோசமாக நடத்துவதற்கு அரசாங்கத்திற்கு எதிராக அவர்கள் நடத்திய சட்டப் போராட்டம்.

இந்தச் சட்டப் போராட்டம், சித்திரவதை ஆணையத்தின் அடித்தளத்திற்கும், விவசாயி அல்லது தொழிலாளர்களை சித்திரவதை செய்து வரி வசூலிக்கும் வன்கொடுமைச் சட்டத்தை ரத்து செய்வதற்கும் வழிவகுத்தது.

மெட்ராஸ் நேட்டிவ் அசோசியேஷனின் இருப்பு 1862 இல் முடிவுக்கு வந்தது.

தேசியவாத பத்திரிகையின் ஆரம்பம்

தி இந்து மற்றும் சுதேசமித்திரன்

சென்னை உயர் நீதிமன்றத்தின் முதல் இந்திய நீதிபதி, டி. முத்துசுவாமி 1877 இல் நியமிக்கப்பட்டார். அவர் நீதிபதியாக நியமிக்கப்பட்டது, சென்னை ஜனாதிபதியாக இருந்தபோது பத்திரிகைகளால் பரவலாக விமர்சிக்கப்பட்டது.

இதன் மூலம் ஒட்டுமொத்த பத்திரிகைகளும் ஐரோப்பியர்களின் கட்டுப்பாட்டில் இருப்பதை மக்கள் அறிந்து கொண்டனர். இதன் விளைவாக, பூர்வீக மக்கள் தங்கள் கருத்துக்களைத் தெரிவிக்க செய்தித்தாள்களைத் தொடங்கினர். இதன் மூலம் ஜி.சுப்ரமணியம், எம்.வீரராகவாச்சாரி மற்றும் பலர் 1878ல் “தி இந்து” என்ற பத்திரிகையைத் தொடங்கினார்கள்.

1891 ஆம் ஆண்டு ஜி.சுப்ரமணியத்தால் தொடங்கப்பட்ட தமிழ் நாட்டுப்பற்று இதழான சுதேசமித்திரன், 1899 ஆம் ஆண்டு நாளிதழாக மாற்றப்பட்டது.

இந்தியன் பேட்ரியாட், சுவத் இந்தியா மெயில், மெட்ராஸ் ஸ்டாண்டர்ட், தேசாபிமானி, விஜயா, தூர்யோதயம் மற்றும் இந்தியா போன்ற பிற செய்தித்தாள்கள் மற்றும் இதழ்களுக்கு ஹிந்து மற்றும் சுதேசமித்திரனின் ஸ்தாபனம் நம்பிக்கையை அளித்தது.

சென்னை மகாஜன சபை

மெட்ராஸ் மகாஜன சபா (எம்எம்எஸ்) தென்னிந்தியாவில் தெளிவான தேசியவாத நோக்கத்தைக் கொண்டிருந்த ஆரம்பகால சங்கமாகும். நிறுவனர் எம்.வீரராகவாச்சாரி, பி.ஆனந்த சார்லு, பி.ரங்கையா.

சென்னை மகாஜன சபையின் கோரிக்கைகள்:

- இந்தியாவில் சிவில் சர்வீஸ் தேர்வுகளை நடத்துதல்
- லண்டனில் இந்திய கவுன்சில் ரத்து

● அதிக வரிகளை ரத்து செய்தல்

● இந்திய வருவாயில் இருந்து ஆங்கிலேயர்களின் ராணுவச் செலவைக் குறைத்தல்.

இந்தக் கோரிக்கைகள் இந்திய தேசிய காங்கிரஸால் தங்கள் நிகழ்ச்சி நிரலாக எடுத்துக் கொள்ளப்படுகின்றன.

மிதமான கூட்டம்

மெட்ராஸ் மகாஜன சபா ஒரு அகில இந்திய சங்கத்தை உருவாக்கத் தூண்டியது, காங்கிரஸின் ஏற்பாட்டிற்கு முன் இந்தியாவின் பல்வேறு பகுதிகளில் இருந்து இந்திய தேசிய காங்கிரஸ் ஒரு சில கூட்டங்களுக்குச் சென்றது.

1884 ஆம் ஆண்டு டிசம்பரில் சென்னையிலுள்ள தியோசாபிகல் சொசைட்டி கூட்டம் நடைபெற்றது. இந்தக் கூட்டத்தில் தாதாபாய் நௌரோஜி, கே.டி.தெலாங், சுரேந்திரநாத் பானர்ஜி மற்றும் பிற தலைவர்கள் கலந்து கொண்டனர்.

மிதவாத நிலையில் தமிழ்நாட்டின் தேசியவாதிகள்

ஆரம்பகால தேசபக்தர்கள் பொது மண்டபக் கூட்டங்களைப் பயிற்சி செய்வதன் மூலமும், ஆங்கில மொழியில் தேசத்தின் பிரச்சினைகளை விவாதிப்பதன் மூலமும் அரசியலமைப்பு வழிகளில் ஏற்றுக்கொண்டனர்.

இந்த கருத்துக்கள் மனுக்கள் மூலம் நிர்வாகத்திற்கு தெரிவிக்கப்பட்டது. வங்காளப் பிரிவினையின் போது, திலகர் மற்றும் பலர் வெகுஜன பொதுக் கூட்டங்களை உருவாக்கினர், மேலும் மக்களை உரையாற்றுவதற்காக வட்டார மொழி பேச்சுவழக்குகள் செய்தனர். இந்த ஆரம்பகால தலைவர்கள் மிதவாதிகள் என்று அழைக்கப்பட்டனர்.

தமிழ் மிதவாதிகள் VSSrinivasa Sastri, PSSivasamy, V.Krishnasamy, TR வெங்கட்ரமணன், GANatesan, TMMadhava Rao, and S.Subramaniam. இந்திய தேசிய காங்கிரஸின் முக்கிய கூட்டம் 1885 இல் பம்பாயில் நடைபெற்றது.

72 பிரதிநிதிகளில் 22 பேர் சென்னையைச் சேர்ந்தவர்கள். ஜி. சுப்ரமணியம் தனது இசையமைப்பால் பலருக்கு தேசபக்தியைத் தூண்டினார். நௌரோஜி மற்றும் கோகலே ஆகியோருடன் ஜி. சுப்ரமணியம், ஆங்கிலேயர்களால் இந்தியாவின் நிதி துஷ்பிரயோகத்தைப் புரிந்துகொள்வதற்கான அவரது அர்ப்பணிப்புக்காக.

இந்திய தேசிய காங்கிரஸின் அடுத்த கூட்டம் 1886 இல் கல்கத்தாவில் தாதாபாய் நௌரோஜியுடன் நடைபெற்றது. மூன்றாவது கூட்டம் 1887 ஆம் ஆண்டு

மெட்ராஸில் ஆயிரம் விளக்குகள் என்று அழைக்கப்படும் மக்கிஸ் கார்டனில் பதுருதீன் தியாப்ஜியின் தலைவராக நடைபெற்றது.

607 பேரில், அகில இந்தியப் பிரதிநிதிகள் 362 பேர் சென்னை நிர்வாகத்தைச் சேர்ந்தவர்கள்.

இன்றைய ஆந்திரப் பிரதேசம் (கடலோர பகுதிகள் மற்றும் ராயலசீமா), கர்நாடகா (பெங்களூரு, பெல்லாரி, தென் கனரா), கேரளா (மலபார்) மற்றும் ஒடிசா (கஞ்சம்) ஆகியவற்றை உள்ளடக்கிய மெட்ராஸ் பிரசிடென்சியின் ஒரு பகுதியாக அப்போது தமிழ்நாடு இருந்தது.

சுதேசி இயக்கம்

1905 இல், வங்காளப் பிரிவினையானது சுதேசி இயக்கத்தைத் தூண்டியது மற்றும் சுதந்திரப் போராட்டத்தின் பாதையை மாற்றியது.

பல புதிய தலைவர்கள் வந்தனர், குறிப்பாக வங்காளம், பஞ்சாப் மற்றும் மகாராஷ்டிராவிலிருந்து பல தலைவர்கள் வந்தனர்.

கல்கத்தா காங்கிரஸ் அமர்வு, நாடு தழுவிய சுதேசி இயக்கத்திற்கு அழைப்பு விடுத்தது, வெளிநாட்டு பொருட்களைப் புறக்கணித்து, தேசியக் கல்வியை ஊக்குவிக்குமாறு மக்களைக் கேட்டுக் கொண்டது. சுதேசி இயக்கம் தமிழ்நாட்டிலும் அதன் தாக்கத்தை ஏற்படுத்தியது.

1. தமிழ்நாட்டில் சுதேசி இயக்கம்

தமிழ்நாட்டின் முக்கிய தலைவர்கள் வ.உ.சிதம்பரனார், வ.சக்கரையர், சுப்பிரமணிய பாரதி மற்றும் சுரேந்திரநாத் ஆர்யா.

தமிழகம் முழுவதும் பல பொதுக்கூட்டங்கள் நடத்தப்பட்டன. சுதேசி உணர்வுகளைத் தூண்டும் வகையில் பல இதழ்கள் மற்றும் செய்தித்தாள்கள் தொடங்கப்பட்டன.

இந்தியா மற்றும் சுதேசமித்திரன் ஆகியவை குறிப்பிடத்தக்க பத்திரிகைகள். பிபின் பால் மெட்ராஸ் சென்று சுதேசி இயக்கத்தில் பங்கேற்க இளைஞர்களிடம் உரையாற்றினார்.

2. சுதேசி ஸ்டீம் நேவிகேஷன் நிறுவனம்

தூத்துக்குடியில் விஏஓ சிதம்பரனாரால் சுதேசி ஸ்டீம் நேவிகேஷன் நிறுவனம் தொடங்கப்பட்டது. இரண்டு கப்பல்களை வாங்கினார். VOV கப்பலின் பெயர்

SSGallia மற்றும் SSLavo மற்றும் தூத்துக்குடி மற்றும் கொழும்பு இடையே போக்குவரத்து தொடங்கியது.

சுதேசி ஸ்டீம் நேவிகேஷன் நிறுவனம் அரசாங்கத்தின் இரட்டைத் தரநிலை மற்றும் பிற ஐரோப்பிய நிறுவனங்களின் கடும் போட்டி காரணமாக திவாலானது.

3. திருநெல்வேலி எழுச்சி

தூத்துக்குடி மற்றும் திருநெல்வேலி தொழிற்சாலை தொழிலாளர்களை ஏற்பாடு செய்வதில் சுப்ரமணிய சிவாவுடன் வ.உ.சி. 1908 இல், அவர் ஐரோப்பிய கோரல் மில்லில் ஒரு வேலைநிறுத்தத்திற்கு தலைமை தாங்கினார். அது பிபின் சந்திர பால் விடுதலையுடன் ஒத்துப்போனது.

பிபினின் வருகையைப் பாராட்டி வ.உ.சி மற்றும் சுப்பிரமணிய சிவா பொதுக்கூட்டங்களை ஏற்பாடு செய்து கைது செய்யப்பட்டனர். இரண்டு தலைவர்களும் கிளர்ச்சியில் ஈடுபட்டதாக குற்றம் சாட்டப்பட்டு, முழுமையான காவலில் வைக்கப்பட்டனர்.

VOC க்கு இரண்டு ஆயுள் தண்டனை என்ற கடுமையான தண்டனை வழங்கப்பட்டது. பிடிப்பு பற்றிய புதுப்பிப்புகள் திருநெல்வேலியில் கிளர்ச்சிகளைத் தொடங்கி, காவல்துறை தலைமையகம், நீதிமன்றம் மற்றும் நகராட்சி அலுவலகம் தீவைக்கத் தூண்டியது.

இது திறந்த துப்பாக்கிச் சூட்டில் நான்கு பேரைக் கொல்லத் தூண்டியது. VOC சிறையில் கடுமையான தண்டனைக்கு உட்படுத்தப்பட்டது மற்றும் எண்ணெய் அழுத்தத்தை இழுக்க செய்யப்பட்டது.

பிடிபட்ட மற்றவர்கள் ஜி.சுப்ரமணியம் மற்றும் எத்திராஜ் சுரேந்திரநாத் ஆர்யா. போலீஸ் சிறையில் இருந்து தப்பிக்க சுப்பிரமணிய பாரதி பிரெஞ்சு ஆட்சியின் கீழ் இருந்த பாண்டிச்சேரிக்கு ஓடினார்.

பாரதியின் மாதிரி பல்வேறு தேசபக்தர்களால் முயற்சி செய்யப்பட்டது, எடுத்துக்காட்டாக, அரபிந்தோ கோஷ் மற்றும் வி.வி. சுப்பிரமணியனார். சுதேசி தலைவர்கள் மீதான இரக்கமற்ற தாக்குதல் நடைமுறையில் சுதேசி வளர்ச்சியை தமிழகத்தில் நிறுத்தியது.

4. தமிழ்நாட்டில் புரட்சிகர நடவடிக்கைகள்

சுதேசி இயக்கம் இளைஞர்களுக்கு உத்வேகம் அளித்தது. பல இளைஞர்கள் புரட்சிப் பாதையில் சென்றனர். பாண்டிச்சேரி புரட்சியாளர்களுக்கு பாதுகாப்பான இடத்தை வழங்கியது.

தமிழ்நாட்டில் பல புரட்சியாளர்கள் லண்டனில் உள்ள இந்தியா ஹவுஸ் மற்றும் பாரிஸில் பயிற்சி பெற்றனர். எம்.பி.டாச்சார்யா, வி.வி.சுப்ரமணியனார், டி.எஸ்.எஸ்.ராஜன் ஆகியோர் அவர்களில் பிரபலமானவர்கள்.

அவர்களால் பாண்டிச்சேரி வழியாக மதராசில் விநியோகிக்கப்பட்டது. இந்தியா, விஜயா, சூர்யோதயம் போன்ற ராடிகன் பேப்பர்கள் பாண்டிச்சேரியில் இருந்து வெளிவந்தன.

இத்தகைய புரட்சிக் கட்டுரைகளும் பாரதி கவிதைகளும் தடை செய்யப்பட்டன. 1910 இல் அரவிந்த கோஷ் மற்றும் வி.வி.சுப்ரமணியன் ஐயர் வருகையுடன் புதுச்சேரியில் இந்த நடவடிக்கைகள் தீவிரமடைந்தன. இந்த நடவடிக்கைகள் முதல் உலகப் போர் வரை தொடர்ந்தன.

5. ஆஷ் கொலை

1904 ஆம் ஆண்டில், நீலகண்ட பிரம்மச்சாரி மற்றும் பலர் பரத மாதா சொசைட்டி, ஒரு ரகசிய சங்கத்தை தொடங்கினர். பிரிட்டிஷ் அதிகாரிகளைக் கொன்று மக்களிடையே தேசப்பற்றைத் தூண்டுவதே அவர்களின் நோக்கமாக இருந்தது.

செங்கோட்டையைச் சேர்ந்த வாஞ்சிநாதன் அமைப்பில் செல்வாக்கு பெற்றவர். மணியாச்சி சந்திப்பில் திருநெல்வேலி கலெக்டரான ராபர் டபிள்யூ.டி.ஆஷை வாஞ்சிநாதன் சுட்டு தற்கொலை செய்து கொண்டார். இவர்கள் மக்களை ஊக்குவிக்கத் தவறிவிட்டனர்.

6. அன்னி பெசன்ட் மற்றும் ஹோம் ரூல் இயக்கம்

மிண்டோ-மார்லி சீர்திருத்தங்கள் பொறுப்பான அரசாங்கத்தை வழங்காததால் மிதவாதிகள் ஏமாற்றமடைந்தனர். இருந்தபோதிலும், காங்கிரஸ் உலகப் போரில் ஆங்கிலேயருக்கு தனது ஆதரவை வழங்கியது.

அன்னி பெசன்ட், ஒரு ஐரிஷ் லேடி மற்றும் தியோசாபிகல் சொசைட்டியின் தலைவரான ஐரிஷ் ஹோம் ரூல் லீக் மாதிரியில் ஹோம் ரூல் இயக்கத்தை முன்மொழிந்தார். 1916 இல் தொடங்கி, நாடு முழுவதும் உள் ஆட்சிக்கான கோரிக்கையை முன்வைத்தது.

ஜி.எஸ்.அருண்டேல், பி.பி.வாடியா மற்றும் சி.பி.ராமசாமி ஆகியோர் அவருக்கு உதவினார்கள். அன்னி பெசன்ட் நியூ இந்தியா அண்ட் காமன்வெல் என்ற பத்திரிகையை எழுதினார். "சப்ஜெக்ட்ஸ் கொண்ட ரயில் டீலக்ஸை விட சிறந்த மாட்டு வண்டிகள் மற்றும் சுதந்திரம்" என்று அவர் குறிப்பிட்டார்.

1910 ஆம் ஆண்டின் பத்திரிக்கைச் சட்டத்தின் கீழ், அன்னி பெசன்ட் ஒரு பெரிய தொகையை பத்திரமாக செலுத்துமாறு கூறினார். அன்னி பெசன்ட் இரண்டு புத்தகங்களை எழுதினார், அதாவது இந்தியா சுதந்திரம் மற்றும் இந்தியா: ஒரு தேசம் மற்றும் சுய-அரசு பற்றிய துண்டுப்பிரசுரம்.

பல மாணவர்கள் ஹோம் ரூல் வகுப்புகளில் சேர்ந்தனர், மேலும் சிறுவர் சாரணர்களாகவும் தன்னார்வத் துருப்புக்களாகவும் உருவானார்கள். அன்னி பெசன்ட் மற்றும் அவரைப் பின்பற்றுபவர்கள் பொதுப் பேச்சுக்களில் ஈடுபட தடை விதிக்கப்பட்டது.

அன்னி பெசன்ட் 1917 காங்கிரஸின் தலைவராக தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டார். பிபிவாடியா போன்ற ஹோம் ரூல் இயக்கத்தின் உறுப்பினர்கள் தொழிற்சங்கங்களை உருவாக்குவதன் மூலம் தொழிலாள வர்க்கத்தை ஒழுங்கமைப்பதில் முக்கிய பங்கு வகித்தனர்.

அவர்கள் தங்கள் பணிச்சூழலை மேம்படுத்தி அவர்களை சுதந்திரப் போராட்டத்தின் ஒரு பகுதியாக மாற்றினர். காந்தியின் தேசியத் தலைவரான அன்னி பெசன்ட் எழுச்சி மற்றும் ஹோம் ரூல் லீக்குகள் மறைந்தன.

பிராமணரல்லாத இயக்கம் மற்றும் காங்கிரசுக்கு சவால்

மெட்ராஸ் பிரசிடென்ட் காலத்தில் கல்வி வேகமாக வளர்ந்தது. படித்த பிராமணர் அல்லாதவர்களின் எண்ணிக்கை அதிகரித்தது. அரசியல் மற்றும் சமூக விவாதங்கள் படித்த பிராமணரல்லாதவர்களால் செய்யப்பட்டன.

அவர்கள் சாதிப் பாகுபாடு, அரசு வேலை வாய்ப்புகளில் சமத்துவமின்மை, பிராமணர்களின் ஆதிக்கத்தில் உள்ள தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட அமைப்புகளில் பிரதிநிதித்துவம் போன்ற பிரச்சினைகளை எழுப்பினர். மேலும், காங்கிரஸ் முழுமையாக பிராமணர்களால் ஆனது.

(அ) தென்னிந்திய லிபரல் கூட்டமைப்பு (SILF)

பிராமணரல்லாதோர் அரசியல் அமைப்புகளை ஏற்பாடு செய்தனர். சி.நடேசனார் என்ற சி.நடேச முதலியார் 1912 இல் சென்னை திராவிடர் கழகத்தை நிறுவினார்.

ஜூன் 1916 இல் பிராமணர் அல்லாத மாணவர்களுக்காக திராவிடர் கழக விடுதியை நிறுவினார். டி.எம்.நாயர் மற்றும் பி.தியாகராயர் ஆகிய இரண்டு பெரிய பிராமணரல்லாத தலைவர்களை ஒன்றிணைப்பதில் அவர் முக்கிய பங்கு வகித்தார்.

இவர்கள் இருவரும் முன்பு காங்கிரஸில் இருந்தவர்கள் மற்றும் காங்கிரஸால் ஓரங்கட்டப்பட்டவர்கள். 20 நவம்பர் 1916 அன்று, சென்னையில் உள்ள பொது மண்டபத்தில் PT. தியாகராயர், TM நாயர் மற்றும் C. நடேசன் தலைமையில் சுமார் 39 பிராமணர் அல்லாதவர்களுடன் ஒரு கூட்டம் நடைபெற்றது.

பிராமணர் அல்லாதவர்களின் நலன்களை மேம்படுத்துவதற்காக SILF நிறுவப்பட்டது. தென்னிந்திய லிபரல் கூட்டமைப்பால் வெளியிடப்பட்ட செய்தித்தாள்கள் நீதி (ஆங்கிலம்), திராவிடம் (தமிழ்), மற்றும் ஆந்திர பிரகாசிகா (தெலுங்கு) ஆகும்.

தென்னிந்திய லிபரல் ஃபெடரேஷன் அதன் ஆங்கில நாளிதழின் நீதியின் பெயரால் பின்னர் நீதிக்கட்சி என்று அறியப்பட்டது.

(ஆ) இட ஒதுக்கீடு கோரிக்கை

பிராமணர் அல்லாதோர் அறிக்கை வெளியிடப்பட்டது. பிராமணர் அல்லாதவர்களுக்கு அரசுப் பணியிலும், பிரதிநிதித்துவ அமைப்புகளிலும் இட ஒதுக்கீடு. பிராமணரல்லாதோர் ஹோம் ரூல் இயக்கம் ஒரு பிராமணர் என்றும் பிராமணர்களுக்கு அதிக அதிகாரங்களை வழங்கக்கூடும் என்றும் அஞ்சினார்கள். காங்கிரஸ் கட்சி முழுவதுமாக பிராமணர்களால் கட்டுப்படுத்தப்படுவதாகவும் அது விமர்சித்துள்ளது.

மாண்டேகுவின் 1917 அரசியல் சீர்திருத்த அறிவிப்பு தமிழ்நாட்டின் அரசியல் விவாதங்களை தீவிரப்படுத்தியது. நீதிக்கட்சி வகுப்புவாத பிரதிநிதித்துவத்தை கோரியது.

சென்னை அரசும் நீதிக்கட்சிக்கு ஆதரவாக இருந்தது. ஆங்கிலேய ஆட்சி பிராமணரல்லாதாரின் வளர்ச்சிக்கு உகந்தது என்று நீதிக்கட்சி நம்பியது. 1919 ஆம் ஆண்டு சட்டம் பிராமணர் அல்லாதவர்களுக்கு இட ஒதுக்கீடு வழங்கியது, இது நீதிக்கட்சியால் வரவேற்கப்பட்டது மற்றும் காங்கிரஸால் விமர்சிக்கப்பட்டது.

(c) நீதி அமைச்சகம்

1920 தேர்தலை காங்கிரஸ் புறக்கணித்தது. ஏன் என்று கண்டுபிடிக்கவும்? சட்ட மேலவையில் மொத்தமுள்ள 98 இடங்களில் நீதிக்கட்சி 63 இடங்களில் வெற்றி பெற்றது. நீதிக்கட்சியைச் சேர்ந்த ஏ.சுப்பராயலு முதல் முதலமைச்சரானார்.

1923 தேர்தலுக்குப் பிறகு, நீதிக்கட்சியின் பனகல் ராஜா அமைச்சரை உருவாக்கினார். உள்ளாட்சி அமைப்புகள் மற்றும் கல்வி நிறுவனங்களில் பணி

நியமனங்களில் பிராமணர் அல்லாதவர்களுக்கு இடஒதுக்கீட்டை நீதிக்கட்சி அறிமுகப்படுத்தியது.

அவர்கள் பணியாளர் தேர்வு வாரியத்தை நிறுவினர், அது பின்னர் பொது சேவை ஆணையமாக மாறியது. அவர்கள் இந்து சமய அறநிலையச் சட்டம் மற்றும் மெட்ராஸ் ஸ்டேட் எய்ட் டு இன்டஸ்ட்ரீஸ் சட்டம் ஆகியவற்றை இயற்றினர்.

தேவதாசி முறையை ஒழித்தார்கள். முத்துலக்ஷி ரெட்டி இந்த மசோதாவை 1930களில் முன்மொழிந்தார். ஆனால் ஓமந்தூர் ரெட்டி என்ற ஓ.பி.ராமசாமி ரெட்டியார் பிரதமராக இருந்த காலத்தில் இந்த மசோதா நிறைவேற்றப்பட்டது.

தேவதாசி முறையை ஒழிப்பது மெட்ராஸ் தேவதாசிகள் (அர்ப்பணிப்பு தடுப்பு) சட்டம் அல்லது தமிழ்நாடு தேவதாசிகள் சட்டம் என்று குறிப்பிடப்படுகிறது. இந்த சட்டம் 9 அக்டோபர் 1947 அன்று இயற்றப்பட்டது.

பெரியார் ஈ.விராமசாமி தேவதாசி ஒழிப்பு மசோதாவின் ஒரு பகுதியாக இருந்தார், மேலும் அதை பொது மசோதாவை விட தனியார் மசோதாவாக நிறைவேற்ற பரிந்துரைத்தார். அவர்கள் பொரம்போக்கே நிலத்தை (கழிவுபடுத்தும் அரசு நிலங்கள்) ஏழைகளுக்கு வீட்டுவசதிக்காக ஒதுக்கினர்.

கட்டணச் சலுகை மூலம் தாழ்த்தப்பட்ட வகுப்பினருக்கு ஆரம்பக் கல்வி. மாணவர்களுக்கான உதவித்தொகை மற்றும் மதிய உணவு திட்டம்.

அரசின் அடக்குமுறை நடவடிக்கைகள்

1. ரவுலட் சட்டம்

முதலாம் உலகப் போருக்குப் பிறகு, ஆங்கிலேயர்கள் ரவுலட் சட்டம் என்று பிரபலமாக அறியப்பட்ட ஒரு கொடுமான அராஜக மற்றும் புரட்சிகர குற்றச் சட்டத்தை இயற்றினர். 1919 இல் இறந்த சர் சிட்னி ரவுலட்டின் நினைவாக இந்தச் செயலுக்கு பெயரிடப்பட்டது.

ரவுலட் சட்டத்தின்படி, நீதித்துறை நடவடிக்கையின்றி பயங்கரவாத குற்றச்சாட்டின் கீழ் எவரையும் சிறையில் அடைக்க முடியும். காந்தி தென்னாப்பிரிக்காவில் அவர் பயன்படுத்திய சத்தியாகிரகம் எனப்படும் அகிம்சை முறையின் மூலம் ரவுலட் சட்டத்திற்கு எதிராக சென்றார்.

ரௌலட் சத்தியாகிரகம் மார்ச் 18, 1919 அன்று மெரினா கடற்கரையில் நடந்த கூட்டத்தில் காந்தி உரையாற்றினார். ஏப்ரல் 6, 1919 அன்று "கருப்புச் சட்டத்திற்கு" எதிர்ப்புத் தெரிவிக்க ஹர்த்தால் ஏற்பாடு செய்யப்பட்டது. தமிழகத்தின் பல்வேறு பகுதிகளில் கண்டன ஆர்ப்பாட்டம் நடைபெற்றது.

நகரின் பல பகுதிகளில் இருந்து ஊர்வலங்கள் மெரினா கடற்கரையில் குவிந்தன. பெருந்திரளான மக்கள் கூட்டம் மெரினா கடற்கரையில் நாள் முழுவதும் உண்ணாவிரதம் மற்றும் பிரார்த்தனைக்காக அர்ப்பணித்தது.

மெட்ராஸ் சத்தியாக்கிரக சபை உருவாக்கப்பட்டது. ராஜாஜி, கஸ்தூரிரங்கர், எஸ்.சத்தியமூர்த்தி, ஜியோஜ் ஜோசப் ஆகியோர் கூட்டத்தில் பேசினர். தொழிலாளர்களின் தனிக் கூட்டத்தில் திரு.வி.க., பி.பி.வாடியா மற்றும் வ.உ.சி., வி.கல்யாணசுந்தரம் ஆகியோர் உரையாற்றினர்.

இந்த இயக்கத்தின் முக்கிய அம்சம் என்னவென்றால், ஏராளமான மாணவர்கள், பெண்கள் மற்றும் தொழிலாளர் வர்க்கத்தினர் கலந்து கொண்டனர்.

2. ஜார்ஜ் ஜோசப்

ஜார்ஜ் ஜோசப், ஒரு பாரிஸ்டர் மற்றும் நல்ல பேச்சாளர் மதுரையில் ஹோம் ரூல் லீக் காரணத்திற்காக முன்னணியில் இருந்து வழிநடத்தினார். கேரள மாநிலம் ஆலப்புழா மாவட்டம் செங்கனூரில் பிறந்து வழக்கறிஞராகப் பணியாற்றியவர்.

அவர் கேரளாவில் வைக்கம் சத்தியாகிரகத்திற்கு தலைமை தாங்கினார் மற்றும் "தமிழகத்தின் குற்றப் பழங்குடியினரின்" காரணத்திற்காக போராடினார்.

அவர் மக்களால் அன்புடன் "ரோசாப்பு துரை" என்று அழைக்கப்பட்டார், மேலும் 1918 இல் மதுரை ஹார்வி மில் தொழிலாளர்களுக்கு மதுரை தொழிலாளர் சங்கத்தை அமைக்க உதவினார். தொழிற்சங்கத்தின் ஆரம்பப் போராட்டங்கள் அதிக ஊதியம் மற்றும் வேலை நேரத்தைக் குறைத்தன.

3. கிலாபத் இயக்கம்

முதல் உலகப் போருக்குப் பிறகு, துருக்கியின் கலீஃபா அவமானப்படுத்தப்பட்டார் மற்றும் அதன் அனைத்து அதிகாரமும் பறிக்கப்பட்டது. கலீஃபாவை மீட்க கிலாபத் இயக்கம் தொடங்கப்பட்டது.

தமிழ்நாட்டில் கிலாபத் தினம் 1920 ஏப்ரல் 17 அன்று மௌலானா ஷௌகத் அலி தலைமையில் ஒரு கூட்டத்துடன் அனுசரிக்கப்பட்டது. ஈரோட்டில் மற்றொரு மாநாடு நடந்தது. வாணியம்பாடி தமிழ்நாட்டின் கிலாபத் போராட்டத்தின் மையமாக இருந்தது.

4. ஒத்துழையாமை இயக்கம்

ஒத்துழையாமை இயக்கங்களின் போது தமிழ்நாடு தீவிரமாக இருந்தது. தமிழகத்தில் ஒத்துழையாமை இயக்கத்திற்கு சி.ராஜாஜி, ஈ.வெ.ராமசாமி ஆகியோர் தலைமை வகித்தனர்.

ராஜாஜி யாகூப் ஹாசனுடன் இணைந்து முஸ்லீம் லீக்கின் மெட்ராஸ் கிளையை நிறுவினார். காங்கிரஸ் தொண்டர்கள் துண்டு பிரசுரங்களை விநியோகிக்கின்றனர், பொதுக்கூட்டங்களில் ஒழுங்கை பராமரிக்கின்றனர். மதுக்கடைகளை மறியல் செய்வதில் முக்கிய பங்கு வகித்தனர்.

5. வரி பிரச்சாரங்கள் மற்றும் நிதான இயக்கம் இல்லை

ஒத்துழையாமை இயக்கத்தின் ஒரு பகுதியாக, விவசாயிகள் வரி செலுத்த மறுத்தனர். தஞ்சாவூரில் வரி இல்லா பிரச்சாரம் நடந்தது. சபைகள், பள்ளிகள் மற்றும் நீதிமன்றங்கள் புறக்கணிக்கப்பட்டன.

வெளிநாட்டு பொருட்கள் புறக்கணிக்கப்பட்டன. தொழிலாளி வேலைநிறுத்தங்களை அறிவித்தார். தமிழ்நாட்டின் இயக்கத்தின் முக்கிய அம்சங்களில் ஒன்று மதுவுக்கு எதிரான இயக்கம் என்று அழைக்கப்படும் நிதான இயக்கம்.

கள்ளக் கடைகளை முற்றுகையிட்டனர். கிரிமினல் பழங்குடியினர் சட்டத்திற்கு எதிராக சமூகங்களின் போராட்டம். நவம்பர் 1921 இல், நவம்பரில், கீழ்ப்படியாமைக்கு ஏற்பாடு செய்ய முடிவு செய்யப்பட்டது.

ராஜாஜி, ஈ.வெ.ராமசாமி (பெரியார்), சுப்பிரமணிய சாஸ்திரி ஆகியோர் கைது செய்யப்பட்டனர். ஜனவரி 13, 1922 அன்று வேல்ஸ் இளவரசரின் வருகை புறக்கணிக்கப்பட்டது. காவல்துறையின் அடக்குமுறையால் இருவர் கொல்லப்பட்டனர் மற்றும் பலர் காயமடைந்தனர். 22 போலீஸ்காரர்களைக் கொன்ற செளரி செளரா சம்பவத்திற்குப் பிறகு 1922ல் ஒத்துழையாமை இயக்கம் திரும்பப் பெறப்பட்டது.

6. EVR மற்றும் ஆக்கபூர்வமான திட்டம்

அவர் காதி விற்பனையை ஊக்குவிப்பதற்காக பிரச்சாரம் செய்தார் மற்றும் மது அருந்துவதை எதிர்த்தார். அப்போது பெரியார் தனக்குச் சொந்தமான தென்னந்தோப்பை முழுவதுமாக வெட்டினார்.

மேலும், திருவிதாங்கூரில் வைக்கம் சத்தியாகிரகத்தில் பெரியார் முக்கிய பங்கு வகித்தார். அந்தக் காலத்தில் தாழ்த்தப்பட்டவர்கள் என்று சொல்லப்படுபவர்கள் கோயிலுக்கு அருகில் உள்ள சாலையில் நடக்கக்கூட முடியாது. கேரளாவின் பல தலைவர்கள் கைது செய்யப்பட்ட பிறகு, பெரியார் வைக்கம் சத்தியாகிரகம் செய்ய கேரளா சென்றார்.

வைக்கம் சத்தியாகிரகத்தை முன்னின்று நடத்தியதற்காக ஒரு மாதம் சிறையில் அடைக்கப்பட்டார். அவர்கள் விடுதலையான பிறகும், ஊக்கமளிக்கும் பேச்சுக்களுக்காக மீண்டும் கைது செய்யப்பட்டு ஆறு மாதங்கள் சிறையில் அடைக்கப்பட்டார்.

அவர்கள் விடுதலையான பிறகு, காதியை ஊக்குவிக்கும் பேச்சுக்களுக்காக அவர் மீண்டும் கைது செய்யப்பட்டார். ஜூன் 1925 இல், வைக்கம் கோயிலைச் சுற்றியுள்ள சாலைகளில் தடை நீக்கப்பட்டது. வைக்கம் சத்தியாகிரகத்திற்கு அவர் ஆற்றிய பங்களிப்பிற்காக, அவர் ஒரு 'வைகோ ஹீரோ' என்று போற்றப்பட்டார்.

சேரன்மகாதேவி குருகுலம் சர்ச்சை

இந்த நேரத்தில், காங்கிரஸின் மீது அதிருப்தி அடைந்த ஈ.வி.ஆர், அது பிராமணர்களின் நலனை மட்டுமே ஊக்குவிப்பதாக உணர்ந்தார். சேரன்மகாதேவி குருகுலத்தின் சர்ச்சையும், காங்கிரஸுடனான வகுப்புவாதப் பிரதிநிதித்துவத்துக்கு எதிரான எதிர்ப்பும் ஈ.வி.ஆரை காங்கிரசை விட்டு வெளியேறச் செய்தது.

தேசியக் கல்விக்காக, சேரன்மகாதேவியில் வி.வி.சுப்ரமணியனாரால் குருகுலம் நிறுவப்பட்டு, அது காங்கிரஸிடம் இருந்து நிதி பெற்றது. ஆனால் மாணவர்கள் சாதியின் அடிப்படையில் பாகுபாடு காட்டப்பட்டனர்.

பிராமணர் மற்றும் பிராமணர் அல்லாத மாணவர்கள் தனித்தனியாக உணவருந்தினர் மற்றும் பரிமாறப்பட்ட உணவும் வித்தியாசமாக இருந்தது. டாக்டர் பி.வரதராஜலுவுடன் சேர்ந்து விமர்சித்த ஈ.வி.ஆரின் கவனத்திற்கு இந்தப் பிரச்சினை கொண்டு வரப்பட்டது.

1925 ஆம் ஆண்டு நவம்பர் 21 ஆம் தேதி நடைபெற்ற தமிழ்நாடு காங்கிரஸ் கமிட்டியின் காஞ்சிபுரம் மாநாட்டில், சட்டமன்றத்தில் பிராமணர் அல்லாதோருக்கான பிரதிநிதித்துவப் பிரச்சனையை எழுப்பினார்.

அவரது தீர்மானம் தோற்கடிக்கப்பட்டது, ஈ.வி.ஆர் மற்ற பிராமணரல்லாத தலைவர்களுடன் மாநாட்டை விட்டு வெளியேறினார். விரைவில் ஈ.வி.ஆர் காங்கிரஸிலிருந்து விலகி சுயமரியாதை இயக்கத்தைத் தொடங்கினார்.

சுயராஜ்ஜியவாதிகள்-நீதிபதிகள் போட்டி

ஒத்துழையாமை இயக்கம் வாபஸ் பெற்ற பிறகு காங்கிரஸ் பிளவுபட்டது. சபைகளில் இருந்து விலக விரும்புவர்களுக்கும், சபையில் தொடர்ந்தும் தேர்தலில் போட்டியிட விரும்புவர்களுக்கும் இடையில் பிளவு ஏற்பட்டது.

ராஜாஜியும் மற்ற காந்திய ஆதரவாளர்களும் சபையின் நுழைவை எதிர்த்தனர். ராஜாஜி, கஸ்தூரிரங்கர் மற்றும் எம்.ஏ.ஏ.சாரி ஆகியோர் சபைகளைப் புறக்கணிக்க வேண்டும் என்று வாதிட்டனர்.

இதற்கு எதிர்ப்பு கிளம்பியதால் காங்கிரசுக்குள் சித்தரஞ்சன் தாஸ் மற்றும் மோதிலால் நேரு ஆகியோர் ஸ்வராஜ் கட்சியை உருவாக்கினர். தமிழகத்தில் சு.ஸ்ரீனிவாசனார், எஸ்.சத்தியமூர்த்தி ஆகியோர் தலைமையில் சுயராஜ்ஜியம் நடந்தது.

சுப்பராயன் அமைச்சு

1926ல் நடந்த தேர்தலில் ஸ்வராஜ்ஜிஸ்ட்கள் பெரும்பான்மை பெற்றனர். ஆனால் காங்கிரஸின் கொள்கைகளை ஏற்க மறுத்தது. மாறாக, சுயேட்சையான பி.சுப்பராயனை மந்திரிசபை அமைக்க ஆதரித்தனர்.

1930 இல் நடந்த தேர்தல்களில் ஸ்வராஜ்ஜிஸ்ட்கள் போட்டியிடவில்லை. அது நீதிக்கட்சியை எளிதில் வெற்றிபெறச் செய்தது, நீதி 1937 வரை பதவியில் இருந்தது.

சைமன் கமிஷன் புறக்கணிப்பு

சர் ஜான் சைமன், அவரது கீழ் 1919 ஆம் ஆண்டு சட்டத்தை மறுபரிசீலனை செய்வதற்காக ஒரு சட்டப்பூர்வ ஆணையம் உருவாக்கப்பட்டது. ஏமாற்றம் என்னவென்றால், கமிஷன் வெள்ளை உறுப்பினர்களால் நிறைந்தது மற்றும் அதில் இந்தியர்கள் யாரும் இல்லை.

இதனால், ஆணையத்தை காங்கிரஸ் புறக்கணித்தது. சென்னையில், எஸ்.சத்தியமூர்த்தி தலைவராக சைமன் புறக்கணிப்பு பிரசாரக் குழு அமைக்கப்பட்டது.

சைமன் கமிஷனுக்கு எதிராகப் பரவலாகப் போராட்டம் நடந்தது. 1929 பிப்ரவரி 18 அன்று சென்னைக்கு சைமன் கமிஷன் வருகையை ஆர்ப்பாட்டங்கள் மற்றும் ஹர்த்தால்கள் மூலம் வரவேற்றனர், கமிஷனுக்கு எதிராக கருப்புக் கொடி காட்டப்பட்டது.

போராட்டத்தை போலீசார் அடக்கினர். 1927ல் நீல் சிலையை அகற்றக் கோரி நடந்த போராட்டம், சென்னை மாகாணம் முழுவதும் போராட்டக்காரர்கள் வந்து திருநெல்வேலியைச் சேர்ந்த எஸ்.என்.சோமயாஜுலு தலைமையில் நடைபெற்றது.

நீல் சிலை சத்தியாகிரகம் 1927 ஆம் ஆண்டு, மெட்ராஸ் பிரசிடென்சியில், 1857 ஆம் ஆண்டு கிளர்ச்சியின் போது ஆங்கிலேயரின் போர் வீரனாக இருந்த நீல்

சிலையை அகற்ற வேண்டும். சோமயாஜுலு மற்றும் சுவாமிநாத முதலியார் கைது செய்யப்பட்டனர், செப்டம்பர் 1927 இல் கே.காமராஜ் போராட்டத்தின் தலைவரானார்.

இந்தப் போராட்டத்துக்கு காந்தி ஆதரவு அளித்தார். 1937 இல் சி.ராஜாஜி அரசாங்கத்தை அமைத்தபோது சிலை இறுதியாக சென்னை அருங்காட்சியகத்திற்கு மாற்றப்பட்டது.

சட்டமறுப்பு இயக்கம்

(அ) பூர்ணா ஸ்வராஜ் நோக்கி

1920ல் காந்தியின் தலைமையில் தமிழ்நாடு ஒரு பரந்த இயக்கமாக உருமாறிக் கொண்டிருந்தது. இந்திய தேசிய காங்கிரஸின் மெட்ராஸ் அமர்வு 1927 இல் தனது ஆடு என பூரண சுதந்திரத்தை அறிவித்தது.

சைமன் கமிஷனுக்கு எதிராக அரசியலமைப்பு சீர்திருத்தங்களை உருவாக்க மோதிலால் நேருவின் கீழ் ஒரு குழுவை அது நியமித்தது. 1929 இல், காங்கிரஸின் லாகூர் மாநாட்டில், பூரண சுதந்திரத்திற்கான பூர்ணா ஸ்வராஜ், 26 ஜனவரி 1930 அன்று ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டது.

சுதந்திரப் பிரகடனமாக ராவி நதிக்கரையில் ஜவஹர்லால் நேருவால் தேசியக் கொடி ஏற்றப்பட்டது.

(ஆ) வேதாரண்யத்திற்கு உப்பு மார்ச்

காந்தி முன்வைத்த கோரிக்கைகளை வைஸ்ராய் ஏற்கவில்லை, அவர் 1930 மார்ச் 12 அன்று தண்டிக்கு அணிவகுப்புடன் உப்பு சத்தியாகிரகத்தை நடத்தி கீழ்ப்படியாமை இயக்கத்தைத் தொடங்கினார்.

சட்ட மறுப்பு இயக்கத்தில் தமிழ்நாடு முன்னணியில் இருந்தது. சென்னை நகரில் வெளிநாட்டு பொருட்கள் புறக்கணிக்கப்பட்டன. ராஜாஜி வேதாரண்யத்திற்கு உப்பு சத்தியாகிரகப் பேரணியை நடத்தினார்.

உப்பு சத்தியாகிரகம் 1930 ஏப்ரல் 13 அன்று திருச்சிராப்பள்ளியில் தொடங்கி ஏப்ரல் 28 அன்று தஞ்சாவூர் மாவட்டம் வேதாரண்யத்தை அடைந்தது. இந்த அணிவகுப்புக்காக நாமக்கல் வி.ராமலிங்கனாரால் ஒரு சிறப்புப் பாடல் இயற்றப்பட்டது, "வாளில்லாமல் ஒரு போர் முன்னால் உள்ளது, இரத்தம் சிந்தாமல்... இந்த அணிவகுப்பில் சேருங்கள்" என்ற வரிகளுடன்.

வேதாரண்யத்தை அடைந்ததும் ராஜாஜி தலைமையில் 12 தன்னார்வலர்கள் உப்பு சட்டத்தை மீறி உப்பு எடுத்தனர். ராஜாஜி கைது செய்யப்பட்டார்.

வேதாரண்யம் உப்பு சத்தியாகிரகத்தில் டி.எஸ்.எஸ்.ராஜன், ருக்மணி லட்சுமிபதி, சர்தார் வேதரத்தினம், சி.சுவாமிநாதர், கே.சந்தானம் உள்ளிட்ட முக்கிய தலைவர்கள் கலந்துகொண்டனர்.

(இ) தமிழ் மாவட்டங்களில் பரவலான போராட்டங்கள்

டி.பிரகாசம் மற்றும் கே.நாகேஸ்வர ராவ் ஆகியோர் சென்னைக்கு அருகிலுள்ள உதயவாணியில் முகாமிட்டனர். சென்னை ஹர்த்தாலுக்கு வழிவகுத்த அவர்களை போலீசார் கைது செய்தனர்.

ஏப்ரல் 27, 1930 அன்று பொலிசார் எதிர்ப்பாளருடன் மோதலில் மூவர் கொல்லப்பட்டனர். ராமேஸ்வரத்தில் உப்பு சத்தியாகிரக போராட்டத்தில் ஈடுபட்டவர்கள் கைது செய்யப்பட்டனர். இதேபோல் உவரி, ஆஞ்சநேயர், வேப்பலோடை, தூத்துக்குடி, தருவைகுளம் உள்ளிட்ட இடங்களில் போராட்டம் நடத்தி கைது செய்யப்பட்டனர்.

மில் தொழிலாளர்கள், பெண்கள் பங்கேற்றனர். உப்பு சட்டத்தை மீறியதற்காக அபராதம் செலுத்த வேண்டிய பெண் ருக்மணி லட்சுமிபதி. ஆர்யா என்று அழைக்கப்படும் பாஷ்யம் 26 ஜனவரி 1932 அன்று செயின்ட் ஜார்ஜ் கோட்டையில் தேசியக் கொடியை ஏற்றினார்.

சத்தியமூர்த்தி வெளிநாட்டு பொருட்களை விற்கும் கடையை முற்றுகையிட்டு துண்டு பிரசுரங்களை விநியோகித்தார். இந்தப் போராட்டங்களில் என்.எம்.ஆர்.சுப்பராமன், கே.காமராஜ் ஆகியோர் முக்கியப் பங்காற்றினர்.

கோடிகாத்தா குமரன் தியாகி திருப்பூர் குமரன்

திருப்பூர் குமரன் என்று அழைக்கப்படும் ஓ.கே.எஸ்.ஆர்.குமாரசாமி தேசியக் கொடியை ஏந்தி, திருப்பூரில் காவல்துறையினரால் கொடூரமாக தாக்கப்பட்டார்.

தேசியக் கொடியை ஏந்தியபடி கீழே விழுந்தார். இது அனைத்துப் பிரிவினரையும் சேர்ந்த ஏராளமான மக்களைக் கீழ்ப்படியாமை இயக்கத்தில் பங்கேற்கச் செய்தது.

(ஈ) முதல் காங்கிரஸ் அமைச்சகம்

1935 ஆம் ஆண்டின் இந்திய அரசாங்கச் சட்டத்தால் மாகாண சுயாட்சி அறிமுகப்படுத்தப்பட்டது. மாகாணப் பாடங்களை நிர்வகிக்கும் சட்டமன்றத்திற்கு அமைச்சர்கள் குழு பொறுப்பேற்றது.

தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட அரசுக்கு ஆலோசனை வழங்கும் அதிகாரம் ஆளுநருக்கு இருந்தது. 1937 தேர்தலில் காங்கிரஸ் வெற்றி பெற்றது, நீதிக்கட்சி தோற்கடிக்கப்பட்டது.

ராஜாஜி முதல் காங்கிரஸ் அமைச்சகத்தை உருவாக்கி, சேலத்தில் சோதனை அடிப்படையில் மதுவிலக்கை அறிமுகப்படுத்தினார். வருவாய் இழப்பை ஈடுகட்ட விற்பனை வரியை அறிமுகப்படுத்தினார்.

ராஜாஜி "தீண்டத்தகாதவர்கள்" என்று அழைக்கப்படுபவர்களுக்கு கோவில்களை திறந்தார். டி.பிரகாசத்தின் தீவிர முயற்சியால் ஜமீன்தாரி பகுதிகளில் குத்தகைதாரர்களின் நிலை குறித்து விசாரிக்க ஒரு குழு நியமிக்கப்பட்டது.

கடனை குறைக்க எந்த நடவடிக்கையும் எடுக்கப்படவில்லை. தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட காங்கிரஸின் அமைச்சர்களைக் கலந்தாலோசிக்காமல் இந்தியாவை இரண்டாம் உலகப் போருக்கு இழுத்ததால் காங்கிரஸ் அரசாங்கத்தை ராஜினாமா செய்தது.

9 ஜூலை 1939 அன்று மதுரை மீனாட்சி அம்மன் கோவில் நுழைவு நிகழ்ச்சியை முறையே மதுரை ஹரிஜன சேவக் சங்கத்தின் தலைவர் மற்றும் செயலாளர் வைத்தியநாதர், எல்.என்.கோபால்சாமி ஆகியோர் ஏற்பாடு செய்தனர்.

தாழ்த்தப்பட்ட வகுப்பினருக்கு எதிரான சமூக தீமைகளை அகற்றுவதற்காக 1939 ஆம் ஆண்டு கோயில் நுழைவு அங்கீகாரம் மற்றும் இழப்பீடு சட்டம் இயற்றப்பட்டது.

இந்தி எதிர்ப்பு போராட்டம்

ராஜாஜி பள்ளியில் ஹிந்தியை கட்டாய மொழியாக அறிமுகப்படுத்தினார். இது தமிழ் மொழி மற்றும் கலாச்சாரத்தின் மீது ஆரிய மற்றும் வட இந்தியத் திணிப்பாகக் கருதப்பட்டது.

ஈ.வி.ஆர் இந்தி திணிப்புக்கு எதிராக மாபெரும் பிரச்சாரத்தை முன்னெடுத்து சேலத்தில் இந்தி எதிர்ப்பு மாநாட்டை நடத்தினார். இந்தி எதிர்ப்புப் போராட்டத்திற்கு ஷெட்யூல்டு காஸ்ட்ஸ் பெடரேஷன் மற்றும் முஸ்லிம் லீக் ஆதரவு அளித்தன.

தாளமுத்து, நடராஜன் ஆகிய இரு போராட்டக்காரர்கள் சிறையில் உயிரிழந்தனர். திருச்சிராப்பள்ளியில் இருந்து மெட்ராஸ் வரை பேரணி நடத்தப்பட்டு ஈ.வி.ஆர் உட்பட 1200க்கும் மேற்பட்ட போராட்டக்காரர்கள் கைது செய்யப்பட்டனர்.

மந்திரி பதவியில் இருந்து காங்கிரஸ் ராஜினாமா செய்த பிறகு, கவர்னர் அதிகாரத்தை எடுத்துக் கொண்டார் மற்றும் ஹிந்தியை கட்டாய பாடமாக நீக்கினார்.

வெள்ளையனே வெளியேறு போராட்டம்

கிரிப்ஸ் பணியின் தோல்வி மக்களை சங்கடப்படுத்தியது. ஆகஸ்ட் 8, 1942 அன்று வெள்ளையனே வெளியேறு தீர்மானத்தை நிறைவேற்றிய காந்தி, 'செய் அல்லது செத்து மடி' என்ற முழக்கத்தை வழங்கினார். மொத்த காங்கிரஸ் தலைமையும் கைது செய்யப்பட்டது.

கே.காமராஜ் பம்பாயிலிருந்து திரும்பும் போது கைது செய்யப்படாமல் தப்பித்து, பின்னர் தென்னிலங்கையில் நிலத்தடி வெள்ளையனே வெளியேறு இயக்கத்தை ஏற்பாடு செய்தார்.

துண்டுப் பிரசுரங்களை விநியோகித்தபோது ராஜாஜியும் சத்தியமூர்த்தியும் கைது செய்யப்பட்டனர். இந்த இயக்கம் தமிழ்நாட்டில் பரவலாக இருந்தது, தந்தி இணைப்புகளை வெட்டுதல், ரயில் போக்குவரத்தை நிறுத்துதல், தபால் நிலையத்திற்கு தீ வைத்தல் போன்ற பல வன்முறைச் சம்பவங்கள் நடந்தன.

பக்கிங்ஹாம் மற்றும் கர்நாடக மில்கள், மெட்ராஸ் போர்ட் டிரஸ்ட், மெட்ராஸ் கார்ப்பரேஷன் மற்றும் எலக்ட்ரிக் டிராம்வே ஆகியவற்றில் ஏராளமான வேலைநிறுத்தங்கள். வேலூர் மற்றும் பணப்பாக்கத்தில் தந்தி மற்றும் தொலைபேசி இணைப்புகள் துண்டிக்கப்பட்டு பொது கட்டிடங்கள் எரிக்கப்பட்டன.

போராட்டத்தில் கல்லூரி மாணவர்களும் கலந்து கொண்டனர். சூலூரில் உள்ள விமான நிலையம் தாக்கப்பட்டு, கோவையில் ரயில்கள் தடம் புரண்டன. மதுரையில் ராணுவத்தினருடன் காங்கிரஸ் தொண்டர்கள் மோதலில் ஈடுபட்டனர்.

ராஜபாளையம், காரைக்குடி, தேவகோட்டை என பல இடங்களில் போலீஸ் துப்பாக்கிச் சூடு சம்பவங்கள் நடந்துள்ளன. பல இளைஞர்கள் மற்றும் பெண்கள் ஐன்ஏவில் இணைந்தனர். வெள்ளையனே வெளியேறு இயக்கம் கொடூரமான பலத்தால் ஒடுக்கப்பட்டது.

ராயல் இந்தியா நேவி கலகம், இங்கிலாந்தில் புதிதாக அமைக்கப்பட்ட தொழிலாளர் கட்சி அரசாங்கத்தால் தொடங்கப்பட்ட பேச்சுவார்த்தைகள் இந்தியாவுக்கு சுதந்திரம் அளித்தன மற்றும் நாடு இந்தியா மற்றும் பாகிஸ்தானாக பிரிக்கப்பட்டது.

வேலூர் கலகம் (1806)

இந்து ராணுவ வீரர்கள் தங்கள் நெற்றியில் மத அடையாளங்களை பூசுவதை பிரிட்டிஷ் நிர்வாகம் தடை செய்தது. தாடியை மொட்டையடித்து மீசையை கத்தரித்துக்கொள்ளுமாறு முஸ்லிம்களுக்கு கட்டளையிட்டார்.

இது ராணுவத்தினர் மத்தியில் பெரும் கோபத்தை ஏற்படுத்தியது. திப்பு சுல்தானின் மகன்களால் ஆங்கிலேயர்களுக்கு எதிராக கிளர்ச்சி செய்ய வீரர்கள் தூண்டப்பட்டனர்.

1806 ஆம் ஆண்டு ஜூலை 9 ஆம் தேதி திப்பு சுல்தானின் மகன்களில் ஒருவருக்கு வேலூரில் திருமணம் நடைபெற இருந்தது. கலகம் செய்த வீரர்கள் ஒரு திருமணத்தில் கலந்துகொள்வது போல கோட்டையில் திரண்டனர்.

கோட்டையைச் சுற்றியிருந்த வீரர்கள் பெரும்பாலான ஐரோப்பியர்களைக் கொன்று கோட்டையின் மீது திப்புவின கொடியை ஏற்றினர். திப்புவின இரண்டாவது மகன் :பதே ஹைதர் ஆட்சியாளராக அறிவிக்கப்பட்டார். ஆனால் பெரிய பிரிட்டிஷ் இராணுவம் கிளர்ச்சியை நசுக்கியது.

சுப்ரமணிய சிவா

திண்டுக்கல் மாவட்டம் வத்தலகுண்டுவில் பிறந்தவர் சுப்பிரமணிய சிவா. அவர் ஒரு படைப்பாற்றல் எழுத்தாளர் மற்றும் ஒரு சுதந்திர போராட்ட வீரர். ஏகாதிபத்திய எதிர்ப்பு நடவடிக்கைகளுக்காக 1908 மற்றும் 1922 க்கு இடையில் பலமுறை கைது செய்யப்பட்டார்.

சிறையில் இருந்தபோது தொழிலாளர்களால் அவதிப்பட்டு சேலம் சிறைக்கு மாற்றப்பட்டார். தொழிலாளர்களால் சிவா நடக்க முடியாமல் தவித்தபோது, தொழிலாளர்களின் ரயிலில் பயணம் செய்யக்கூடாது என்று சிவாவுக்காக பிரிட்டிஷ் அரசு சட்டம் இயற்றியது.

அவர் கால் வழியாக பயணித்தார் மற்றும் அவரது உடல் முழுவதும் புண்களால் மூடப்பட்டிருந்தது. அவர் 1925 ஜூலை 23 அன்று நோயால் இறந்தார்.

எஸ்.சத்தியமூர்த்தி

அவர் ஆகஸ்ட் 19, 1887 அன்று சென்னை மாகாணத்தில் உள்ள திருமயத்தில் பிறந்தார். தேசிய இயக்கத்தில் சேருவதற்கு முன்பு வழக்கறிஞராகப் பணியாற்றத் தொடங்கினார்.

இளம் வயதிலேயே இந்திய தேசிய காங்கிரஸின் தலைசிறந்த தலைவராக உருவெடுத்தார். கே.காமராஜரின் அரசியல் வழிகாட்டியாக இருந்தவர். 1930 இல் தமிழ்நாட்டில் இந்திய தேசிய காங்கிரஸின் தலைவராக சத்தியமூர்த்தியை ராஜகோபாலாச்சார் பரிந்துரைத்தார்.

அவர் 1939 இல் மெட்ராஸ் மேயராகவும் இருந்தார், பொதுக் கல்வியை மீட்டெடுப்பது, நீர் விநியோகத்தை மேம்படுத்துதல் போன்றவற்றிற்கான

பிரச்சாரத்திற்கு தலைமை தாங்கினார். 1919 ஆம் ஆண்டில், மாண்டேகு-செல்ம்ஸ்.போர்ட் சீர்திருத்தங்கள் மற்றும் ரவுலட் சட்டத்தை எதிர்த்து பாராளுமன்றக் குழுவில் சேர காங்கிரஸ் அவரை தனது பிரதிநிதியாகத் தேர்ந்தெடுத்தது.

அவரை கவுரவிக்கும் வகையில் தமிழ்நாடு காங்கிரஸ் கமிட்டியின் தலைமையகத்திற்கு சத்தியமூர்த்தி பவன் பெயர் சூட்டப்பட்டது. அவர் சுதேசி இயக்கம் மற்றும் வெள்ளையனே வெளியேறு இயக்கத்தில் பங்கேற்று பலமுறை சிறைவாசம் அனுபவித்து, இறுதியில் 28 மார்ச் 1943 அன்று காலமானார்.

